

สะดุดรัก สะดุดใจ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมด้านครอบครัวศึกษา ระดับมัธยมศึกษา
เรื่อง

สะดุดรัก สะดุดใจ

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมด้านครอบครัวศึกษา ระดับมัธยมศึกษา
เรื่อง สะดุดรัก สะดุดใจ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๕

จำนวน ๑๐,๕๐๐ เล่ม

ผู้จัดพิมพ์ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ISBN 974-268-0914

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สะดุดรัก
สะดุดใจ ระดับมัธยมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว
อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๘

(นายสุวัฏ ทิลปนันท)

รองปลัดกระทรวง รักษาราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สะดุดรัก สะดุดใจ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จัดทำขึ้นเพื่อให้นักเรียนใช้สำหรับศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หรืออาจใช้ประกอบการเรียนการสอน กลุ่มวิชาสังคมศึกษาและ สุขศึกษา ระดับมัธยมศึกษา เนื้อหาสาระของหนังสือจะเน้นให้เด็ก เยาวชนและผู้ปกครอง เห็นความสำคัญของสถาบันครอบครัว ตลอดจน ตระหนักในปัญหาต่างๆ ที่อาจมีผลกระทบต่อคนในครอบครัวโดยเฉพาะ เด็กวัยรุ่น โดยนำชีวิตของครอบครัวที่มีความหลากหลายมานำเสนอให้รู้ ถึงสาเหตุ ปัญหา และแนวทางในการแก้ไข เพื่อสร้างความรักและความ สัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว หนังสือเล่มนี้นำเสนอเนื้อหาใน ลักษณะบันเทิงคดี มีตัวละครดำเนินเรื่องและมีภาพประกอบ ทำให้เกิด ความเพลิดเพลินและเข้าใจเนื้อหาชัดเจนขึ้น

กรมวิชาการหวังว่า หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์ และความเพลิดเพลินจากการอ่าน กรมวิชาการขอขอบคุณคณะกรรมการฯ ทุกท่าน นางวรางคณา สุเมธวัน ผู้เขียน ตลอดจนผู้ที่มีส่วนร่วม ในการจัดทำมา ณ โอกาสนี้ด้วย

๙๙๙ ๐๑๔๔ ๙๙๙

(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

อธิบดีกรมวิชาการ

๒๘ กันยายน ๒๕๓๘

สารบัญ

หน้า

ความรับผิดชอบ.....	๑
ความผูกพัน.....	๑๓
กำลังสอน.....	๒๕
กำลังใจ.....	๓๗
ความไฝ่ฝัน.....	๔๙
สะตูดรัก.....	๖๑
ดวงใจพ่อ.....	๗๓
เส้นทาง.....	๘๓
ปียมิตร.....	๙๓
รอยมลทิน.....	๑๐๓
สะตูดใจ.....	๑๑๓
ชีวิตใหม่.....	๑๒๓
ปรีศนาชวนคิด.....	๑๓๓

ความรับผิดชอบ

ศรีกัลยาซังนั่งชิมอยู่ในโรงอาหารเมื่อแก้วมณีก้าวเข้ามาตรงหน้าของเด็กสาวถือชามก๋วยเตี๋ยวเส้นเล็กแห้งของโปรด มีเครื่องปรุงรสพร้อมอยู่ในชามนั้นแล้ว น้ำลายในแก้วตรงหน้าละลายจนเกือบจะไม่มีน้ำแข็งลอยให้เห็น แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่ทำให้แก้วมณีใส่ใจ เธอทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ เพื่อน แก้วนั้นศรีกัลยาก็สะดุ้ง

“อีกแล้ว...ศรี ใจลอยตามเคซ ลงมาดั่งนานยังไม่ได้กินอีกหรือ”

ศรีกัลยาขม้มไม่สดชื่นนัก คอบอย่างไม่เต็มปากเต็มคำ

“รอแก้วนั้นแหละ ไหนว่าขึ้นไปพบอาจารย์แป็บเดียว ดีนะที่ศรีไม่ได้ซื้ออะไรไว้ให้”

“เจอทรงเลขแหวะคุยด้วย ศรีกินเถอะ เตี้ยวแก้วเดินไปซื้อหอยทอดก่อน วันนี้อะยากกินหอยทอด เมื่อวานโกรธแม่ครัวที่บ้าน แก้วสั่งแล้วสั่งอีกว่าจะกินหอยทอด...บอกได้ว่าเดินหาทั้งตลาดไม่มีหอยแถมลงกู่สดขาย”

แก้วมณีพูดเร็วปรือก่อนจะลุกเดินอย่างว่องไวไปที่ร้านขายอาหาร ศรีกัลยาถอนใจก้มลงดูคูน้ำลายจากหลอดพลาสติกก่อนที่น้ำในแก้วจะเอ่อล้นออกมา...แก้วมณีช่างเกิดมาโชคดีเสียจริง ๆ ครอบครัวยุานะดี ถึงจะไม่มีแม่แต่พ่อก็สามารถทดแทนให้ได้ทุกอย่าง ชีวิตของแก้วมณีกับศรีกัลยาจึงต่างกันเหมือนขาวกับดำ

ศรีภักขยาเชื่อว่าเธอจะได้ค่าจ้าง อาจารย์พนมวันแม้จะเป็น
หม้ายก็ไม่ได้ขาดแคลนอะไรนักหนา แต่เมื่อเทียบกับแก้วมณี
แล้ว แม่ของศรีภักขยาก็ยังต้องทำงานหนัก ต้องสอนพิเศษที่สถาบัน
การศึกษานอกเวลาทำงานปกติ กว่าที่จะกลับถึงบ้านก็หมดเวลา
หมดกำลังที่จะพูดคุยให้ความสนิทสนมกับลูกสาวคนเดียว แต่
หยาดเหงื่อแรงงานทั้งหมดของแม่นั้นก็ทำเพื่ออนาคตที่ดีของ
ศรีภักขยา

“อ้าว...ยังไม่ลงมืออีก...สงสัยว่าจะหมดรอยแล้วละศรี
ทิ้งไปเถอะขามนี้เดี๋ยวแก้วไปซื้อให้ใหม่ เอาผัดไทยใหม่ เมื่อกี้เห็น
เขากำลังผัดใหม่ ๆ น่ากินเชียว”

แก้วมณีวางจานหอยทอดของหล่อนลงพร้อมที่จะลุกไป
บริการเพื่อนรัก แต่ศรีภักขยาดึงข้อมือไว้ รอยข้มบนใบหน้ามาก
ขึ้นอีกนิดจนเกือบจะไม่เห็นรอยหมองที่เจ้าตัวปกปิด

“ไม่ล่ะแก้ว ที่จริงซื้อมาอย่างนั้นเองแหละ ไม่ได้หิวสัก
เท่าไร...รีบกินเถอะเดี๋ยวจะแฉะไปห้องสมุดหน่อย ยังไม่ได้ทำ
วิจารณ์วรรณคดีที่อาจารย์สั่งเลย”

“โอ๊ย...มีเวลาดังอาทิตย์ร้อนไปทำไม แก้วนัดกับ
ทรงเงาไว้ว่าเดี๋ยวจะไปคุยเรื่องกิจกรรมของกลุ่มที่จะเริ่มวันศุกร์
นี้ เพื่อนทรงเงาเป็นหัวหน้ากลุ่มนะ...ซื้อ พร้อม... หล่อ ๆ
สูง ๆ ใส่อะไรจะบอกอะไรให้ทรงเงาบอกว่า พร้อมปิ้งศรี
ด้วยนะ”

ทำทางมีลับลมคมในของแก้วมณีนั่นศรีกัลยาเองอย่างไม่เข้าใจ แก้วมณีคนสวยมีเพื่อนมากมายจนเป็นที่รู้จักทั่วไปในหมู่เพื่อนๆ ว่า แก้วมณีเป็นดาวจรัสแสงของโรงเรียน ขณะที่ศรีกัลยาดังหน้าตั้งตาเรียนคะแนนต้องดีเยี่ยมต่ำกว่าสี่ไม่ได้ เหตุนี้แหละที่ทำให้หล่อนต้องนั่งเศร้าซึม เพราะถูกแม่คาดคั้นกับคะแนนของวิชาที่ได้ระดับสาม

“แม่ผิดหวังนะศรีที่ลูกไม่ตั้งใจเรียนให้สมกับที่แม่ทุ่มเทชีวิตจิตใจให้ลูกเลย วิชาง่าย ๆ อย่างนี้ลูกทำให้มันพลาดไปอย่างน่าเสียดาย หากลูกคิดจะเอาดีเฉพาะวิชาหลัก ๆ แล้วละก็ แม้ว่าลูกคิดผิด เพราะมันจะไปดึงให้คะแนนรวมต่ำลงด้วย”

ศรีกัลยาผลอดตัวสะอื้นเบา ๆ แม่ไม่เคยมีคำว่าผ่อนผันให้กับใครเลย ชีวิตของแม่เป็นเส้นตรงที่จะพุ่งทะยานไปสู่เป้าหมายแห่งความฝันเท่านั้น ทุกอย่างต้องดีที่สุด ทุกอย่างต้องทำได้ ต้องได้...ศรีกัลยาไม่กล้าแม้แต่จะบอกแม่ว่าวิชาที่ได้ระดับสามเป็นวิชาที่ศรีกัลยาให้ความสนใจน้อย เพราะเวลาส่วนใหญ่จะทุ่มให้กับวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษที่ศรีกัลยาครองตำแหน่งที่หนึ่งมาตลอด

“อ้าว ศรีทำไมนั่งคนเดียวล่ะครับ แก้วไปไหนเสียแล้วเห็นเดินตามกันมาหลังไว ๆ นี่เอง”

เสียงทักทายที่พยายามจะให้ดูสนิทสนม แต่ศรีกัลยาไม่สนิทด้วยนั้น ทำให้หล่อนขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถที่เศร้าซึมอย่างรวดเร็วก่อนที่จะหันไปมองผู้พูด ทรงยืนอึ้งอยู่ข้างโต๊ะอาหารตัวขาวนั้น ข้าง ๆ เขาคือหนุ่มน้อยอีกคนหนึ่งศรีกัลยาพอคุ้นหน้า

คันดา แต่ไม่เคยวิสาสะด้วย เขาก็มสริชะให้เมื่อสบดาหล่อน
รอยยิ้มบาง ๆ เคลื่อนไปทั่วหน้า

“ขออนุญาตนั่งด้วยได้ไหมครับศรีภักธยา..ผมซื้อพร้อม”

คนนี่เอง...หัวหน้ากลุ่มกิจกรรมที่แก้วมณีเพิ่งจะกระซิบ
เมื่อสักครู่ว่า...เขาปิ้งศรีด้วยละ...ศรีภักธยานึกโกรธขึ้นมาเฉย ๆ
มันเรื่องอะไรที่ทรงจะต้องเจ้าหน้าเจ้าดาพาเขามาร่วมโต๊ะอาหาร
เดียวกับหล่อน ทั้งที่ทรงก็ยังวังปรีอไปหาแก้วมณีซึ่งเดิน
ประคองถาดเครื่องคิมมาแต่ไกล

“ฉันไม่ใช่เจ้าของโรงอาหารนี่ อยาจะนั่งตรงไหนก็เชิญ
ตามสบาย ไม่มีใครห้ามหวงหรอก”

“อือ...แต่ผมว่าที่ตรงนี้นั่งสบายที่สุด...เสียดายนะที่ผมไม่
เคยลงมาโรงอาหารเลย”

พร้อมกวาดสายตาไปรอบ ๆ โรงอาหารราวกับครั้งนี้เป็น
ครั้งแรกที่เขาเหยียบย่างเข้ามาจริง ๆ ศรีภักธยาพลอยทำหน้า
งงไปด้วย

“แล้วตอนกลางวันไปกินอาหารที่ไหนละ”

“ปกติผมจะกินข้าวตอนสิบโมงเช้า ตอนกลางวันกิน
ผลไม้ เย็นถึงจะกินข้าวอีกมื้อหนึ่ง...แต่ต่อไปนี่คงจะต้องลงมา
กินอาหารกลางวันทุกวันแล้ว”

เขาไม่ได้บอกเหตุผลที่ทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง ทรง
กับแก้วมณีเดินเคียงคู่กันกลับมาพอดี แก้วมณีวางเครื่องคิม
ตรงหน้าพร้อม

“สำหรับมิตรภาพที่เพิ่งเริ่มต้น”

หล่อนบอกอ้อม ๆ ทั้งยกแก้วของตนเองขึ้นชูไปเบื้องหน้า พร้อมมองอย่างเห็นชั้นแต่ก็ยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นกระทบกับแก้วของแก้วมณีด้วยความเต็มใจ

“เหมือนนักดื่มเลยนะ เวลาเขาฉลองมิตรภาพกัน”

“ไม่จำเป็นต้องใช้เหล้าก็แสดงความเป็นมิตรได้ไม่ใช่หรือไม่เห็นโฆษณาหรือเขาส่งโล่กส่งยิ้ม หรือบางคนใช้ของขบเคี้ยวเพื่อสร้างมิตรภาพก็ยังได้...จริงไหมศรี”

“ไม่รู้ซี”

ศรีก็ลยบอกปิด เลยมี่เสียงหัวเราะเบา ๆ ทั้งจากแก้วมณี และเพื่อนใหม่ทั้งสองคนพร้อมกระเซ้าว่า

“แปลกนะคบกันได้ยังไง คนหนึ่งรู้ไปหมด คนหนึ่งไม่รู้อะไรเลย”

“อย่าแปลกใจเลย ศรีนะเขาเด็กเรียน ในสมองเขามีแต่ตัวเลข มีแต่สูตรต่าง ๆ ที่เรียงกันเป็นภาษาอังกฤษขนาดนั้นะ พอวิชาอะไรได้สามสัปดาห์หนึ่งก็แทบจะผูกคอตายแล้ว”

“ทำไมละ วิชาอะไรไม่เห็นจะต้องเป็นทุกขัณักหนา”

“อาจารย์พนมวันแม่ของศรีต้องการให้ลูกสาวเป็นหนึ่งทุกอย่าง สวยเป็นหนึ่ง ฉลาดเป็นหนึ่ง เก่งเป็นหนึ่ง แต่ก็ยังต้องเรียนเป็นหนึ่งด้วย...แก้วสงสารศรีจริงจรัง ชีวิตนี้ไม่มีอิสระเอาเสียเลย สู้แก้วก็ไม่ได้ พ่อบอกว่าเรียนไปเถอะลูก เกือบตกดีกว่าเกือบได้นะลูก”

“แก้ว”

ศรีภักดาส่งเสียงปรามเบา ๆ หน้าแดงไปด้วยความเขิน แต่ก็น้ำเอ็นดูในสายตาของพร้อม แก้วมณียังไม่หยุดสาธยายความเป็นไปของเพื่อนรัก

“ขนาดว่าศรีนอนกอดหนังสือหลับนะเนี่ย...คอนนี้ก็กำลังเศร้าเพราะคะแนนของอาจารย์ระทึกได้แค่สาม โคนแม่ขนาบมา”

“ถึงอย่างนั้นเชียวหรือ...คุณแม่ของศรีคงดูน่าคุณนะ โคนไม่เรียวบ่อยโหมครับ”

เพราะเสียงถามที่อ่อนโยนแสดงความเห็นอกเห็นใจนั้น แท้ ๆ ที่ศรีภักดาเกิดอาการคัดจมูกขึ้นมาทันที ก้มหน้าเช็ดเส้นก๊วยเตี๋ยวในชามเล่น

“แม่ไม่เคยคิดหรอกค่ะ แต่แม่มีวิธีพูดทำให้ศรีอาข...ศรีเป็นความหวังทุกอย่างของแม่ ทุกวันนี้แม่เหนื่อยเพื่อศรี หากศรีไม่ตั้งใจเรียนก็เหมือนศรีเป็นลูกเนรคุณ ศรีไม่อยากจะตัวเองเป็นเด็กเหลวไหลในสายตาของแม่ แม่บอกความสำเร็จของศรีคือ ยามารุงหัวใจ บารุงกำลังของแม่”

“พอดีตาย...ทรงงละ พ่อแม่ที่บ้านเป็นใจบ้าง”

แก้วมณีหันมาถามทรงง สายตาของเขาไม่ได้คลาดไปจากใบหน้าของแก้วมณี คำพูดได้ตอบระหว่างเพื่อนทั้งสามนั้น ทรงงได้ขินบ้างไม่ได้ขินบ้าง เพราะสมองของเขากำลังคิดเรื่องอื่นที่ห่างไกลกับการเรียน คำถามนั้นจึงทำให้สีหน้าของเขาเกือเงินขึ้นทันที

“ทำไมนะ...ขอโทษทีผมไม่ทันฟังว่าคุยอะไรกัน”

“เอ๊ะสงสัยจะฝันกลางวัน....ไม่คุยล่ะ พุดเรื่องอื่นที่สบายใจกันดีกว่า...สรียังไม่รีบกินอีกเดี๋ยวก็อดเข้าเรียนแล้วนะ”

“นั่นซิ...รีบกินเถอะครับ”

พร้อมสนับสนุน เขาเองก็ก้มลงดูดน้ำหวานในแก้วจนหมด เพิ่งรู้สึกตัวเองว่าการได้กินอาหารมื้อกลางวันอย่างถูกสุขลักษณะและตรงต่อเวลาน่าจะดีสำหรับสมองที่กำลังอยู่ในวัยเรียนอย่างเขา...ต่อไปนี้พร้อมจะต้องรีบลงมาจองที่นั่งสำหรับอาหารกลางวันเพื่อสรีกล้าและแก้วมณีจะได้ไม่ต้องรีบร้อนลงมา

ชั่วโมงเรียนสุดท้ายผ่านไปอย่างช้า ๆ แต่ที่สุดก็หมดลงเสียงอ้ออึ้งดังขึ้นเหมือนทุกครั้งทั้งหมดชั่วโมงเรียน เสียงเลื้อนไต่เก๋อ็ผสมกับเสียงพุดคุยดังอีกทีก็ไปหมด แก้วมณีรวบหนังสือเรียนทั้งหมดขึ้นมากอดไว้กับอก ลูกชั้นฮันรอเพราะสรีกล้าเพิ่งจะปิดสมุดจดงานเก็บรวมไว้กับตำราเรียนอื่น ๆ

“กลับบ้านเลขหรือเปล่าสรี”

เป็นคำถามที่แปลก เพราะสรีกล้าไม่เคยเดลาไปไหนหลังเลิกเรียน นอกเสียจากวันที่มีกิจกรรมพิเศษ ซึ่งจะบอกกล่าวทางบ้านไว้ล่วงหน้า และแก้วมณีเคยให้รถส่วนตัวมารับกลับบ้าน แวะไปส่งสรีกล้าถึงบ้านบ่อข ๆ ด้วยเป็นทางผ่านอยู่แล้ว

“กลับเลข...ถามทำไมหรือ”

แก้วมณีทำท่าอึ้งก่อนจะค่อย ๆ ตอบว่า

“แก้วยังไม่กลับหรือวันนี้ ศรีช่วยลงไปบอกนายชด หน่อยได้ไหมว่าแก้วจะกลับเอง เพราะจะอยู่เรียนพิเศษ อาจจะ กลับค่า”

“เรียนอะไร...ไม่เห็นรู้เลย ให้ศรีเรียนด้วยคนจ้ะ”

“โอ้เอ๊ย...ศรี ไม่ได้เรียนจริง ๆ หรอกน้า จะแอบไปดูคนตรี แต่ขี้เกียจให้นายชดรู้ เดี่ยวคุณป้ามัน น้า...นะ...วานทีเถอะ แล้ว ให้นายชดแวะไปส่งศรีนะ”

แก้วมณีทำกริยาประจบ แต่ศรีก็ด่าขังล้งเล่ไม่แนใจ

“จะดีหรือ หากคุณลุงรู้เข้าก็จะว่าศรีรู้เห็นเป็นใจสนับสนุน ให้แก้วโกหก...โกธสอปล้วนนะแก้ว เอาไว้สอบเสร็จค่อยไปดูไม่ดีกว่าหรือ ศรีจะได้ไปด้วย”

“ไม่หรอก คัดสินใจแล้ว แก้วจะดูเพื่อผ่อนคลายความ เครียดจ้ะ ดูหนังสือมาตลอดไม่ได้ไปไหนเลย จะเป็นง่อยตายอยู่ แล้ว ไปเถอะน้า...อย่าห่วงแก้วเลย”

“งั้นบอกมาก่อนว่าไปกับใคร”

แก้วมณีอ้าอึ้งแต่เพราะกิริยาคาดคั้นเอาจริงเอาจังของ ศรีก็ถยานั้นเป็นความห่วงโดยบริสุทธิ์ใจ หล่อนจึงอ้อมแอ้ม ตอบว่า

“ไปกับทรงง...แค่ไปกันหลายคนนะยังไม่รู้ว่าใครบ้าง ไม่ได้ไปคนเดียวหรอก”

“แล้วเวลากลับละ มีค่า แก้วจะกลับยังงัย”

“ไม่เป็นไรน้า ทรงงอาสาไปส่งบ้าน นั่งรถแท็กซี่กลับ”

ศรีก็ถยาขยับปากจะพูดอะไรอีก แต่แก้วมณีดูนหลังเพื่อน

ให้ออกเดิน สิ่งที่ยากจะพูดจะเตือนจึงยังคงค้างอยู่ในใจ

นายชดทำหน้าแปลกๆ เมื่อได้ยินคำบอกเล่าจากศรีกัลยา เขาอยากจะบอกว่าเด็กคนนี้น่าจะไม่เคยพูดปด เพราะวางหน้าไม่สนิท ทั้งยังไม่กล้าสบตาคนฟังอีกด้วย แต่ด้วยหน้าที่ซึ่งเป็นเพียงผู้รับคำสั่งทำให้นายชดไม่กล้าที่จะซักถามอะไรมากไปกว่านั้น ศรีกัลยาจึงรู้สึกเหมือนขกฏเขาออกจากอก

“กลับคนเดียวหรือครับศรี”

พร้อมยืนมองอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่ทันรู้ตัว ศรีกัลยาใจหายวาบ เกรงว่าเขาจะได้ยินถ้อยคำไปปดที่บอกกับนายชดเมื่อครู เพราะพร้อมน่าจะรู้ว่าทรงนงค์กับแก้วมณีไปดูดนตรีหลังเลิกเรียน เขาอาจจะนึกในใจว่าศรีกัลยาเป็นคนพูดปดจนเป็นนิสัยก็ได้

“กะ...พร้อมเพิ่งมาหรือ”

“ผมเพิ่งเดินมาถึงเคี้ยวนี้ ยังคิดว่าศรีจะนั่งรถออกไปกับแก้วมณีเสียแล้ว”

“เปล่า แก้วมณียังไม่กลับ”

“งั้นศรีก็เลยต้องรอละซิ...ผมจะขึ้นรถเป็นเพื่อนนะ...แต่นี้รถไปแล้วจะกลับยังไงกัน”

เขาไม่รู้เรื่องการนัดหมายของแก้วมณีกับทรงนงค์ ศรีกัลยาอีกอึดกว่าจะพูดออกมาได้

“เขาจะไปดูดนตรีกัน...กับทรงนงค์ กับเพื่อนๆ...เลขวานศรีให้ออกมานอกให้รถกลับไปก่อน”

ศรีกัลยาหลบตาคน ๆ นั้น นึกรำคาญมือเท้าที่เก้งก้าง

เกาะกะของตนเอง คนที่ทำความผิดจะต้องหากระแวงว่าใครจะรู้ความจริงอย่างนี้ทุกคนหรือเปล่าละ

“ศรีไปกับเขาด้วยหรือ”

“ไม่ได้ไป ศรีกำลังจะกลับบ้าน...มีการบ้านเยอะ อีกอย่างไม่ได้บอกแม่ด้วยว่าจะกลับผิดเวลา ศรีคิดว่าชอบอ่านหนังสือมากกว่าชอบดูดนตรี...ดนตรีนั้นดูเมื่อไรก็ได้ เรียนต้องมาก่อน”

“คิดเหมือนกันเลย แต่คนเราต้องมีเวลาพักผ่อนสำหรับตัวเองด้วยนะครับ...ไปเถอะผมจะไปส่ง”

เขาเดินเข้ามาขึ้นเคียงคู่ แต่ศรีก็กลยายังขึ้นนั่ง ตามชื่อ ๆ ว่า

“ทำไมต้องไปส่ง บ้านเราไปคนละทางกัน ต่างคนต่างกลับดีกว่า”

พร้อมยิ้มเก้อ ๆ เขาอับจนกับความไม่มีจริตของศรีก็กลยจริง ๆ

“ขออนุญาตก็แล้วกัน ผมเป็นผู้ชาย...คิดเสียว่าการไปส่งศรีเป็นการพักผ่อนสมองของผม”

“อย่าเลย แม่ศรีไม่ชอบให้ใครไปส่ง ศรีไม่ชอบทำอะไรให้แม่เสียใจ”

“ก็ได้...ฉันผมไปส่งแค่ป้ายรถ...รอนกว่าศรีจะขึ้นรถได้ แล้วผมถึงค่อยไปทีหลัง...เท่านั้นได้ไหมครับ”

เป็นคำต่อรองที่แสนสุภาพ ศรีก็กลยาก็ไม่ออกว่าจะทักท้วงเขาด้วยเหตุผลใดอีกได้ แต่นึกว่าการเดินไปป้ายรถเป็น

สิทธิของใคร ๆ ที่จะทำให้ได้ ไม่น่าเสียหายอะไร ถึงแม้จะรู้ทีหลังก็
คงจะไม่ว่ากล่าวอะไร ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรรึนะ ห้ามแล้วเขาไม่ฟัง
ดีกว่าจะให้เขาเดินตามไปเลย ๆ

ความผูกพัน

ที่ศูนย์วัฒนธรรมเนื่องแน่นด้วยผู้คนซึ่งส่วนมากจะเป็นวัยรุ่น เพราะดนตรีที่มาแสดงวันนี้เป็นนักร้องยอดนิยมที่วัยรุ่นคลั่งไคล้ไหลหลงกันทั้งบ้านทั้งเมือง ด้วยลีลาการร้องการแสดงออกที่ไม่เหมือนใคร บัทรเข้าชมราคาสูงลิบลิ่ว ขายหมดตั้งแต่ยังไม่เริ่มการแสดง เพราะการประชาสัมพันธ์เข้าถึงประชาชน

กลุ่มของแก้วฉินมาถึงก่อนเวลาแสดง ทรนงเดินประกบแก้วฉินด้วยกิริยาแสดงความสนิทสนมอย่างเปิดเผย เพื่อนร่วมกลุ่มทั้งหญิงชายนั้นต้องไปแย่งกันซื้อบัตรเข้าชมจากผู้ขายเถื่อนที่ซื้อบัตรมาเพื่อเก็งกำไร แต่แก้วฉินมีบัตรที่เผื่อแผ่ให้ทรนงด้วยเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ตั้งใจจะมางานวันนี้หรอก พอดีลูกน้องของคุณป้าเอามาขายให้ฟรีฉัน แก้วก็เลยขอบัตรไว้”

แก้วฉินกระซิบบอกทรนงถึงอวดที่ไม่ต้องไปค้นหาซื้อบัตรเหมือนเพื่อน ๆ ทรนงเองก็พลอยได้หน้าไปด้วยกับความรู้สึกที่ว่าไ่กว่าเพื่อนที่มีตัวฟรีเรียบร้อยแล้ว

“พี่สาวแก้วเหอ ฟรีฉินนะ”

เขาถามอย่างไม่ตั้งใจ เพื่อจะเอาใจเพื่อนหญิงที่เอื้อเฟื้อเป็นพิเศษเท่านั้น แต่แก้วฉินทำงมูกเขิดอย่างไม่สบอารมณ์

“ใครว่าแก้มมีพี่...แก้มเป็นลูกคนเดียวของคุณป้า ไม่มีทั้งพี่ทั้งน้อง”

“ขอโทษ ผมเห็นแก้มเรียกพี่รัตนา...ฉันคงจะเป็นพนักงานของคุณพ่อ”

ทรนงพยายามเดาด้วยเจตนาที่จะเอาใจแก้มณีมากกว่าที่จะใส่ใจในความเป็นไปของหล่อน ที่เห็น ๆ นั้นแก้มณีเป็นเด็กที่มีฐานะดีกว่านักเรียนรุ่นเดียวกัน ดูจากการแต่งตัว การแสดงออก ที่ไม่ค่อยเกรงกลัวใคร แม้กระทั่งรูดูโรปราคาแพงติดระดับเศรษฐีนั้นก็อีกที่ทำให้แก้มณีค่อนข้างจะเป็นหัวใจในบรรดาเพื่อนร่วมชั้นเรียน ดีแต่ว่าแก้มณีเป็นเด็กไม่เชื่อหยังเอาแต่ใจตัวเหมือนลูกคนมีเงินอื่น ๆ

“ไม่ใช่” หล่อนควัดเสียงอย่างรำคาญ “พี่รัตนาเป็นเมียคุณป้า...เมียใหม่”

แก้มณีควัดเสียงเน้นเหมือนจะให้คนฟังรับรู้ถึงฐานะของเจ้าของนามรัตนา ทรนงไม่มีเวลาหยุดคิดทบทวนได้แค่พยักหน้าอย่างขอไปที

“อ้อ...แม่เลี้ยง”

“ไม่ใช่...เอ๊ะ...ทรนงพูดไม่รู้เรื่องหรือไง พี่รัตนาเป็นเมียใหม่ของคุณป้า แม่ของแก้มณีตายตั้งแต่แก้มเพิ่งขึ้นชั้นมัธยม ป้าสัญญาว่าจะไม่หาแม่ใหม่ให้แก้ม”

“แปลกนะ...แม่เลี้ยงกับเมียใหม่ของพ่อไม่เหมือนกันหรือ”

ทรนงคิดไปถึงผู้หญิงหลาย ๆ คนที่พ่อเสียเงินเข้าไปนั่ง

คุยในสถานเริงรมย์ ผู้หญิงเหล่านั้นอาจจะเคยหลับนอนกับพ่อ แต่ก็ไม่ใช่แม่เลี้ยงของเขา เพราะพ่อเสียเงินเป็นครั้งคราวในยามเหงาเท่านั้น เขาเคยถามพ่อว่าพ่อก็มีแม่อยู่แล้ว ทำไมต้องไปเสียเงินให้ผู้หญิงเหล่านั้นด้วย พ่อจะพูดว่า

“อีกหน่อยเองก็จะรู้”

เขาไม่รู้ว่าพ่อหมายถึงอะไร และไม่เคยคิดที่จะถามคอบงปล่อยให้ความสงสัยนั้นค้างคาอยู่ในใจโดยไม่ได้ใส่ใจจะคิดถึงอีก

“ไปทางโน้นกันดีไหม อีกหลายนาทีกว่าจะเริ่มแสดง แก้วชี้เกยจเข้าไปนั่งบนคอนมอดูเพดานข้างใน”

แก้วมณีทำท่าหงุดหงิด สีหน้าของหล่อนปราศจากรอยยิ้ม แก้วแห่งความภูมิใจเมื่อครู่เกือบไม่มีเหลือ ทรงยังไม่คุ้นเคยกับอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่ายด้ายของหล่อนเท่าใดนัก แต่เขาก็ปรารถนาที่จะคล้อยตาม แก้วมณีสวยและมีภาวนิตึกว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียนคนอื่น ๆ อะไรที่เอาใจหล่อนเพื่อที่จะได้เป็นมิตรสนิทกันยิ่งไปกว่าที่เป็นอยู่ไม่เป็นการเสียหายนะไรนักหรอก มีแต่จะไ้มากขึ้นที่ได้กระทบไหล่คงอยู่กับลูกสาวเศรษฐี

“งั้นไปทางโน้นกัน เรามีร้านขายอาหารของศูนย์ แต่ไม่รู้ว่าจะอร่อยหรือเปล่า”

ทรงชี้มือไปทางทิศที่ตั้งของร้านอาหาร แก้วมณีมองตามแล้วทำมุขย่นอย่างไม่สบอารมณ์ ความกระตือรือร้นที่จะได้ดูการแสดงของดารานักร้องนักแสดงคนโปรดหายไปหมดแล้ว เหลือไว้แต่ความเบื่อหน่าย แก้วมณีเป็นคนที่ไม่เปลี่ยนแปลงง่ายเกิน

กว่าที่ใครจะคาดคิด

“ร้านนั้นนะเคยไปกินมาตั้งหลายหนแล้ว แพงก็แพง แต่คุณภาพไม่สมกับราคาเลย”

หล่อนมองไกลออกไปทางอาคารศูนย์การค้าที่มองเห็น
ลิบ ๆ ขกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ไปเดินเล่นที่โน่นกันดีกว่า จะได้หาอะไรอร่อย ๆ กินกัน
ด้วย”

ทรนงเปลือยขมมือคลำกระเป๋ากางเกงแล้วทำหน้าเหย พุด
อ้อมแอ้มว่า

“เอ่อ...ผมไม่ได้เตรียมเงินมา...วันนี้มีมาแค่พอใช้เท่านั้น
รวมทั้งเอาไว้เป็นค่ารถแท็กซี่ไปส่งแก้วด้วย”

“แก้วไม่ได้บอกนี่จะให้ทรนงเป็นคนจ่าย ใครชวน
คนนั้นก็จ่ายง่ายจะตายไป ขอแค่ไปเป็นเพื่อนเท่านั้น ไปเดิน
ศูนย์การค้าคนเดียวไม่สนุกหรอก ไม่มีที่ปรึกษา”

“น่าจะชวนศรีกัลชามาด้วยนะครับ”

แก้วมึนออกเดินนำโดยไม่ต้องรอคำตอบจากทรนง เขา
เดินตามง่าย ๆ เหมือนกับการเอาใจผู้หญิงสวยไม่ใช่เรื่องยากเย็น
อะไร

“ศรีนะเธอ...ชวนร้อยครั้งจะไปสักครั้งก็ตื่นเต้นแทบตาย
แล้ว แม่เขาเลี้ยงมาขังกะผัวไว้ในผอบ”

หล่อนเอ่ยถึงเพื่อนรักด้วยน้ำเสียงกึ่งเขาจะกึ่งเอ็นดู
ทรนงพอจะรู้ว่าสาวน้อยทั้งสองคนนี้สนิทสนมกลมเกลียวกัน
ขนาดไหน ถ้าเห็นแก้วมึนจะต้องเห็นศรีกัลชยา ถ้าเห็นศรีกัลชยา

จะต้องเห็นแก่วมณี ความสวยก็ไม่แพ้กัน ผิดกันแต่ว่าแก่วมณี
คล่องแคล่วปราดเปรียวกว่าศรีกัลยา และเป็นตัวของตัวเอง
มากกว่า

แก่วมณีหยุดรื้อที่ริมถนนเพื่อเรียกรถแท็กซี่รับจ้าง ทรง
ยังพะวักพะวนถึงเพื่อนที่มาด้วยกัน ทุกคนแยกย้ายกันไปตาม
ถนัด หลายคนเข้าไปเดินชมนิทรรศการทางวัฒนธรรม หลายคน
ไปกินอาหาร

“เราไม่รบกวนพวกเขาหน่อยหรือครับแก้ว”

“ไม่ต้องมั้ง เขาไม่เห็นเราเขาก็เข้าไปกันเอง ต่างคนต่างมี
บัตรแล้วนี่”

ทรงงเหลียวหลังมองศูนย์วัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังด้วย
ความเสียดายมีโอกาสดำเนินเข้าไปชมการแสดงอย่างใกล้ชิดนั้น
เรื่องหนึ่ง แต่ก็ยังน้อยกว่าเสียดายที่ต้องเสียเงินค่าบัตรเข้าชมไป
ฟรี ๆ แม้จะไม่ใช่เงินของตัวเอง แต่เงินห้าร้อยบาทสำหรับทรง
ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย

“ว้า...แถวนี่หาแท็กซี่ยากจัง มากี่กัน ๆ ก็มีคนแล้ว”

แก่วมณีบ่น ทรงงมองหน้าหล่อนถามว่า

“แค่นี้เองต้องขึ้นรถด้วยหรือ เสียเงินเปล่า ๆ”

“ร้อนจะตายไป เดินไม่ไหวหรือทรงง นั่งรถไปแป๊บเดียว
จะสักกี่สตางค์เชียว...เร็วทรงง...รถมาแล้ว”

“หล่อนเปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่งตอนหลังของรถแท็กซี่ที่มา
จอดอยู่ตรงหน้าโดย ทรงงขึ้นนั่งข้างหน้าด้วยท่าทางไม่สบายใจนัก
เขานึกโกรธตัวเองที่อยากจนเสียจนไม่มีปัญญาจะทำให้ตนเอง

สมภาคภูมิได้มากกว่านี้

นางประนอมกำลังคว้าหม้อแกงใบใหญ่ซึ่งใช้สำหรับใส่อาหารสำเร็จรูปขายเป็นประจำทุกวันที่ระเบียบหน้าเรือนเมื่อทรงผลักประตูไม้ระแนงเข้ามาในบริเวณบ้าน นางอึ้งให้ลูกชายเหมือนทุกวัน แล้วทรุดตัวนั่งบนพื้นระเบียบ เพื่อที่จะได้พูดคุยไต่ถามทรง

“หิวละซิง รดดิไซใหม่กลับเสียจนมีค่า”

เขายกนาฬิกาข้อมือเรือนเก่า ๆ ขึ้นดู ใจประหวัดถึงนาฬิกาข้อมือราคาแพงของแก้วมณี นาฬิกาเรือนนี้ แม่ตั้งใจซื้อให้เมื่อเขาขึ้นเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

“ไปศูนย์วัฒนธรรมมาครับแม่ เพื่อนเขามีบัตรคอนเสิร์ต เขาชวนไปดู”

“มีนาละกลับมาเสียค่า เอ...แค่ไปดูดนตรีมันน่าจะกลับค่ากว่านั้นะ”

นางประนอมเป็นคนเอาใจใส่เรื่องราวข่าวสารใกล้ไกลทุกอย่าง จึงนับได้ว่าเป็นแม่ที่ทันสมัยคนหนึ่ง ทรงทำสีหน้าเมื่อ ๆ

“ตกลงไปแล้วไม่ได้ดูหรอกครับแม่ เสียค่ายค่าบัตรจะดาบในละดังห้าร้อย”

“อ้าว ทำไมละ นักเรียนยกพวกตีกันอีกละซิ...เด็กพวกนี้ช่างไม่คิดถึงพ่อแม่ไม่คิดถึงอนาคตกันบ้างเลย เข้าที่ไหนก็บ่อนแตกที่นั่น นงอย่าไปเข้ากลุ่มเข้าพวกด้วยเชียว ไม่มีอะไรดีขึ้นหรอก”

“ไม่ใช่เรื่องดีกันหรอกครับแม่ แต่เพื่อนเขาเกิดเปลี่ยนใจ ไม่คู่กันมาเสียเลย ๆ นงเสียคาย แต่เขาไม่เสียคายหรอกครับ พ่อแม่เขารวย...ลูกคนรวย ๆ นี่เขาเอาแต่ใจตัวเองอย่างนี้เหมือนกันทุกคนหรือเปล่าครับแม่”

มีอะไรบางสิ่งบางอย่างในน้ำเสียงของลูกชาย ที่ทำให้นางประณอมรู้ถึงความผิดปกติ นางหันมามองหน้าทรงและทันได้เห็นความไม่แน่ใจในสายตาของเขาก่อนที่เจ้าตัวจะปรับตนเองให้เป็นปกติ

“ผู้หญิงละซิ...เพื่อนหรือแฟน ระวังนะเนง เรากำลังเรียนหนังสือ การมีแฟนมันก็เหมือนดาบสองคม ถ้าช่วยกันค้ำเคื่อนช่วยกันเอาใจใส่เรื่องการเรียนมันก็ดีไป หากชวนกันเหลวไหลใจแตกก็จะพากันเข้รกรเข้าพงไม่มีอนาคต ยิ่งเขาเป็นลูกคนมีเงินด้วยแล้วยังเราจะเอาเงินที่ไหนไปตามใจเขา”

“แม่ก็พูดยาวอีกแล้ว แก้วมณีเขายังไม่ได้คิดอะไรกับนงหรอกแม่ นงเองที่ชอบเขา ใครเขาจะมาชอบคนจนอย่างเรา แก่เขาเมตตาเลี้ยงข้าวเลี้ยงน้านงก็ಾಯแล้ว แต่ก็ต้องทำไม่รู้ไม่ชี้กินข้าวมีอละสามร้อยห้าร้อยนงจะเอาที่ไหนไปจ่ายให้เขาละครับแม่”

“ใครที่ไหนวะไอ้เงิ กินข้าวมีอละสี่ห้าร้อย ลูกรัฐมนตรีหรือ”

นายทองอยู่ส่งเสียงอ้อแอ้เข้ามาก่อนถึงตัว แสงไฟสาดส่องใบหน้าให้เห็นความซบเซาและกร้านชีวิตอย่างชัดเจน ท่าทางเดินเซ ๆ นั้นทำให้รู้ว่านายทองอยู่ได้แวะที่ร้านปากซอยเดิม

พลั่ง ๓๘ ดึกริมาแล้วเหมือนทุกวัน ทรงลุกขึ้นเดินมาช่วย
ประคองพ่อ นางประนอมมองหน้าสามีและส่ายหน้าอย่างอิด
หนาระอาใจ

“มาแล้วหรือพี่ กินยอ دخ้าวมาอีกแล้วละซี”

“ไม่ให้กินได้ยังไงวะ วังรดต้องกินยาม้าตลอดเวลา หาก
จะให้ม้ามันตายก็ต้องกินเหล้าให้เมาจะได้นอนพักได้...ไอ้ม้าระขำ
ก็ราคาแพงขึ้นทุกวันเมื่อดละเจ็ดสิบบาทเข้าไปแล้ว กินวันละ
สามเม็ดสองร้อยกว่า....ฉันว่าจะเป็นเอเย่นต์เสียเองแล้วนะแม่
นอม”

นางประนอมลุกหายเข้าไปข้างใน และกลับออกมาพร้อม
ด้วยขันพลาสติกสีสดที่บรรจุน้ำสะอาดกับผ้าขนหนูผืนเล็ก นาง
นั่งคุกเข่าเช็ดหน้าเช็ดตาให้สามีอย่างที่เคยทำทุกวัน ทรงถอย
ห่างออกมานั่งดูพ่อด้วยสายตาที่แสดงถึงความสมเพชสลดใจ
ทำไมพ่อเราไม่ร่ำรวยเหมือนพ่อของแก้วมณีนะ จะได้ไม่ต้องหา
เช่ากินค่าให้เหนื่อยยากอย่างนี้

“ไหนว่าไปทีไ่อนง เมื่อกี้เิ่งว่าใครกินข้าวมี้อละห้าร้อย
อยากรู้หนักมันอร้อยแคไหน”

นายทองอยู่ยังไม่ลืมเรื่องที่พูดค้างไว้ เขาอดนอนมา
หลายคืนแต่ดวงดาเบิกโพลงไม่มีแววของความหวังด้วยอิทธิพล
ของยาม้าที่กินเข้าไปเพื่อให้ตนเองทำงานได้มากขึ้น คนทำงาน
หาเช่ากินค่าอย่างนายทองอยู่ไม่เคยคิดถึงความปลอดภัยของ
ตนเอง ไม่เคยคิดถึงอันตรายของยาม้า อะไรที่ทำให้เขาทำงานได้
โดยไม่เหนื่อยไม่วังงก็พอแล้ว แต่ทำงานได้มากก็ใช่ว่าจะมี

เงินเหลือเข้าบ้านมากเพราะมันหมดไปกับขาม้า เหล้าและการพนัน

“เพื่อนผมครับพ่อ วันนี้เขาพาไปเลี้ยงที่ศูนย์การค้าซึ่งอยู่ภายในโรงแรม”

“วะ...เพื่อนพาเข้าโรงแรม ผู้หญิงละซิทำ”

ทรนงหน้าแดง คำพูดพร้อมกับเสียงหัวเราะของพ่อมันทำให้เขาพอจะรู้ความหมายได้บ้าง

“พ่ออย่าเพิ่งขัดซิ ผมไม่ได้เข้าโรงแรมไอ้โกอย่างที่พ่อเข้าหรอกนะ โรงธรรมี่ระดับตรงหัวมุมถนนรัชดาแขกพระรามเก้า นั่นไงพ่อ ที่นั่นนะคนอย่างพ่ออย่างผมไม่มีปัญญาหрокค่าห้องพักคืนละเป็นพันเป็นหมื่น...เขามีอาหารแบบบุฟเฟต์หัวละสามร้อยกว่า ๆ บวกภาษีเสร็จเรียบร้อยก็เกือบห้าร้อย สองคนเกือบพัน”

“แพงขนาดนั้นเชียวหรือนง”

ประណอวางขันน้ำไว้บนพื้นนั่งฟังอย่างสนใจไม่น้อยกว่านายทองอยู่สามี่ ทรนงได้โอกาสวางเขื่องเต็มทีนาน ๆ จะได้ทำอะไรก็ได้ ๆ อย่างนั้นสักที แต่เขาก็ยังไม่ลืมว่าขณะที่นั่งกินอาหารนั้นทรนงไม่สบายใจเพียงใด เพราะผู้คนที่แวดล้อมเขาอยู่ขณะนั้น แม้แต่แก้วมณี ล้วนแต่เป็นคนในสังคมชั้นสูง ไม่ได้ด้าด้อยอย่างเขา

“แพงมากพ่อ แก้วมณีบอกว่าอาหารบางจาน...จานเดียวนะพ่อ...ห้าพัน”

“ดูย...ใครจะกินเข้าไปลง...แล้วเอ็งได้กินอะไรมั่งไอ้ข้าว

มือละห้าร้อยนะ”

“พูดไปพ่อจะรู้เธอ...พ่อคงไม่เคยกินหรอก อย่างปลาชามอลรมควัน เป้าสีน้ำตาลแดง กุ้งมังกรอบเนย โอ๊ย...จระไนไม่ถูกหรอกพ่อ หูตาลายไปหมด รู้แต่ว่าอร่อยทุกอย่าง อร่อยจนติดลิ้นเลยล่ะ”

นางประนอมหัวเราะในท่าทางของลูกชายพลางสัพยอกว่า
“อย่างนั้นน้ำพริกปลาทุแม่ก็เป็นหม้ายละซิ อุดส่าห์ซักเอาไว้ให้หนังนะเนี่ย”

“ก็...ตอนนี้กินไม่ลงจริง ๆ ครับแม่ แต่มันอึดแบบยังงี้ไม่รู้...มันเหมือนคลื่นไส้ เลียน...มันไม่อึดแบบสะใจอย่างกินกับข้าวแม่หรอก”

“ไอ้มันเข้าใจประจบแม่...อาหารผู้ดีนะไอ้ங เขาไม่กินจนอึดเรอเหมือนเปรี้ยวอย่างกินน้ำพริกปลาทุหรอกวะ...พ่อจะบอกให้ว่าเพื่อนผู้หญิงของเอ็งคนนี้น่าสนใจ กบลูกเศรษฐีนะมีแต่จะได้เปรียบ ลองคิดดูซิจะมีเมียเศรษฐีจะมีเมียขอทานนะอย่างไหนดีกว่ากัน ดูอย่างแม่เอ็งซิทำงานง ะ วิเศษหน่อยก็ตรงทำกับข้าวอร่อย แต่ก็ไม่พนักับข้าวข้างถนนหรอกวะ เอ็งเรียนสูง ๆ โรงเรียนดี ๆ รู้จักที่จะเลือกทางเดินที่ทำให้ตัวเองสบายมันนะไอ้ங ผู้หญิงเขาเลี้ยงดูเอ็งขนาดนี้แสดงว่าเขามีใจกะเอ็งแล้ว อย่าให้พลาดไปถึงคนอื่น มันจะเสียเชิงชาย”

“พี่...สอนอะไรลูกก็ไม่รู้ ลูกยังเรียนหนังสือ เพื่อนที่ว่าก็เพื่อนเรียนด้วยกันฉันไม่ชอบให้ลูกใจแตกก่อนถึงเวลา ให้มันเรียนจบมีงานมีการทำเสียก่อนค่อยสอนลูกเรื่องนี้เถอะ”

นางประนอมปรมสามี แต่ก็รู้สึกว่คำพูดของนางจะไม่
ได้ประโยชน์สักเท่าไร เพราะดวงตาฝัน ๆ ของทรนงนั้นบอกให้รู้
ว่คำพูดของพ่อซึ่มลงไปใ้จิตใจของเขาได้เร็วกว่ที่คิด

คำสั่งสอน

“พร้อม...หลับหรือเปล่าลูก”

พร้อมขยับตัวเพราะเสียงเรียกนั้น บิดตัวแก้มือยกก่อนจะ
ตอบเสียงดัง

“ยังไม่หลับครับพ่อ แต่ก็เกือบ ๆ”

กลิ่นเครื่องเค็มร้อน ๆ หอมฉุยเข้ามาก่อน แล้วทั้งพ่อและ
แม่อีกก้าวเข้ามาในห้องพร้อมปิดหนังสือเรียนคันตรงที่อ่านค้างไว้
ด้วยแถบกระดาษชิ้นเล็ก เลื่อนออกห่างเพื่อเว้นที่ว่างให้มารดา
วางถาดเครื่องเค็ม พนมมือไหว้ขอบคุณ

“ใกล้สอบแล้วนะพร้อม อีกนิดเดียวก็จะได้พักสองเดือน”

“เดือนเดียวครับพ่อ ปิดเทอมใหญ่ถึงจะได้สองเดือน
แต่ปีนี้คงไม่ได้พักเพราะต้องสอบเอนทรานซ์”

นายแพทย์พัฒนาและพระณีทรุดตัวลงนั่งบนเตียงของลูก
ชายเกือบจะพร้อมกันสายคาที่พระณีมองดูพร้อมนั้น มีแต่ความ
รักและชื่นชม แต่หมอบพัฒนามองด้วยความห่วงใย

“แล้วตกลงจะเอาอย่างไรเรื่องสอบเอนทรานซ์ เลือกลง
ไหนดี”

“คิดว่ายังเหมือนเดิมครับพ่อ ผมอยากเป็นวิศวกรมาก
กว่าเป็นหมอ แต่มันอีกตั้งครึ่งปี รอไว้ก่อนก็ได้ครับ เพื่อผมจะ
ใจอ่อนตามใจแม่บ้าง”

“เฮ้ย...ของอย่างนี้ตามใจกันได้ที่ไหน แม่เขาอยากให้
พร้อมเป็นนั่นเป็นนี่ แต่ต้องใจพร้อมรักชอบด้วย ไม่ชอบแล้วไป

เรียนก็เหมือนลูกบังคับเรียน ความสำเร็จมันไม่สมบูรณ์เหมือนเราชอบผู้หญิงไง ใครมาบังคับได้ไหมว่าให้ชอบคนนั้นนะ คนนี้ไม่ให้ชอบ มันอยู่ที่ใจเรา”

พรรณีหัวเราะกับคำเปรียบเทียบกับนั้น พร้อมเองก็หน้าแดงหน่อๆ เพราะเป็นคำเปรียบเทียบกับที่ค่อนข้างจะโกธัถ์ว คำพูดนั้นทำให้เขาคิดถึงศรีกัลยา

“พ่อก็ไม่รู้จักตัวอย่างอะไร ลูกยังไม่เคยสนใจเรื่องนี้เลย”

“ว่าได้เธอ เห็นไหมเจ้าพร้อมหน้าแดงแก่พ่อพูดหน่อๆ เดียว...ว่าไงเรามีแฟนหรือยัง”

“ยังครับพ่อ แต่มีเพื่อนผู้หญิง”

“เรื่องธรรมชาติ ผู้หญิงผู้ชายมันเป็นของคู่กัน มีเพื่อนมีแฟนนะไม่เสียหายหรอกพร้อม แต่เราต้องรู้จักเตือนตัวเองว่าอย่าไปทำอะไรก่อนถึงเวลาอันสมควร พ่อเคยมีแฟนมาก่อน รู้ว่ามันควบคุมตัวเองได้ยาก”

“ผมยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอกครับพ่อ เพิ่งเริ่มบึ้งเท่านั้นเอง”

“นั่นแหละพร้อม พ่อเริ่มบึ้งแล้วต่อไปก็อยากอยู่ใกล้กัน ความใกล้ชิดบางอย่างที่เราก็ไม่รู้หรอกนะว่าทำให้เราควบคุมตนเองได้ยาก ถึงเวลานั้นอะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้จากการขาดสติ ขาดความยังคิด การที่เราไม่รู้จักควบคุมตนเอง ให้กิเลสมาเป็นนายตัวเองแสดงว่าเราเป็นคนขาดสติ ขาดความยังคิด ชีวิตข้างหน้าจะมีผลกระทบมากและเราอาจจะรับผิดชอบไม่ไหว หนทางชีวิตข้างหน้าจะอับจนเพราะความเป็นคนไม่มีความคิดนี้แหละ”

หมอพัฒนาพูดเรื่อย ๆ ราวกับเป็นการสนทนาที่

สนุกสนาน พร้อมเลขชินกับลักษณะการสอนแบบ “ผู้ใหญ่” ของพ่อมานานแล้ว จึงทำให้เขารู้สึกว่าคำสอนเหล่านั้นมีค่ามาก เสียยิ่งกว่าการสอนแบบข่มขู่ของเด็ก ๆ พ่อทำให้เขาภูมิใจว่า ตนเองมีครูที่ดีในบ้านถึงสองคน

“แล้วอะไร ๆ ที่พ่อว่านี่หมายถึงอะไรจ๊ะ” แม่ถามขึ้น

“ที่เป็นปัญหามากที่สุดก็คือ เด็ก ๆ เกิดมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยไม่พร้อมนะสิ”

“ตายจริง” พรหมณีอุทาน “พร้อมคิดว่อย่างที่พ่อพูดนี้ มีโอกาสเกิดไหม” พูดแล้วก็สบตาลูกรอคอยคำตอบ

“ผมก็ต้องระวังอย่างที่พ่อบอกละครับ ที่พ่อเล่ามาทำให้ผมได้คิดและรู้ตัวล่วงหน้า”

“นั่นสิลูก คนเรานั้นต้องเตรียมพร้อมตลอดเวลาไม่ใช่มาเร่งเมื่อใกล้ถึงเวลาหรือจนตัว ทำอย่างนั้นถึงสำเร็จก็จะเหนื่อยมากและเสียสุขภาพ เมื่อพร้อมจะเกิดนะพ่อแม่มีความพร้อมทุกอย่างที่จะรับสมาชิกในครอบครัวคนใหม่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่อยู่อาศัย ฐานะของครอบครัว ความรักที่จะมีให้ลูก ความพร้อมในเรื่องการอบรม การให้ความรู้ การศึกษาและการเลี้ยงดูให้ลูกเป็นคนดี เห็นไหมว่าพ่อแม่สร้างพร้อมด้วยความรู้สึกที่คิดถึงแม่แคไหน พร้อมโด้แล้ว พ่ออยากเห็นพร้อมมีแนวทางที่เหมาะสมเพื่ออนาคตที่ดีของพร้อมในวันข้างหน้า”

“เอาละจ๊ะ...เทศน์จบหรือยังลูกจะได้นอน...หากปล่อยให้พ่ออยู่ในห้องนี้ นอกจากพร้อมจะเสียเวลาดูหนังสือแล้วยังต้องอดนอนอีกต่างหาก”

พร้อมลูกชิ้นมากอดเอวมารดาไว้ ส่วนอีกมือหนึ่งจับมือ
พ่อเขย่าสีหน้าแจ่มใส

“ไม่เป็นไรหรอกครับพ่อ แม่ ผมว่าเวลาที่ได้อยู่กัน
ระหว่างเราสามคนเป็นเวลาที่มีค่าเสมอ ผมชอบคุยกับพ่อ ชอบ
ฟังแม่สอน มันมีค่านะครับ เสียขายแต่ว่าเราไม่ค่อยมีเวลาอยู่
พร้อมหน้าพร้อมตากันเท่าไร”

หมอพัฒนายกมือขยี้ผมลูกชายแรง ๆ หัวเราะร่าเริง

“ได้เลยไอ้ลูกชาย เมื่อไรที่พร้อมอยากคุยกับพ่อไม่ว่าเรื่อง
อะไรขอให้ออก เราลูกผู้ชายด้วยกันต้องไม่มีอะไรปิดบังกัน
จริงไหม”

“ตกลงครับ ผมคิดว่า...บางทีในเวลาอันสั้นนี้ผมอาจจะ
ต้องปรึกษาเรื่องของหัวใจกับพ่อบ้าง”

“ได้เลยลูกรัก พ่อภูมิใจนะที่ลูกจะคิดว่าพ่อเป็นที่ปรึกษา
ที่ดี ไม่มีอะไรปิดบังกัน”

ภายในโรงเรียนเพิ่งจะมีนักเรียนมาเพียงไม่กี่คน อาจารย์
พนมวันมาส่งศรีกัลยาแต่เช้าเพราะวันนี้เธอต้องเดินทางไป
ประชุม ทางวิชาการถึงจังหวัดนครราชสีมาเป็นเวลาตลอด
สัปดาห์นี้ ศรีกัลยานึกซึ้งกับถ้อยคำสั่งเสียของมารดา

“กลับถึงบ้านอาบน้ำก่อนค่อยกินข้าวนะศรี หลังอาหารก็
พักสักครึ่งชั่วโมงเดินให้ข้าวเรียงเม็ดเสียก่อนค่อยดูหนังสือ ไม่งั้น
ก็จะง่วง แม่ไม่อยู่ประคองหน้าตาไฟฟ้าที่ไม่จำเป็นดับให้หมด
อ้อ...อย่าลืมปิดแก๊สทุกครั้งนะ แล้วตอนเข้านอนหนุนแล้วต้อง

รีบแต่งตัว จะโอ้อะไรไม่ได้ แม่ไม่อยู่ไม่มีใครไปส่งจะไปไม่ทันโรงเรียน รอดมันแน่นก็ไม่ต้องไปไหนมัน เวลาขึ้นรถดูด้วยนะว่าใครมาขึ้นข้าง ๆ เคี้ยวจะถูกไอ้คนเกรมันรังแกเอา”

แม่ไม่เคยเห็นว่าศรีกัลยาเป็นนักเรียนชั้นสูงสุดของโรงเรียน มีคำนำหน้านามเป็นนางสาวมาแล้วหลายปี ความหวังโยของแม่นั้นมีค่าศรีกัลยา รู้ แต่แม่น่าจะคิดว่าศรีกัลยาโดพอที่จะดูแลตัวเองได้แล้วในเวลาที่แม่ไม่อยู่

“ศรี...มาแต่เช้าเชียว”

แก้วมณีมาสมทบในเวลาไล่เลี่ยกัน นับว่าเป็นสิ่งผิดปกติเหมือนกัน เพราะแก้วมณีมักจะมาถึงโรงเรียนเกือบได้เวลาเข้าแถวเคารพธงชาติเสมอ สีหน้าของแก้วมณีอีกเหมือนกันที่ทำให้ศรีกัลยาเห็นว่ามีความผิดปกติ

“แม่ไปต่างประเทศต้องไปขึ้นรถที่มหาวิทยาลัยแต่เช้า เลขแหวะมาส่งก่อน”

“ไปหลายวันหรือ ศรีก็สบายใจละซิ ไม่มีคนบ่น”

“ทำไมต้องสบายใจละ ศรีต้องดูแลตัวเองนะจ๊ะแก้ว แล้วยังต้องดูแลบ้าน คนงานในบ้านอีกสองคน สบายที่ไหนกัน แม่ไปตั้งอาทิตย์หนึ่ง”

“ดีเลย...จันเข็นนี้เลิกเรียนแล้วแหวะกินไอศกรีมกันนะชวนพร้อมกับทรงงไปด้วย”

“แต่ศรีต้องรีบกลับบ้าน เข็นนี้เรียนดนตรีไทยแล้วต้องกลับเลข ไม่งั้นแม่โทรมาไม่พบก็จะรู้ว่าศรีเหลวไหล”

แก้วมณีจุดมือศรีกัลยาให้นั่งลงบนพื้นหญ้า ปากก็ถาม

อย่างลือ ๆ ว่า

“สำคัญนักเชียวหรือกับการที่แม่ของศรีรู้ว่าศรีเหลวไหลวันหนึ่ง”

“สำคัญมาก” ศรีกล้าหาหน้าซึ่งขัง “แกว่ารู้ไหมว่าแม่ของศรีไม่เหมือนคนอื่น ขณะที่ศรีมีความรู้สึกว่าแม่เข้มงวด แม่เอาจริงในทุกอย่างทุกเรื่อง แม่มุ่งทำแต่งงาน แต่ศรีก็รู้ว่าแม่ได้ถ่ายทอดสิ่งที่ดีให้แก่ศรีมาโดยตลอด แม่ทำให้ศรีเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง เมื่อไรที่ศรีทำตัวเองให้หมดคุณค่า หมดความภูมิใจแล้ว ศรีก็จะกลายเป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่มีความสำเร็จในชีวิต”

“อะไรกันจะ กะโอแคไปกินไอศกรีมหลังเลิกเรียนแล้วค่อยกลับบ้านนี่ะ เป็นเรื่องยาวถึงอนาคตวันข้างหน้าด้วยหรือ”

แกว่ามฉินทำหน้าเบื่อหน่าย หล่อนคุ้นเคยกับความสะดวกสบาย กับกับการได้ทุกอย่างโดยไม่มีใครขัดใจเสียจนเกิดความรำคาญหากจะเห็นใครที่ทำได้อยู่ในกรอบอย่างศรีกล้าหา

“แกว่ายังไม่รู้ว่า แม่ไวใจศรีมาก ศรีพูดอะไรแม่เชื่อทุกอย่าง และศรีก็ภูมิใจว่าศรีเป็นลูกที่ดี แม้บางครั้งศรีจะเบื่อ จะรำคาญ แต่วันไหนแม่จับได้ว่าศรีโกหก แม่จะไม่เชื่อถือไวใจศรีอีกต่อไป”

“เฮ้อ...นำรำคาญไม่ไปก็ไม่ได้...แกว่าชวนทรวงไปคนเดียวก็ได้”

“ทำไมไม่ชวนเพื่อนคนอื่นไปด้วย อย่างบีม อรสา หรือเมตตา”

“รำคาญ ศรีรู้ไหมว่าเพื่อนผู้หญิงคบสนิทแล้วนำรำคาญ
แต่โอเคเนะอย่างศรี แก้วรู้ว่าไม่นำรำคาญ เพราะเราเป็นเพื่อนรัก
กัน ผู้หญิงมักจะชอบนิทาหลับหลัง ชอบริษยา ค่อนขอด...คบ
เพื่อนผู้ชายสบายใจกว่า”

“แต่แก้วจะหนีไม่พ้นคำครหานินทาเหมือนกัน เรายัง
เรียนหนังสือ การไปไหนมาไหนตามลำพังกับเพื่อนผู้ชายบ่อย ๆ
จะถูกคนมองในแง่ลบ ศรีอยากให้แก้วระวังไว้”

ศรีก็กลยามีสีหน้าทุกข์ร้อนจนแก้วมึนเห็นซ้ำ หล่อนโอบ
เวเพื่อนรักแล้วไข่มือนึงจับจมูกไว้อย่างล่อเลียน

“หนูน้อย...แก้วไม่ใช่คนแคระอะไรง่าย ๆ หรอกจะ เราทำ
ตัวเองให้ดีใครเขาจะว่าอย่างไรหากเราไม่ได้เป็นไปตามนั้นจะสนใจ
ทำไมกัน ชินคิดมากก็กลุ้มใจตาย หากความสุขไม่ได้นะซิ ทรนง
เป็นเพื่อนที่ดี แล้วแก้วชอบเขาตรงที่เขาไม่มีปากมีเสียง เขาเอา
ใจแก้วตามใจแก้ว ที่ดีที่สุดก็คือเขามีสตาจ์ไม่มาก ไม่หยิ่ง
แก้วไม่ค่อยชอบคนที่เปิ่นเสรษฐีเท่าไร พวกกันไม่ค่อยรู้เรื่อง
เลี้ยงข้าวทรนงมือหนึ่งเงินของแก้วมีค่ามากกว่าเลี้ยงเพื่อนที่เขา
รวย ๆ นี่แก้วไม่ได้หมายถึงศรีนะ”

หล่อนรีบออกตัว แต่ศรีก็กลยหัวเราะ

“รู้จะ ศรีไม่ได้มีเงินนี่...ว่าแต่...ถามอะไรหน้อยได้ไหม”

“ได้ซิ ถามมาก ๆ ก็ได้ สำหรับศรี”

แม้เพื่อนจะออกปากอย่างนั้น แต่ศรีก็กลยก็อ้าอึ้งเป็นนาน

“แก้วชอบทรนงหรือเปล่า...ชอบอย่างเป็นแฟนนะ”

แก้วมึนหน้าแดงเรื่อ ดวงดาววับด้วยความหมายประหลาด

แต่ต้นสี่ระยะจนผมกระจาย

“ยังไม่ได้ชอบถึงกับจะเป็นแฟนหรอก แต่ถูกอัยยาศัย
เท่านั้น ทรนงเขาดินะ เมื่อวันก่อนชวนไปดูคอนเสิร์ตเขาก็ไป
ไปถึงแล้วเขาพูดให้แก้วหัวเสียโดยไม่ได้ตั้งใจ เลยพาลไม่ดูเขาก็ไม่
ว่ายังอุตส่าห์ไปนั่งเป็นเพื่อนแก้วกินข้าวอีกเขาเป็นสุภาพบุรุษนะศรี”

ศรีก็ลยาเห็นแววแจ่มใสแพรวพราวขึ้นในดวงตาของเพื่อน
รัก หล่อนยังเขว้เกินกว่าที่จะรู้จักว่ามันเป็นความหมายของสิ่ง
ใด เพียงแต่รู้ว่ามันผิดปกติ ความห่วงใยทำให้ศรีก็ลยาดอนใจ

“แก้ว...อย่าโกรธนะหากศรีจะเตือนว่า ผู้หญิงผู้ชายนะ
หากอยู่ใกล้กันสองต่อสองในที่ลับตา ความพลั้งเผลอทางอารมณ์
ก็อาจจะเกิดได้ง่าย...เมื่อแก้วรักที่จะไปไหนมาไหนกับทรนง ศรีก็
อยากเตือนให้แก้วระวังตัวสักหน่อยแก้วคงไม่โกรธแม่เคยสอน
เสมอว่า...กับเพื่อนผู้ชายอย่าอยู่ด้วยกันในที่ลับตาโดยลำพัง ขณะที่
ที่ดื่มของมึนเมา แม่บอกว่าการถูกเนื้อต้องตัว จับมือถือแขนใน
ครั้งแรกนั้น จะลามไปถึงเรื่องอื่น ๆ ได้ต่อไป”

“สาธุ...ศรีนี้เป็นแม่แก่มาขึ้นทุกวัน เอาเถอะจะ อุตส่าห์
สั่งสอนทั้งทีก็จะจำเอาไว้...ดีเหมือนกันนะ ศรีทำให้เรื่องกลุ่ม ๆ
ของแก้วคลายลงได้เยอะเชียว เพราะกลุ่มนี้แหละถึงได้อยากไป
ไหนมาไหน ไม่อยากกลับบ้าน”

ศรีก็ลยาก็เห็นว่าเมื่อแก้วมึนมาจนถึงนั้นหล่อนมีกิริยา
ท่าทางหุ้ดหิดเลือนลอยจนผิดตา

“แก้ว...มีอะไรกลุ่มใจหรือ แก้วไม่ใช่คนคิดมากอย่างศรี
นี่นา”

แก้วมณีสันสิริชะหากแด่ในดวงคามีน้าตาลอ หล่อนยิ้ม
เชียว ๆ

“ไม่มีอะไรหรอกศรี แก้วเหงาเท่านั้นเอง ชี๊ เกียจอยู่บ้าน
เลขออกมาโรงเรียนแต่เช้ายังมีเพื่อนเล่นเพื่อนคุยบ้าง อยู่บ้านไม่มีใครเลย”

“อ้าว...ก็คุณป้า คุณรัตนา พี่เลี้ยงของแก้วก็มีไม่ใช่หรือ
ถ้าไม่มีอะไรทำก็ท่องหนังสือไปไม่เห็นน่าเหงา ทวี วิฑู วิดิโอ
เทปมีทั้งนั้น”

“แต่มันน่าจะมีมากกว่านั้น แก้วน่าจะจะมีคนที่เข้าใจความ
รู้สึกของแก้วบ้าง ป้ามีเวลากับงาน กับคุณรัตนา แต่ป้าไม่มีเวลา
สำหรับแก้วเลย”

“แก้ว...ศรีว่าแก้วคิดมากนะ คุณพ่อรักแก้วมาก แก้ว
อยากได้อะไรก็ได้อยากมีเงินซื้ออะไรก็มี อย่างนี้ยังไม่ดีอีกหรือ
คุณพ่อทำงานมาเหนื่อยก็อยากพักบ้าง คุณรัตนามาเป็นภรรยา
คุณพ่อ เขาก็ต้องใกล้ชิดดูแลกันมากกว่าแก้วที่เป็นลูก...ไม่
เอาน่าอย่าคิดมากมันไม่มีอะไรดีหรอก สู้ทำตัวเองให้พอใจกับ
สิ่งที่เป็นอย่างอยู่เราจะได้มีความสุขยิ่งง่ะ”

แก้วมณีมองหน้าศรีกัลยาอย่างทั้งจัด ศรีกัลยากับแก้วมณี
มีอายุไล่เลี่ยกัน แต่ในเรื่องของความคิดความอ่านศรีกัลยาไปไกล
กว่าแก้วมณี ความทุกข์ของศรีกัลยาอยู่ตรงที่อาจารย์พนมวัน
เข้มงวดเกินไป ทำงานมากเกินไปจนไม่มีเวลาพูดคุยกับลูก แต่
ความทุกข์ของแก้วมณีก็คือความเหงา ความว่าเหว่ หล่อนมี
บางสิ่งบางอย่างมากเกินไป แต่ก็ไม่สามารถนำมาทดแทนกับ

ความรู้สึกที่ขาดหายในบางอย่างได้

“เฮ้...พร้อม วันนี้ไม่ซ้อมกีฬาหรือ”

ทรนงคืบไหล่พร้อมแรง ๆ เป็นการทักทายอย่างสนิทสนม แต่วันนี้พร้อมทำกิริยา “ไหล่ทรุด” เพราะเมื่อวานหกล้มลงไปกระแทกกับขอบสนาม

“ไม่ซ้อมหรอก...เบาหน่อยเถอะคุณท่าน เจ็บไหล่”

“โทษทีนึกว่าหายแล้ว เออ...ไม่ไปไหนตอนเย็นไปด้วยกันไหม แก้วมณีเขาชวนไปกินไอศกรีม”

พร้อมมองหน้าเพื่อนอย่างจับพิรุช แต่ทรนงยังข้มข้ม

“นี่ชวนอย่างเต็มใจหรือเปล่า เคี้ยวนี้รู้สึกว่าจะชอบกินไอศกรีมเหลือเกินนะ เมื่อวันก่อนก็เห็นไปกิน”

“ฮือ...สงสารแก้วมณีนะเขาเหงา กลับบ้านเร็วก็ไปอยู่คนเดียว จะชวนเพื่อนคนอื่นเขาก็ไม่มีใครไปด้วยทุกวัน เราเลขไปด้วย”

“ศรีก็ลยาล่ะ ไม่ได้ไปด้วยหรอกทั้งอาทิตย์นี้เรามัวแต่ซ้อมกีฬาเลยไม่ได้พบ”

“เปล่า ศรีเขาไม่ไปไหนกับใครง่าย ๆ หรอก รีบกลับบ้านทำเดี่ยว นี่ขนาดแม่ไปประชุมต่างจังหวัดนะ ตอนเย็นหลังเลิกเรียนยังไม่กล้าแวะไปไหนเลย ทำเป็นยายซิคร้าครืออย่างนี้ น่าจะบวชเสียให้รู้แล้วรู้รอด...ตกลงไปนะ”

“ขอไม่ไปดีกว่า ชอบคุณมากกว่าชวน ผมไม่ชอบกินไอศกรีม”

พร้อมสรุป และออกจะแน่ใจว่าได้เห็นความโล่งใจปรากฏ
บนหน้าของทรงง เขานึกจำทรงงว่าเมื่อไม่อยากจะไปด้วยทำไม
ต้องชวน ชวนเพื่อให้คนถูกชวนปฏิเสธเท่านั้นเองหรือ

กำลังใจ

“ศรีภักดิ์ขาครับ”

พร้อมเร่งฝีเท้าเพื่อให้ทันหล่อน ศรีภักดิ์ขาเดินอยู่ลำพังไม่มีเงาของแก้วมณีเหมือนเช่นทุกวัน หล่อนชะลอฝีเท้าลงเช่นกันแต่ไม่ถึงกับหยุดทำให้พร้อมตามมาทันเพียงชั่วอึดใจ

“วันนี้ไม่ซ้อมกีฬาหรือคะ”

“พักครับ วันก่อนล้มไหล่กระแทกยังเจ็บไม่หาย...ศรีภักดิ์ครับ แก้วไปไหนถึงได้กลับบ้านคนเดียว”

เขาเดินเคียงคู่หล่อนไปด้วยความรู้สึกที่เป็นสุข มองดูเสี้ยวหน้าด้านข้างของหล่อนเต็มตาอย่างชื่นชม พร้อมอยากจะปฏิเสธความรักในวัยเรียน แต่เขารู้ว่ามันยาก นับวันศรีภักดิ์จะเป็นคนสำคัญในหัวใจเขามากขึ้น...หล่อนจะรู้อย่างไรไหมนะว่าเขารู้สึกอย่างไรเมื่ออยู่ใกล้ และหล่อนจะว่าอย่างไรหากได้รับรู้ความคิคนั้น

ศรีภักดิ์ขาอาจจะโกรธและปฏิเสธเขา เพราะหล่อนถูกหล่อหลอมมาจากมารดาที่เน้นความเป็นระเบียบและความถูกต้องในชีวิต เขายังไม่พร้อมที่จะได้รับฟังการปฏิเสธนั้น

“แก้วยังไม่กลับคะ เขาชวนไปกินไอศกรีมด้วย แต่ศรีภักดิ์เรียนดนตรี”

“อ้าว...แล้วทำไมกลับเร็ว”

“อาจารย์ส่งคูปองค่ารถไม่ได้สอน มารู้อีกแก้วเขาไปกับ

ทรงงแล้ว ศรีเลยต้องกลับบ้านคนเดียว แต่ไม่เป็นไรหรอก ศรีไปก็คงไม่สนุกหรอก เพราะห่วยบ้าน”

“ได้ยินทรงงบอกว่าคุณแม่ของศรีไปต่างจังหวัดไม่ใช่หรือครับ”

“กะ ไปโคราช ศรีเลยต้องรีบกลับบ้าน”

เขากับหล่อนเดินมาถึงป้ายรถประจำทางหน้าโรงเรียน พร้อมยังนึกถึงเมื่อวันก่อนที่ศรีกล้าหาปฏิเสธไม่ให้เขาไปส่งถึงบ้าน วันนี้เขาจะลองใหม่อีกที

“งั้นให้ผมไปส่งได้ไหม นั่งรถปรับอากาศไป เราไม่ได้ผิดเวลาเท่าไร...หรือหากจะให้ดี...พอจะมีเวลาดื่มอะไรเย็น ๆ กันสักแก้วไหมครับ ตอนนี้รถยังแน่นอยู่ สักครึ่งชั่วโมงคงก็ชา”

รถประจำทางทั้งรถธรรมดาและรถปรับอากาศที่แล่นมาจอดนั้นแน่นจริงอย่างที่พร้อมบอก นักเรียนเบียดเสียดพาตัวเองแทรกขึ้นไปหาที่ว่างบนรถ ทั้ง ๆ ที่แทบจะไม่มีแม้แต่พื้นที่ว่างสำหรับวางเท้า ศรีกล้าหาขกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา วันนี้หล่อนจะต้องเรียนดนตรีหลังเลิกเรียนหนึ่งชั่วโมง อาจารย์พนมวันขอให้ลูกสาวเรียนดนตรีไทยเพื่อผ่อนคลาย และเพื่อสร้างพื้นฐานทางสมาธิ ศรีกล้าหาเลือกเรียนซิมเพราะหล่อนชอบเสียงไซ ๆ ไพเราะของเครื่องดนตรีชนิดนี้ อีกทั้งซิมยังเป็นเครื่องดนตรีที่ราคาไม่แพงนัก พอที่จะซื้อหาเป็นสมบัติส่วนตัวได้

“นะครับ ร้านไอศกรีมที่เพิ่งเปิดใหม่นั้นสะอาดและเปิดเผยพอที่จะนั่งโดยไม่น่าเกลียด... หรือว่าศรีรังเกียจผม”

หล่อนทำท่าจะพูดอะไรอย่างหนึ่ง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเป็น พยักหน้าเหมือนเจตนาจะให้พร้อมรู้ว่าศรีกัลยาไม่ได้รังเกียจเพียง จันอะไรเขา แค่นี้พร้อมก็ยิ้มอย่างพอใจ เขาเห็นสีหน้ากังวลของ หล่อนได้ชัดเจน

“ไปก็ได้ค่ะ แค่น้ำแกว้เดี๋ยวคงจะไม่นานเท่าไร”

“ศรีครับ...ผมขอเปลี่ยนเป็นวันหลังก็แล้วกัน ศรีจะได้สบายใจ วันนี้ผมขออนุญาตไปส่งศรีที่บ้านก็แล้วกัน รับรองว่าผม ขอแค่เดินตามห่าง ๆ ไปส่งศรีให้ถึงบ้านให้เห็นกับตาเท่านั้นเอง ว่าศรีปลอดภัย แล้วจะไม่รบกวนอย่างอื่นอีก”

เขาสุขภาพเสียจนศรีกัลยาไม่กล้าทำให้เขาผิดหวัง รด ประจำทางปรับอากาศคันที่แล่นเข้ามาจอดนั้นพอดีที่ว่างสำหรับ หม่อมสาวทั้งสองได้ขึ้นไปนั่งได้ พร้อมระวังตัวไม่ให้ตนเองเข้าไป นั่งใกล้หล่อนจนเกินไป ศรีกัลยาจะเกร็งยิ่งไปกว่า หล่อนวาง หนังสือเรียนไว้บนคอก นั่งตัวตรงตลอดทาง

“ปกติศรีกลับรถของแก้วมณีไม่ใช่หรือครับ”

พร้อมชวนคุยเพื่อไม่ให้เกิดความเงิบเกินไป ศรีกัลยา หันมากระตุกยิ้ม

“ค่ะ บ้านเราไปทางเดียวกัน แก้วเขาใจดีให้รถเลยไปส่งศรี ก่อน แต่วันไหนเขาไม่มาหรือเขามีธุระศรีก็จะกลับเอง วันไหนศรี เรียนดนตรีก็ต้องกลับเองไม่กวนเขา”

“แก้วมณีเป็นคนใจดี ร่าเริง ทำไมศรีไม่เป็นอย่างเขาบ้าง ผมเห็นศรีหน้าเศร้าบ่อย ๆ”

หล่อนทำตาโตถามว่า

“เห็นที่ไหนกัน ศรีไม่เคยทำหน้าที่เสรีให้ใครเห็นสักหน่อย”

พร้อมสบตาคู่หวานนั้นแวบหนึ่งก่อนจะพูดว่า

“ผมชอบแอบมองศรีเสมอ ๆ ไม่ว่าศรีจะทำอะไรที่ไหน ผมจะคอยมองอยู่ห่าง ๆ”

ผิวแก้มของศรีกลายเปลี่ยนเป็นสีมะเขือสุกขึ้นในพริบตา หล่อนไม่ใช่คนผิวขาวจัดแต่พร้อมกลับชอบผิวก่อนข้างคล้ำที่เนียนละเอียดนั้นมากกว่าคนผิวขาวผ่องอย่างแก้วมณี

“ทำไมต้องแอบมองด้วย”

“ไม่รู้จ้ะ...รู้แต่ว่าวันไหนไม่เห็นศรีผมรู้สึกเหมือนขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง ได้เห็นแล้วมีกำลังใจเรียน เรียนหนักแค่ไหนก็ไม่ท้อ หากเห็นหน้าศรี”

ศรีกลายไม่อยากคิดว่าหล่อนกำลังถูกเขาเกี้ยว เพราะกริยาของพร้อมสุภาพเกินกว่าที่จะคิดเช่นนั้นได้ แต่ศรีกลายก็ไม่อยากคิดว่านั้นคือความจริงใจจากเขา คิดถึงมารดาแล้วยังเป็นทุกข์ แม้จะว่าอย่างไรบ้างหากได้รับรู้ว่าลูกสาวนั่งรถกลับบ้าน โดยมีเพื่อนชายไปส่ง ทั้งยังพูดจกกันด้วยคำพูดที่ชวนให้ระทึกใจอย่างนี้

“พร้อม...เรายังเรียนหนังสือ ศรีไม่ชอบให้ใครมาพูดเรื่องเหลวไหลอย่างนี้ ศรีต้องขยันเรียนอีกนานจนกว่าจะจบ”

“ให้ผมเป็นกำลังใจให้ศรีได้ไหม...และผมก็ขอให้ศรีเป็นกำลังใจให้ผมด้วย”

ศรีกลายไม่รู้ว่าคำพูดธรรมดา ๆ นั้นก่อให้เกิดความรู้สึก

อบอุ่นในหัวใจได้อย่างไร สีหน้าของพร้อมสุภาพและจริงใจโดยที่ไม่ได้ทำให้หล่อนเกิดความกระดากอายแต่อย่างไรราวกับว่ามันคือถ้อยคำสนทนาที่ไม่ได้มีแก่นสารอะไร หากลึกลงไปในหัวใจแล้วศรีก็ลยารู้ว่าถ้อยคำเหล่านั้นมันทรงอานุภาพในตัวของมันเองมากมาย

“ศรีมีแค่ความปรารถนาดีให้เพื่อนทุกคน”

“แต่...ศรีคงจะไม่ว่าหากจะให้ผมเป็นเพื่อนพิเศษสักคน”

หล่อนนิ่ง และพร้อมก็ไม่ได้พูดอะไรอีก หากในความเงียบนั้นหัวใจสองดวงกำลังพิจารณาซึ่งกันและกันอย่างรอบคอบและไตร่ตรอง

ทรงงเดินเร็วขึ้นจนเกือบจะเป็นวิ่ง แก้วมณีเกิดขัดดอกขัดใจอะไรขึ้นมาอีกแล้ว หล่อนช่างเป็นหญิงเจ้าอารมณ์เสียจริง ๆ เพียงแค่พูดผิดหุนหันเดี๋ยวความสดชื่นรื่นรมย์เมื่อครู่ก็กลายเป็นพายุได้โดยกระทันหัน หล่อนนั่งหน้าอยู่ภายในห้องโถงใหญ่ของโรงแรมหรูแห่งนั้น ทรงงเริ่มจะคุ้นเคยกับสถานที่หรูคามาที่แก้วมณีชวนเขามา ทุกอย่างดูดี ศูนย์การค้าที่เป็นส่วนหนึ่งของสถานที่แห่งนั้นก็มีการสรรพสิ่งที่จะให้เลือกซื้อ ทรงงไม่มีเงินมากพอที่จะซื้อหาสิ่งใดในสถานที่แห่งนี้ได้ แต่เขาก็มีความสุขกับการได้เดินดู ทั้งวาดความหวังความฝันไว้สำหรับวันข้างหน้า

“แก้ว...ผมขอโทษ”

เขาเกือบจะหมดแรงในการตามหาหล่อน แก้วมณีผลุน
ผลันเดินหนีเขาเมื่อเขาพูดว่ามากันสองคนไม่สนุก น่าจะชวน
พร้อมกับศรีภักษามาด้วย เพียงเท่านั้นเขาก็ต้องเหนื่อยเดินตาม
หาหล่อนเสียแย่ ดีแต่คิดได้ว่าแก้วมณีชอบมานั่งสบาย ๆ อยู่
ในห้องรับแขกของโรงแรม

“ตามมาทำไมกัน แก้วกำลังจะกลับบ้าน”

“ไหนว่าไม่ต้องรีบกลับใจครับ คุณป้ากับคุณรัตนาก็พักรักษา
ยุโรปไม่ใช่หรือครับ”

หล่อนสะบัดหน้าน้ำตาขังเต็มตา คำพูดนั้นยิ่งตอกย้ำ
ให้กระเทือนใจมากขึ้นไปอีก จริงสินะ...ป้านี้ป้ากับพี่รัตน
คงจะสนุกสนานรำเริงกันเต็มที่ในต่างแดน แม้ป้าจะบอกว่า
ไปทำงานไม่ได้ไปเที่ยว แต่จริง ๆ แล้วก็ไม่ได้ทำอะไรกันหรอก
พี่รัตนภรรยาคนสวยของป้าไปด้วย เรื่องที่ป้าจะไม่เที่ยว
นั้นเป็นไปไม่ได้ ทั้งยังไปกับบริษัททัวร์อีกด้วย แล้วป้ายังจะมา
พูดว่า

“เรานะมีเวลาเที่ยวมากกว่าป้านะหนูแก้ว ให้เรียนจบเสีย
ก่อนอยากจะไปไหนก็บอก หรือรอให้ปิดเทอมป้าจะส่งไป
กับบริษัททัวร์”

หล่อนคิดถึงเมื่อครั้งที่มารดายังมีชีวิตอยู่ ไม่เคยเลยสัก
ครั้งที่แก้วมณีจะถูกทอดทิ้ง ไปไหนไปกันพ่อแม่ลูก ทุกอย่างดู
เป็นสุข อบอวนเต็มไปด้วยความรักความเข้าใจ ไม่เหมือนทุกวันนี้
ที่ป้ามักจะให้เงินเป็นการทดแทน

“ทรงจะไปไหนก็ไปเถอะ มากับแก้วก็อย่างนี้แหละ แก้ว

เป็นคนเอาแต่ใจตัวน่าเบื่อ ไม่สนุกจริงอย่างที่ทรงว่า”

ทรงขมอย่างเอาใจ แก้วมึนรู้ตัวเหมือนกันว่านิสัยบางอย่างของหล่อนเป็นที่น่าเบื่อหน่าย บางครั้งหล่อนเคยคิดที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงนิสัยไม่ดีเหล่านี้ แต่เมื่อโกรธจนลืมตัว แก้วมึนก็จะกลับเป็นอย่างเดิมอีก

“แก้ว...ผมเห็นใจนะว่าแก้วถูกทอดทิ้งจนทำให้แก้วเหงา แก้วต้องการเพื่อน เอาอย่างนี้ไหม เราไปเดินดูสินค้าในห้างกัน พอหิวก็หาข้าวกิน แล้วเราจะพาแก้วไปส่งบ้าน”

“ก็ได้...แต่ที่จริงแก้วอยากดูหนัง แล้วก็กินข้าว....”

ทรงก้มลงมองกระเป๋าเสื้อเชิ้ตที่สวมอยู่ เขาไม่เคยมีเงินติดตัวเกินร้อยบาท นอกจากบางวันที่โกหกแม่ว่ามีรายการต้องใช้เงินพิเศษก็จะได้เพิ่มมาอีกนิดหน่อยตามกรณี แต่เขาไม่ได้ทำอย่างนั้นบ่อยเพราะเห็นอยู่ว่าหยาดเหงื่อแรงงานของแม่นั้นกว่าจะแลกเป็นเงินได้แม่ต้องเหน็ดเหนื่อยเพียงใด

“เอาไว้อีกสองวันค่อยดูได้ไหมครับ วันนี้ผมไม่มีเงิน มีเฉพาะเงินซื้อคุกกี้กินข้าวเท่านั้น”

แก้วมึนมองหน้าทรงแล้วหัวเราะก๊ิก สีหน้าแววตาค่อยรื่นรมย์ขึ้น แต่ทรงอายจนหน้าแดง

“ถามจริง ๆ เอะอย่าว่าแก้วดูถูกนะ พ่อแม่ของน้องให้เงินมาโรงเรียนวันละเท่าไร”

“ให้เป็นรายอาทิตย์ อาทิตย์ละสี่ร้อย ค่าใช้จ่ายเบ็ดเสร็จรวมอยู่ในนี้”

หล่อนห่อปากทำตาโตราวกับสิ่งที่ได้ยินนั้นเป็นเรื่อง

แปลกประหลาด

“วันละแปดสิบบาทเอง...แล้วทำอะไรกัน ค่ารถเมล์ ปรับอากาศเดือนนี้ครั้งละยี่สิบกว่าบาทแล้วไม่ใช่หรือ ไปกลับก็ เกือบห้าสิบ แล้วยังค่ากินสามมื้อ”

“ผมไม่ได้ขึ้นรถปรับอากาศหรอกครับ นั่งรถเมล์ธรรมดา ข้าวก็แค่มื้อเดียว เข้ากินมาจากบ้าน เย็นกลับไปกินที่บ้าน ยังพอ มีเงินเหลืออีกวันละหลายบาท เผื่อเอาไว้ซื้อของจำเป็น”

“ตาย...ทำไมแม่ของนางให้เงินลูกใช้น้อยจัง ของแแก้ว...ป้า ให้เดือนละสี่พันขาดเหลืออะไรก็เบิกได้อีก เพราะแแก้วต้องดูแล ตัวเองไม่มีแม่ จะซื้อรองเท้า กระเป๋าหรือเสื้อผ้าก็ต้องทำเอง ทั้งนั้น ขนาดนี้ยังไม่ค่อยจะพอเลย”

ทรนงแอบกลืนน้ำลายลงคอ...ก็ใช่ซิจะพออะไรกัน แแก้วมฉีซื้อของราคาแพงโดยไม่หยุดคิด กินอาหารแต่ละมื้อก็มี ราคาเท่ากับเงินที่ทรนงได้รับทั้งอาทิตย์...คนรวยกับคนจนต่างกัน ตรงนี้เอง ความสะดวกสบายมันผิดกัน

“พ่อแม่ผมจน...ทำยังงี้ได้”

แแก้วมฉีเพิ่งรู้ว่าหล่อนได้กระทำการที่ไม่สมควร ไป หัวเราะเยาะทรนงให้เขาน้อยใจ

“นาง...แแก้วไม่ได้หัวเราะเยาะนางนะจ๊ะ แแก้วขอโทษ”

“ไม่เป็นไรครับ ความจนไม่ใช่ความผิดเลวร้ายหรอก”

“นั่นซิ แแก้วกับนางเป็นเพื่อนกัน นางไม่มีแต่แแก้วมฉีจะเป็นอะไรไป ไปเถอะ เราไปดูหนังแล้วหาข้าวกิน หรือนางจะเดินดูของก็ได้...อยากซื้ออะไรก็ซื้อ...นี่เงินแแก้วมฉี แแก้วแบ่งให้...อย่าคิด

อะไรมากนัก”

ทรงงกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็นเมื่อมองเห็นธนบัตรสีม่วงหลายใบที่แก้วมณีส่งให้ ศักดิ์ศรีความเป็นลูกผู้ชายทำให้ทรงอาชเกินกว่าที่เอื้อมไปรับ

“แก้วเก็บไว้เถอะครับ ผมยังไม่เดือดร้อนถึงกับต้องขอเงินแก้วใช้หรอก”

“นางไม่ได้ขוני แก้วเต็มใจให้เองต่างหาก แก้วมีเงินเหลือเฟือ เพราะป้าใช้เงินทดแทนความเหงาของแก้ว ซึ่งมันทดแทนกันไม่ได้หรอก แต่แก้วจะมีความสุขขึ้นถ้าเงินของแก้วทำให้เพื่อนมีความสุขได้...หากคิดว่าแก้วไม่ใช่คนอื่น”

หล่อนวางเงินทั้งหมดลงในมือของทรงงและกำมือของเขาไว้ ทำให้ยากที่จะปฏิเสธ

นายทองอยู่เอกเขนกอยู่บนพื้นเสื่อน้ำมันกลางห้อง สำหรับกับข้าวที่เพิ่งกินเสร็จถูกนางประนอมเลื่อนแอบไว้ทางหนึ่ง เหลือเพียงจานข้าปลากระป๋องและถ้วยทอดที่วางรวมอยู่กับขวดเหล้าขาวที่นายทองอยู่กินอยู่ นางประนอมนั่งฟังฝ่าห้องตามองโทรทัศน์ แต่มีอนันต์่วนอยู่กับการชอยหัวหอมแดงด้วยความชำนาญ

“ป้านี้แล้วยังไม่กลับ ไ้ลูกคนนี้นั่นซักจะหนักข้อขึ้นทุกวัน เรียนอะไรกันนักหนา คำ ๆ มืด ๆ”

“จะบ่นทำไมล่ะพี่ นางมันเรียนปี่สุตท้ายแล้วนะ ก็ต้องขยัน

หน้อย ปิหน้าต้องไปสอบเอนทรานซ์กับเขา ไม่ขยันตั้งแต่วันนี้
จะเอาอะไรไปสู่เขาละ”

นายทองอยู่กระแทกแก้วเหล้าขาวลงบนพื้นอย่างจัดใจ
แล้วควาดเสียงดัง

“แกละเข้าข้างมันทุกที แต่ต้องกันไม่ได้เลยไอ้ลูกเทวดา
คนนี่”

“เลิกวุ่นวายกับลูกที่เดะน่าพื่ออยู่ บ่นไปก็เท่านั้น พี่ก็
เมื่อขปาก หงุดหงิด ฉันก็รำคาญเรื่องพี่กินเหล้ากินขาม้าก็พอ
อยู่แล้ว ยังจะให้รำคาญเรื่องปากมากอีกหรือ”

นางประนอมทำเสียงเข้มงวดเล่นเอนนายทองอยู่อ้าปาก
ก้าง นาน ๆ ที่ภรรยาจะเถียงเสียงแข็ง แต่เมื่อใดที่นางประนอม
ขึ้นเสียง นายทองอยู่ก็จะปิดปากเงียบไปหลายวัน

ทรนงเข้ามาได้จังหวะพอดี เขามีถุงกระดาษบอกตราห้าง
สรรพสินค้ามีชื่อใบใหญ่ติดมือมาด้วย ผู้เป็นพ่ออ้าปากจะถามแต่
ทรนงรีบบอกเสียก่อน

“วันนี้ค่ามากหน้อยครับพ่อ แม่ มัวแต่ไปเสียเวลาแะซื้อ
ของให้พ่อกับแม่”

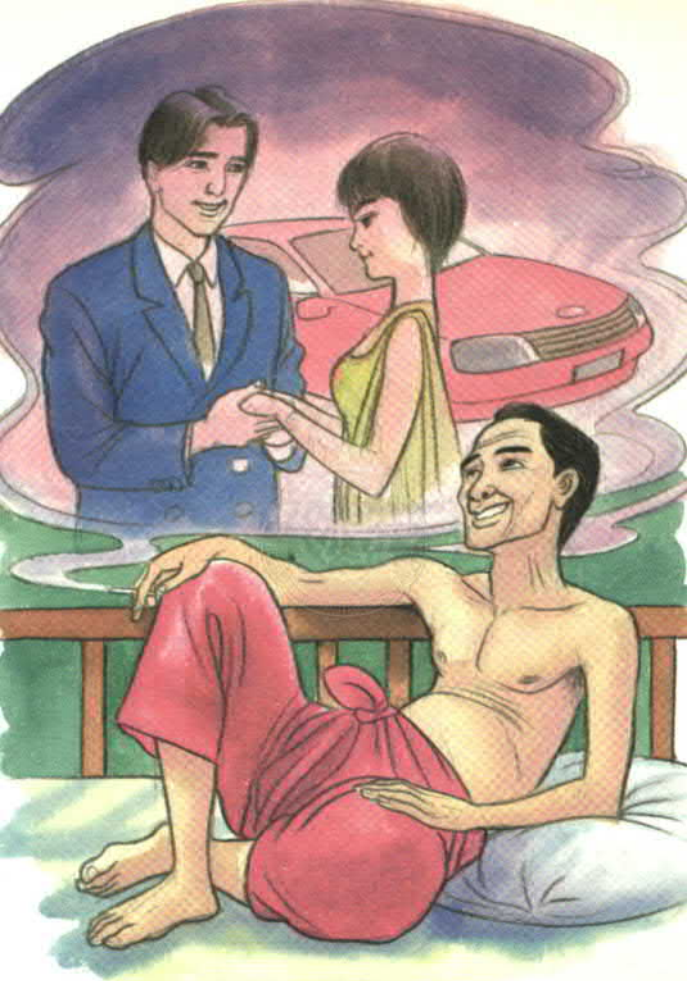
“ซื้ออะไรมาวะไอ้หนิง”

“เอาเงินที่ไหนไปซื้อมาลูก”

เสียงพ่อและแม่ถามเกือบจะพร้อมกัน ทรนงอมยิ้ม
ไม่ตอบ แต่ดึงเสื้อผ้าที่อยู่ในถุงออกมาคลี่อวด

“นี่เสื้อพ่อครับ เสื้อยัดคอกกลมสีครีมมีริ้วลายสีเลือดหมู
สลักสีเขียว...สวยไหมครับพ่อ แล้วนี่ของแม่...นงว่าเสื้อตัวนี้
เข้าท่า มีกระเป๋ายะดี แม่จะได้ใส่เงินได้หลาย ๆ แห่ง แล้วยัง
สวยด้วย จะลองใส่เลยไหมครับ นงว่าพอดีทั้งสองคนเลยนะ”

ความไฉน

นายทองอยู่ลอบคลำเสื้อตัวนั้นอย่างคืบคั้น เขาไม่มีเสื้อผ้าดี ๆ ราคาแพงใส่บ่อยนัก และที่พอมืออยู่บ้างก็ไม่ได้ซื้อหามาด้วยตนเอง หากแต่เป็นของเหลือใช้จากเจ้าเก่าที่เมตตาแบ่งปันมาให้ แม้จะเก่าແສนเก่าแต่นายทองอยู่ก็ใส่อย่างภาคภูมิใจ

“ไอ้เนี้ยมันคงแพงมากละจ้ไอ้เนี้ย”

“ก็ไม่ว่าแพงเท่าไรหรอกพ่อ เขาลดราคาห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ตัวละสามร้อยเอง ของแม่ตัวละสองร้อยเจ็ดสิบ”

คำตอบนั้นทำให้พ่อแม่ดาลูก

“ไปเอาเงินมาจากไหน...อย่าบอกนะว่าไปเล่นการพนัน หรือไปทำอะไรที่ผิดกฎหมาย ถึงพ่อแม่จะขากจนยังไงก็ไม่เคยสอนให้ลูกทำอะไรที่ผิด ๆ นะเน”

นางประนอมทำเสียงเข้มงวด วางเสื้อตัวนั้นลงโดยไม่แตะต้อง นายทองอยู่ได้แค่มองดูเสื้อที่ถืออยู่ในมืออย่างไม่แน่ใจ แต่ทรงงอแงพราย

“เชื่อเถอะครับแม่ เนี้ยไม่ทำอะไรผิด ๆ หรือ เงินที่ได้มาซื้อของให้พ่อแม่เนี้ยเพื่อนเนงเขาแบ่งให้ เขาสงสารที่เห็นเนงจนกว่าเขามาก”

“เพื่อนคนที่พาเอ็งไปกินข้าวมีอะไรหรือนะหรือไอ้เนี้ย”

สีหน้าของนายทองอยู่ดีขึ้น แต่นางประนอมยังไม่หายข้องใจ

“แล้วไปรับเงินของเขามาทำไม เราไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้เขา การรับเงินเขาเฉย ๆ มันก็เหมือนกับขอทานเขานั้นแหละ”

“เรื่องมากจริงวะ เขาอยากจะให้อันงมันก็รับมา แล้วเสียหยาอะไร”

“เสียดิ มันจำเป็นอะไรต้องไปขอเงินเขาใช้ แม่ให้ไม่พอหรือนง”

“แม่ครับ...มันไม่ใช่อย่างนั้น นงไม่ได้ขอเขา แก้วมณีเขารวยมาก เขาอยากประชิดพ่อเขาที่ให้แค่เงินโดยไม่สนใจเขา สนใจแต่เมียใหม่ พาเมียใหม่ขึ้นเครื่องบินไปเที่ยวเมืองนอกเป็นว่าเล่น แก้วมณีก็เลยเอามาแบ่งให้หนง นงไม่ยอมรับเขาก็บังคับ เราเป็นเพื่อนกันนงไม่อยากจะเห็นเขาเสียใจ”

หน้าของทรนงเหือดลงเพราะความเอาจริงของแม่ นางประณอมค่อยคลายความเข้มนวดลงบ้าง แต่ก็ยังไม่วายบน

“วันนี้ยังเป็นเพื่อนกันก็พูดกันดี แต่วันข้างหน้าเกิดบาดหมางกันขึ้นเขาจะลำเลิกเอานะนง เคี้ยวจะอายเพื่อน”

“ไม่หรอกครับแม่ แก้วมณีเป็นคนดี เขาสงสารนงมาก”

“เป็นแค่เพื่อนหรือเป็นแฟนวะไอ้หนง”

นายทองอยู่ให้ความสนใจกับแก้วมณียิ่งกว่าเสือราคาแพงในมือเสียแล้ว ทรนงขมิ้มให้พ่อ

“ยังไม่เป็นแฟนหรอกพ่อ แต่เราก็ไปไหนมาไหนด้วยกันทุกวัน ที่นั่งกลับเย็น ๆ เพราะไปกินข้าว ดูหนังกันบ้าง แล้วก็เลยไปส่งเขา ธรรมดาแก้วเขามีรถที่บ้านมากอยรับส่ง แต่ตอนนี้

เขาสั่งไม่ให้มารับเขากลับบ้านกับนางทุกวัน”

“เขามียอดอะไรรับส่งวะ สงสัยว่าจะรวยจริงหรือเปล่า”

“รวยซิพ่อ รวยแน่ ๆ คนนี้ รถที่รับส่งเขานะรถเบนซ์นะ พ่อ บางวันก็มีรถญี่ปุ่นแต่ราคาแพงมาก ๆ เขาบอกว่าที่บ้านมีรถหลายคัน แล้วแต่วันไหนพ่อเขาใช้รถอะไร ที่เหลือคนขับก็ขับมารับส่งเขา ของแม่ใหม่นะมีด่างหาก บ้านเขาใหญ่ยังกับวังนะพ่อ แค่มคนใช้ในบ้านก็มีตั้งห้าหกคน”

นางประนอมมีสีหน้าครุ่นคิด แต่นายทองอยู่มีแววปราโมทย์ปรากฏอยู่บนใบหน้าและแววตา

“เพื่อนอย่างนี้คบไว้เถอะไอ้เงิ๊ง หากเอ็งปล่อยให้หลุดมือก็โง่แล้ว...รีบ ๆ รวบรวมเป็นแฟนเสียเร็ว ๆ เอ็งจะได้สบาย เห็นไหมแค่เป็นเพื่อนเขายังให้เงินเอ็งใช้ป่วนว่เล่น”

“แต่...แม่ว่านางอย่าไปหลอกเขานะลูก เท่าที่ฟังนางพูด เด็กคนนี้ก็น่าสงสาร ผู้ชายนะลองหลงเมียก็ลืมลูกทุกคนนั่นแหละ ยังดินะที่รวย ไม่งั้นหนูแก้วมฉิมิแย่งกับว่หรือ”

“อย่าไปฟังแม่เลยไอ้เงิ๊ง เอ็งก็เห็นนะไอ้ความจนนะมันน่ารังเกียจแค่ไหน เอ็งอยากจนตลอดชาติหรือ ถ้ามีหนทางลัดที่จะได้ไปสู่ความรวยได้เอ็งควรจะรีบ ๆ คว่าเอาไว้อโอกาสดี ๆ นะ หากปล่อยให้หลุดมือไปแล้ว มันไม่หวนกลับมาหาอีกหรอกนะ”

ทรงฟังทั้งพ่อทั้งแม่ แต่เขาคิดไม่ตกว่าเขาควรจะทำปฏิบัติตามคำพูดของใครดี

พรณีเพิ่งจะดูแลจัดโต๊ะอาหารมื้อเช้าเสร็จพอดี เมื่อสามีและลูกชายก้าวเข้ามาในห้อง ทั้งสองคนแต่งกายเรียบร้อยพร้อมที่จะออกจากบ้านไปทำงานได้ทันที เมื่อกินอาหารเช้าแล้วพร้อมวางหนังสือไว้บนโต๊ะเล็กมุมห้อง ขณะที่หมอพัตนาเดินมาจุมพิตภรรยาที่แก้มเบา ๆ เป็นการทักทายที่สามีภรรยาคู่นี้ปฏิบัติต่อกันทุกเช้า พร้อมเคยถามมารดาถึงกิจกรรมนี้และได้รับคำตอบแล้วว่า

“พ่อกับแม่ตกลงกันว่าจะทำอย่างนี้ตั้งแต่วันแรกที่แต่งงาน และถือปฏิบัติตลอดมาไม่เคยขาดคนนอกจากวันไหนที่พ่อไม่อยู่เท่านั้น มันคิดตรงที่ว่าถึงวันไหนเราจะมีข้อขุ่นข้องหมองใจกันเราก็จะโกรธกันได้ไม่เกินวัน ความรักความเข้าใจจะกลับมาหาเราเร็วกว่าปกติ แต่หากไม่มีกิจกรรมนี้เราอาจจะโกรธกันนานเป็นวัน เป็นอาทิตย์ หรือเป็นเดือนแล้วแต่กรณี”

“ใช่แล้วลูก ขนาดแม่กำลังโกรธพ่อ พ่อพ้อหอมแก้มที่หนึ่งก็หายโกรธแล้ว ใครจะโกรธลงจริงไหม”

พรณีรินกาแฟให้สามี แล้วจึงจัดการกับของตนเอง เครื่องดื่มของพร้อมเป็นนมสดส่วนอาหารทุกมื้อที่สมาชิกของครอบครัวนี้ร่วมกันกินในบ้านนั้น พรณีจะเป็นผู้ดูแลด้วยตนเอง เธอถือว่าการสละเวลาพักผ่อนส่วนตัวอีกนิดเพื่อสุขภาพและความสุขของลูกและสามีนั้นได้ผลคุ้ม ดีกว่าที่จะปล่อยให้หน้าทีของคนรับใช้ทั้งหมด

“หอมจ้ะครับแม่ อะไรเอ่ย”

พร้อมทำท่าสูดกลิ่นก่อนจะเปิดฝาชามโคมตรงหน้าออก

หมอพัฒนาทำตาม พรณีตอบยิ้ม ๆ ว่า

“ชอบไหมใช้หรือ ยังจะทำเป็นถาม แม่ไม่ได้ทำ
ซุปรสากูให้พร้อมกินนานแล้ว”

“ดีจัง เข้า ๆ อย่างนี้คล่องคอดี”

หมอพัฒนาหยิบขนมปังปิ้งแล้วใช้มีดป้ายเนยทา ยังไม่ทัน
ใส่ปากก็นึกได้ถึงฐานะที่จะหาหรือหานี้

“ว่าจะถามแม่เรื่องงานวันเกิด...ตกลงจะเอาของขวัญดี
น้อง ๆ ที่ทำงานเขาก็ถาม”

“จริงซิคะแม่ วันที่สี่สิบนี่วันเกิดแม่อีกแล้ว...เปลืองแป็บ
เดียว”

“จะว่าแม่แก่เร็วใช้ไหมล่ะพร้อม”

พรณีทำเสียงงอนแต่หน้ายังยิ้มแฉ่ง พอกับลูกหัวเราะ

“ไม่ใช้น่าแม่ แม่น่ะยังไฉก็เป็นสาวสองพันปีอยู่แล้ว จริง
ไหมพร้อม”

“จริงครับแม่ ไปไหนกับแม่ที่ไรใคร ๆ ชอบทักว่าพร้อม
ไปกับพี่สาว”

“ไม่ต้องขอเลข...พอกันทั้งพ่อทั้งลูก”

“พูดให้เป็นเรื่องเป็นราว...ปีนี้แม่ครบสี่รอบด้วยนะไม่ใช่
วันเกิดธรรมดา พ่อว่าจะทำบุญบ้านไปด้วยเลย แล้วเชิญเพื่อน
สนิท ๆ มากินข้าวกันที่บ้าน ไม่ต้องออกไปเลี้ยงที่ไหนให้สิ้น
เปลือง”

“จะไม่ให้เปลืองก็ไม่ต้องเลี้ยงซิคะพ่อ ไม่เห็นจำเป็นอะไร
นักหนา เกิดมาจนอยู่มาได้ทุกวันนี้ก็ดีสินักหนาแล้ว แม่ไม่อยาก

รบกวนใคร”

“ไม่ต้องรบกวน พ่อจัดการเองทุกอย่าง พร้อมต้องช่วย พ่อด้วยตกลงไหมลูก เลี้ยงพระเพลแล้วเลี้ยงคนไปด้วยเลย ไม่ต้องยุ่งยากมากเรื่อง อาหารก็ตั้งโต๊ะแบบบุฟเฟต์เอาไว้ใครมา ใครกิน”

“ดีครับพ่อ ฉันผมชวนเพื่อนมาด้วยได้ไหมครับ”

“ได้สิพร้อม มาช่วยพ่อด้วยก็ดี งานนี้ให้แม่นั่งเฉย ๆ นะ เราสองคนช่วยกันแม่เขาเหนื่อยกับเรามาตลอดแล้ว วันเกิด ให้เขานั่งสบาย ๆ บ้าง”

“ดีนะคะ ดกลงกันเองเสร็จพ่อลูก นี่วันเกิดใครกันเน่ รวรวัดกันเองทุกอย่าง”

แต่พระณีก็ยิ้มอย่างเป็นสุข เธอมีครอบครัวที่ดีเลิศ ให้ความรักและความอบอุ่นซึ่งกันและกันโดยตลอด แม้ว่าจะไม่ได้ มีฐานะเทียบเท่าเศรษฐีมหาเศรษฐี แต่พระณีถือว่าสิ่งที่เธอได้รับ นั้นเพียงพอที่จะถือว่าประสบความสำเร็จในชีวิต

แก้วมณี ศรีกัลยา กำลังนั่งตกกันเรื่องข้อสอบที่เพิ่งสอบเสร็จเรียบร้อยไปเมื่อครู่นี้ ศรีกัลยานั้นได้ชื่อว่าเป็นนักเรียนที่เรียนดีก็จริง แต่ขาดความมั่นใจในตนเอง ทุกครั้งที่มีการสอบ หล่อนจะต้องเก็บเอามากังวลว่าจะทำได้หรือไม่จนกว่าคะแนน การสอบจะออกมาขึ้นชั้น

“เลิกกังวลเสียทีน่าศรี เป็นอย่างนี้ทุกทีสิ ใคร ๆ เขาว่า

ศรีทำฟอร์มว่าทำไม่ค่อยได้ เพราะไม่อยากให้เพื่อนขอลอกใช้ใหม่ล่ะ”

แก้วฉันทาเสียงเข้า ศรีก็ลยารับไวยวาวว่า

“ไม่จริงเลยแก้ว ศรีไม่ได้หวงสักหน่อย แต่ศรีกลัวว่าเพื่อนลอกแล้วจะผิดตามศรีต่างหาก ศรีไม่ใช่คนเก่งสักหน่อย หากเก่งจริงศรีก็ไม่ต้องดูหนังสือหาหมรุ่งหามคำนะจ๊ะ”

“คนขยันนะดีกว่าคนเก่งนะจ๊ะศรี คนเก่งหากไม่ดูหนังสือเลยก็อาจไปไม่รอดเหมือนกัน อย่างศรีนี่ดีแล้วละ ไม่เก่งแค่สอบที่ไรได้สี่เกือบทุกตัว อย่างนี้จะเอาอะไรอีก”

“ใครเก่งขนาดนั้นครับแก้ว...ศรี...คุยกันเสียงดังยังกับทะเลาะกัน”

ทรงสงเสียงมาแต่ไกล มีพร้อมเดินตามมาติด ๆ ศรีก็ลยยับทำนองให้เรียบร้อยขึ้นโดยไม่ตั้งใจ หล่อนข้มให้เขา ขณะที่แก้วฉันทาเชื่อเชิญ

“นั่งได้สบายจะ...มีอะไรพิเศษหรือเปล่าถึงได้เดินตามกันมาด้อย ๆ”

“มีแน่ แต่ขอนั่งก่อนนะครับ ขืนพูดกับสุภาพสตรีไม่สุภาพ”

พร้อมทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ ทรง สบตาศรีก็ลย อีกฝ่ายทำหน้าเรียบเฉยแต่ใจเต้นตึกตัก เมื่อวานไม่ได้พบกับพร้อมเพราะรู้ว่าติดซ้อมกีฬา อยากจะเดินไปดูเหมือนกันเพราะหวังว่ารอยเท้าที่ไหล่งของเขาหายเรียบร้อยแล้วหรือพร้อมถึงได้ลงไปซ้อมกีฬาอีก

“วันที่สี่สิบนี้ผมจะเชิญไปงานทำบุญที่บ้าน...ทั้งสองคน
ครับ วันเกิดคุณแม่ คงไม่มีใครปฏิเสธนะครับ”

เขาพูดแต่สายตามองตรงหน้าศรีก็กลยมากกว่าแก้วณี
ภายหลังไม่ทันได้สังเกตอะไรคิดแต่จะไปที่ไหนก็ได้ที่ทำให้หล่อนมี
เพื่อน และเพลิดเพลินได้เป็นดี

“ดีจังเลย วันที่สี่สิบ เป็นวันอะไรกะพร้อม”

“วันเสาร์ครับแก้ว ผมบอกไว้เนิ่น ๆ จะได้ขออนุญาต
คุณแม่ก่อน ทางบ้านไว้ก่อน ศรีไปได้ใช่ไหมครับ คุณแม่คง
ไม่ว่าอะไร หรือต้องให้ผมไปเรียนขออนุญาตด้วยตัวเอง”

“อื๊อ...ไม่ต้องค่ะ ศรียังไม่รับปาก แค่ว่าขออนุญาตคุณแม่
ก่อน”

“ศรีเขาเด็กอนุบาลกะพร้อม...เอาอย่างนี้ แก้วจะไปเรียน
คุณป้าว่าขออนุญาตชวนศรีไปงานนี้เอง...รับรองว่าคุณป้า ไม่ขัด
แน่ ๆ เพราะแก้วจะบริการรถรับส่งให้ถึงที่”

“ขอบคุณแก้วมากเลยครับ เอ้อ...อย่างนี้ค่อยมีความ
หวังหน่อย”

สีหน้าของพร้อมเข้มขึ้นขึ้นทันตาเห็น ทรงรีบเอาน้ำ
ว่า

“อย่างนี้ต้องหาของมาให้แก้วแล้วละพร้อม ไม่งั้นไม่
สำเร็จหรอก”

“ทำไมต้องวุ่นวายละคะ ศรีไปไม่ได้ก็ไม่เห็นว่าจะงานจะเสีย
ตรงไหนเลย”

“งานไม่เสียหรอกครับศรี แต่ใจพร้อมนะเสียแน่ ๆ ยังไงก็

“ไปให้ได้ครับ”

ศรีกัลยาหน้าแดงแสดวิ่งมองไปทางอื่นที่ไม่มีดวงดา
ซึ่ง ๆ ของพร้อมมองอยู่

อาจารย์พนมวันชัยแบ่นดาให้เข้าที่เพราะมองหน้าคนพูด
ไม่ค่อยถนัดเท่าไร กริยาอย่างนั้นทำให้ศรีกัลยาแอบนินทาหน้ากับ
เพื่อนรัก เพราะรู้ว่าแก้วมีจะต้องถูกซักถามอีกมากกว่าจะสรุป
ผลได้

“บ้านเพื่อนคนนั้นเขาอยู่ที่ไหนกันหนุแก้ว เคยมาที่นี้บ้าง
หรือเปล่า”

“คงไม่เคยกระมังคะคุณแม่ ศรีไม่ค่อยชอบให้เพื่อนมา
บ้านอยู่แล้ว แต่แก้วรับรองคะคุณแม่ว่าจะพาศรีมาส่งถึงบ้านอย่าง
ปลอดภัยที่สุด ไม่ให้เกินเวลาด้วยค่ะ”

“แม่น่ะไม่ได้ห้ามหวงหรอก แต่ศรีไม่ค่อยได้ไปไหนตาม
ลำพัง แม่กลัวจะหลงเท่านั้นเอง คนสมัยนี้ไวใจได้ที่ไหน เดี่ยว
เห็นเชื่อ ๆ ซำ ๆ ก็ะหลอกเอาไปขายเสียเท่านั้น”

“คุณแม่คะ...ศรีไม่ใช่เด็กแล้วนะคะ งานนี้เป็นงานทำบุญ
ศรีขอแค่ไปช่วยเท่านั้นพอเลี้ยงพระเสร็จ กินข้าวแล้วศรีก็จะรีบ
กลับเลย ไม่ให้แม่เป็นห่วงหรอกค่ะ”

เพราะเหตุนี้พอถึงวันงานพร้อมจึงกระสับกระส่ายจน
หมอพัฒนาสังเกตเห็น เขาสะกิดกรรขำให้ดูความผิดปกติของ
ลูกชาย

“บอกว่าคุณนี่จะมีเพื่อนมาด้วย สงสัยจะเพื่อนพิเศษล่ะ แม่ คุณซ๊ะเง้อประคูนไม่ได้หยุด”

“ลูกโคแล้วกะพ่อ ยังไงก็ยังมีเพื่อนพิเศษบ้าง เดียวก็ได้เห็น”

เพื่อนของพร้อมมีมาเพียงสามคน เป็นหญิงสองชายหนึ่ง เพราะเขาไม่ได้บอกใครมากไปกว่านี้ พรหมกับหมอพัฒนาได้แค่ มองเด็กสาวสองคนที่สวยงามน่ารักไปคนละแบบอย่างคาดเดา จนได้รับการแนะนำ

“ทรนงอยู่ห้องเดียวกับพร้อมครับแม่ พ่อ นี่แก้วมณี ศรีกัลยา”

พรหมมีประสบการณ์ชีวิตพอที่จะมองเห็นความแตกต่างของสายคาพร้อมเมื่อยามมองดูหญิงสาวทั้งสองได้ หมอพัฒนาเองก็เช่นกัน อาชีพจิตแพทย์ทำให้เขาเข้าใจถึงความสำคัญของศรีกัลยาในทันที

“ขอบใจมากนะจ๊ะหนู อุดดำห์มาช่วยงาน”

“เราเป็นเพื่อนพร้อมกะ ครึ่งนี่ถือเป็นโอกาสดีที่จะได้มากราบอวยพรคุณแม่ด้วย”

ทรนง แก้วมณี และศรีกัลยารวมเงินกันซื้อแจกันดอกไม้ ขนาดย่อมมาอวยพรวันเกิดพรหม เจ้าของงานจึงเต็มไปด้วยความดีนึ้นในน้ำใจของเด็ก ๆ

“ขอบใจทุกคนนะลูก ไม่ควรต้องเสียเงินเสียทองซื้อ มาแต่ตัวแม่ก็ดีใจแล้ว พร้อม...พาเพื่อนไปหาอะไรกินกันก่อนลูก”

“ให้หนูช่วยทำงานก่อนดีกว่าค่ะ มีอะไรให้ช่วยบ้างไหมคะ หนูจัดดอกไม้ได้ หรือจะให้ช่วยในครัวก็ได้ทั้งนั้นค่ะ”

ศรีกัลยาออกปากอาสาอย่างเต็มใจ พรณีเหลือบเห็น สายตาที่เปล่งแววพอใจของลูกชาย

“จริงด้วยค่ะคุณแม่ แก้วช่วยจัดโต๊ะ จัดพานผลไม้ก็ได้ค่ะ”

“พร้อม...พาเพื่อนไปนั่งให้สบายดีกว่าลูก อย่าเกรงใจ นะคะทุกคน แล้วอย่ารีบกลับด้วย ต้องอยู่จนกว่างานจะเลิก”

สะตูดรัก

ทั่วบริเวณบ้านที่มีแต่ผู้คนส่งเสียงพูดคุยเฮฮามาตั้งแต่ตอนสาย ๆ จนใกล้ค่ำจึงกลับสู่ความเป็นปกติเช่นเคย เจ้าของบ้านสามคนพ่อแม่ลูก เดินกอดเอวกันช้า ๆ กลับเข้าบ้านหลังจากส่งแขกรายสุดท้ายเรียบร้อยแล้ว สีหน้าของทุกคนอึมเฉยเป็นสุข ไม่มีร่องรอยของความเหนื่อยล้าปรากฏให้เห็น คนงานสองสามคนกำลังช่วยกันเก็บโต๊ะและทำความสะอาดพื้นสนามให้เรียบร้อย หมอพัฒนาหยุดพัก

“เหนื่อยหนื่อยนะพวกเรา เดี่ยวก่อนกลับก็อาบน้ำอาบ ทำกินข้าวกันเสียอีกมื้อหนึ่ง”

“สั่งในครัวเอาไว้แล้วนะ ให้จัดกับข้าวใส่ถุงไปฝากคนที่บ้านด้วย ไม่ต้องเกรงใจนะจ๊ะ ขอบใจมากเลยที่มาช่วย”

“เราไม่ได้ให้เงินค่าแรงเขาหรือครับแม่”

พร้อมลดเสียงลงและถามเมื่อเดินห่างคนเหล่านั้นมาแล้ว บิดาตอบว่า

“ให้จ้ะพร้อม เขาทำงานให้เราก็กต้องตอบแทน แต่ส่วนที่เราให้อย่างอื่นนะเป็นน้ำใจให้พวกเขาเพิ่มเติมต่างหากจากค่าจ้าง”

“คนเราต้องมีน้ำใจให้กันจะลูก”

พ่อแม่ลูกเดินเข้าไปภายในห้องนั่งเล่น พื้นห้องยังปูลาดด้วยพรมผืนใหญ่ที่ใช้ทำพิธีทางศาสนาเมื่อตอนเพล เพียงแต่มีคนจัดวางอาสนะพระและอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมเข้าไว้เป็นหมวดหมู่

รอเวลาที่ชนกลับไปยัง หมอพัฒนาลงนั่งเหยียดเท้าตามสบายบน
ผืนพรมนั้น ภรรยาและลูกชายจึงนั่งลงด้วย

“แขกกำลังคืนะแม่ ไม่เหนียวมาก แล้วก็ไม่ได้เขี่ยถึง
ดึกคืน”

“กะ เลี้ยงอย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน สั่งเขามาเลย ด้วยขาม
หม้อให้ไม่ต้องกังวล คนก็ไม่เหนียวด้วย แม้ว่าราคาไม่แพงไปกว่า
ที่เราทำเองเท่าไรเลย”

“สมัยนี้คืนะครบพ่อ แม่ เขามีบริการทุกระดับ แล้วแต่มี
ทุนมากทุนน้อย”

พร้อมพูดบ้าง กราวนี้พระณีหันมองลูกชายเต็มตา เพิ่ง
นึกได้ถึงข้อข้องใจที่จะถาม

“พร้อมละลูก...กับหนูศรีกัลยานะคบกันมานานแค่ไหน
แล้ว ดูท่าทางเรียบร้อยนะแต่ไม่ว่าเริงเท่าหนูแก้วมณี...นี่จับคู่เป็น
แฟนกันหรือเปล่า”

พร้อมหน้าแดงเรื่อท่าทางเงิน ๆ หมอพัฒนาหัวเราะและ
คบไหล่ลูกชายเป็นเชิงสัพยอก

“ลูกผู้ชายเขาไม่อายกันหรือยกพร้อม บอกให้แม่ฟังที พ่อ
ก็จะฟังด้วย”

“ครับผม...ก็...ศรีกัลยาเป็นเพื่อนของแก้วมณี ที่ผมรู้จักก็
เพราะแก้วมณีเขาเป็นเพื่อนสนิทของทรงง ผมสนใจเขานานแล้ว
ครับ แต่หาโอกาสสนิทไม่ได้ เพราะศรีเขาเป็นเด็กเรียน ไม่สนใจ
อะไรง่าย ๆ หรือ”

พ่อทำเสียงกระแอม แต่แม่สีหน้าจริงจัง

“เด็กคนนี้นึกเค้าเหล่านี้อะไร พ่อรู้ไหมลูก”

พร้อมหัวเราะ

“เขาดำรงแล้วครับแม่...ทำไมนะคำถามนี้ถึงได้เป็นรูปแบบที่ไม่ล้าสมัยเลย พร้อมถามนิคเดอะครับเรื่องเทือกเขาเหล่านี้อะมันสำคัญแค่ไหนสำหรับการที่เราจะคบใครสักคน”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอกพร้อม แต่การที่เรารู้จักพื้นเพของเขาจะ ทำให้เราสามารถคัดสรรความดีไม่ดีของคนได้ในบางครั้ง แต่แม่ไม่ได้หมายความว่าพื้นเพของคนจะนำมาคัดสรรนิสัยใจคอของคนได้เสมอไปนะลูก บางคนก็เป็นลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น”

“แต่ต้นไม้บางต้นก็ไม่น่าจะหล่นใกล้ ๆ ต้นเลขนะพร้อม ของอย่างนี้นั้นมีทั้งดีทั้งไม่ดี”

พ่อเสริม พร้อมนั่งฟังอย่างใช้ความคิด

“อย่างศรีกัลยาน่าจะเป็นลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นนะครับ เผอิญเป็นต้นไม้ที่ดีด้วย คุณแม่ของศรีกัลยาเป็นอาจารย์สอนหนังสือ อายุมากแล้วมั้งครับ ผมก็ยังไม่เคยพบ รู้แต่ว่าที่บ้านเขาเข้มงวดกวดขันลูกมาก”

“คุณพ่อละจะ ทำอะไร”

“เป็นทหารครับแต่เสียชีวิตไปหลายปีแล้ว ศรีอยู่กับแม่สองคน แต่แม่ไม่มีเวลาให้ลูกเท่าไร เลิกสอนจากมหาวิทยาลัยก็ไปรับสอนพิเศษในสถาบันเอกชน จะมีวันหยุดแค่วันอาทิตย์วันเดียวแม่ของศรีเคร่งครัดเรื่องการเรียนมากครับแม่ วิชาไหนได้

ระดับสามสักตัวก็บ่นจนศรีไม่มีความสุข...ศรีไม่ได้เป็นทุกข์ เพราะโกรธแม่หรือกรธรับ เขาโกรธตัวเองที่ทำตัวไม่ดี ไม่สมกับความหวัง ความตั้งใจของแม่ ศรีเขาเครียดและเก็บตัวเกินไป ที่บ้านก็มีแค่แม่กับคนทำความสะอาดบ้านเท่านั้น ที่โรงเรียนก็ไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท มีแต่แ้วมณีคนเดียว”

“แล้วหนูแ้วมณีล่ะเป็นอย่างไร ทำไมถึงสนิทกับทรงงได้”

หมอพัฒนาถามอย่างสนใจ เขาเห็นความผิดปกติในเด็กสาวทั้งสองคนนี้มากมายและสรุปในใจว่าคนที่น่าห่วงคือแ้วมณี

“แ้วเขาสบายครับพ่อ บ้านเขารวยมาก พ่อแต่งงานใหม่กับผู้หญิงอายุมากกว่าแ้วไม่กี่ปี หลังจากแม่ตายแ้วน่าจะเหมือนเจ้าหญิง อยากได้อะไรก็เนรมิตได้ทุกอย่าง แต่เขาก็เหงา...คงเพราะน้อยใจว่าพ่อมีแม่ใหม่เลยไม่ค่อยสนใจเขานะครับ”

“เลยสนิทกับทรงงมาก...นี่เขาไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆหรือพร้อม”

“ก็...เดี๋ยวนี้แ้วเขาส่งไม่ให้รถที่บ้านมารับ เขากลับบ้านกับทรงงเกือบทุกวัน แ้วไปเดินดูสินค้า หาขนมกินกันบ้างก่อนกลับบ้าน เขาเคยชวนผมกับศรี แต่เราสองคนไม่มีอิสระเสรีอย่างเขาหรือครับ ศรีเขาต้องรีบกลับบ้าน นอกจากบางวันที่เรียนดนตรี เพื่อนคนอื่นก็ไม่มีเงินพอที่จะไปเดินเล่นได้ทุกวันอย่างแ้ว”

“แล้วทรงงล่ะมีพ่หรือ”

พรรณีซัก คราวนี้พร้อมทำเสียงอ้อมแอ้มว่า

“ก็...ก็ไม่ต้องทราบบ้างแม่”

“พ่ออยากให้อ่านหนังสือเพื่อนนะลูก ผู้หญิงผู้ชายใกล้กันนักก็อันตราย ระวังอย่าพร้อมเป็นวัยที่อยากรู้อยากลองพร้อมก็เหมือนกัน”

พร้อมทำหน้ายิ้ม ๆ ซ้ำเลื่องมอมมารดาก่อนตอบ

“ขอบคุณครับพ่อที่เตือน แต่ผมคิดว่าเพราะพ่อเตือนผมเสมอ ๆ ผมถึงได้มีอะไรเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวไม่ให้ตัวเองทำอะไรเหลวไหล”

“แต่ก็ไม่แน่นะพร้อม ผู้ชายในวัยของคุณมีธรรมชาติอย่างหนึ่งที่จะทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจในอารมณ์ พ่อหมายถึงในเวลาที่อยู่กับเพื่อนผู้หญิงตามลำพัง แต่หากเราเตรียมตัวเตรียมใจ มีสติอยู่เสมอ เราก็สามารถยับยั้งไม่ให้เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้นได้”

“เอาอีกแล้วพ่อ...สอนกันไม่เลิกที่เลขนะกะ เรื่องของผู้ชาย เอาไว้พูดกันสองคนดีกว่า วันนี้แม่เหนื่อยอยากพักผ่อนแล้วเดี๋ยวขอตัวลงไปสั่งให้เขาเตรียมข้าวต้มปลาก็แล้วกัน...วันนี้ไม่กินอะไรหนัก ๆ ละนะพ่อเพราะท้องไม่ว่างมาตลอดวันแล้ว”

พรณิอุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง หมอพัฒนาอุกขึ้นบ้าง แต่ยังหันมาบอกลูกชายว่า

“เอาไว้เราค่อยคุยกันวันหลัง...ตอนนี้รู้จักคำว่าสติเอาไว้ให้ดีก็แล้วกันนะพร้อม”

“จริงครับพ่อ ผมจะไม่ลืมตัว ไม่ลืมสติเลย”

รัตนาเห็นแสงไฟจากกรับจ้างคันนั้นชัดเจน นึกจนอยู่นิดหนึ่งตรงที่ว่าแก้วมณีน่าจะกลับมาเร็วกว่านี้ เพราะบอกเอาไว้ก่อนไปว่าจะไปช่วยงานทำบุญเลี้ยงพระที่บ้านเพื่อน รถที่ไปส่งก็กลับมารายงานตรงกัน และคอยอยู่ว่าเมื่อไรจะได้รับคำสั่งทางโทรศัพท์ให้ไปรับที่บ้านงาน สี่ทุ่มกว่า...ดึกเกินไปสำหรับงานที่เริ่มกันตั้งแต่เช้า

“คุณแก้ว...เพิ่งกลับหรือคะ”

แก้วมณีเกือบสะดุ้ง หล่อนเดินเซนิด ๆ ไม่ทันได้ระวังตัวว่าจะยังมีใครอยู่ในห้องนั้นอีก ปกติแล้วรัตนาก็จะออกไปงานเลี้ยงกับนาชกระวีบิดาของแก้วมณีเป็นประจำ หรือหากไม่ได้ออกไปไหน ในเวลาอย่างนี้รัตนาก็มักจะอยู่ในห้องส่วนตัวของหล่อน ซึ่งมีทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมสรรพอยู่ในนั้นแล้ว

“พี่รัตนายังไม่ขึ้นข้างบนหรือคะ”

รัตนาก็กลืนแอสกอสล้ออ่อน ๆ ระบายออกมาจากปากของแก้วมณีในขณะที่พูด อันที่จริงแม้นาชกระวีจะขอร้องให้รัตนาค่อยดูแลเอาใจใส่ลูกสาวคนเดียวของเขา แต่แก้วมณีก็ไม่ยอมให้รัตนาเข้าไปก้าวก่ายในเรื่องส่วนตัวได้

“ยังคะ พี่คอยคุณป้าว่าจะกลับสามทุ่มกว่า นี่ยังไม่มาเลย”

“ไปไหนคะคืนนี้ แล้วพี่รัตนาคำทำไมไม่ไปด้วย”

แทนที่รัตนาจะเป็นคนถาม หล่อนกลับถูกแก้วมณีซักไซ้เสียเอง ท่าทางของแก้วมณีนั่น ข่มรัตนามาแต่ไหนแต่ไร รัตนาเห็นว่าตนเองน่าจะมีความสุขหากไม่ใส่ใจหรือดอแยกับเด็กสาว

เจ้าอารมณ์คนนี้

“ประชุมบอร์ดค่ะ แล้วก็เลี้ยงข้าวเย็น...นี่พี่รัตนาทิรเข้ามื่อถือคุนปาก็ไม่ได้ สงสัยเบคเตอร์หมด...ดีแล้วละที่คุนแก้วกลับมา ก่อน ไม่งั้นคุนป้าอะอะอีกที่คุนแก้วกลับดึก...งานนี้เขาเลี้ยงเหล้ากันด้วยหรือคะ”

แก้วมณีหลบตาจูบ ความรู้สึกผิคนั้นมีอยู่ แต่หล่อนเป็นคนไม่ชอบให้ใครมาท้าวท่ายเรื่องส่วนตัว แก้วมณีกับทรนงแวะไปส่งศรีกัลยาตั้งแต่ตอนบ่าย และหล่อนเองเป็นคนชวนทรนงว่า

“ยังไม่อยากกลับบ้านเลย ไปเที่ยวกันต่อดีกว่า”

“ได้เลยครับ แก้วอยากไปไหนบอกมาเลย ดูหนังหรือ...”

“อ้อ...เบื่อกแล้ว ไปหาที่นั่งฟังเพลงเพราะ ๆ ดีกว่า”

“ฟังเพลงหรือ...เชคไซ้ไหม...เขาเปิดดึกนะ”

“ไม่ใช่ เอาเถอะเดี๋ยวพาไปเอง นี่แหละนะคนไม่เคยรู้จักสังคมก็อย่างนี้”

สมัยเมื่อมารดายังมีชีวิตอยู่ แก้วมณีเคยตามไปนั่งกินอาหารและฟังเพลงในสถานที่ดี ๆ ราคาแพงบ่อข ๆ เป็นที่ซึ่งผู้ใหญ่หรือคนอีกระดับหนึ่งเข้าไปใช้บริการ ไม่ใช่ในสถานเริงรมย์ยามราตรีที่เรียกว่าเชค...และในห้องฟังเพลงหรุนั้นเองที่แก้วมณีได้จับเหล่าผู้หญิงที่มีสีสวย กลิ่นหอม รสหวานเป็นครั้งแรก

“สำหรับมิตรภาพอันลึกซึ้งที่เรามีต่อกัน”

แก้วมณีเคลิบเคลิ้มไปกับการสัมผัสที่ใกล้ชิด หล่อนยังสับสนในใจเมื่อคิดถึงรสจุมพิศอ่อนหวานนุ่มนวลที่ทรนงมอบให้ในสถานที่ที่แสนจะโรแมนติก ท่ามกลางความสลับของแสง

ไฟนั้น

“ฮือ...กะ ก็นิดหน่อยเท่านั้นเอง แก้วไม่ใช่เด็กแล้วนะพี่ รัตนา กะอีแค่จินนิคจินหน่อยจะเป็นไรไป”

รัตนาเคยเป็นสาวใจแตกมาก่อนที่จะได้แต่งงานกับนาย กระวี หล่อนเคยรู้จักரசชาดิของชีวิตที่ยากจน ต้องปากกัด ดินดิบดินรนเพื่อให้ชีวิตอยู่รอดไปวัน ๆ และในที่สุดเมื่อรัตนา คัดสินใจแต่งงานกับนายกระวีซึ่งมีอายุคราวพ่อ นั้น แม้มันจะ ทำให้ชีวิตของหล่อนพลิกผันราวกับหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ก็ ไม่ได้หมายความว่ารัตนาจะลืมชีวิตแต่หนหลัง หล่อนเชิดชวยอด กับความยากจน และตั้งใจว่าจะไม่มีวันหวนกลับไปหามันอีก

“คุณแก้วกะ...พี่รัตนายากจะให้คุณแก้ว...เอ่อ...ระวังตัว นิดหนึ่ง...อย่าว่าพี่รัตนาละลาบละล้วงนะกะ ผู้หญิงหนทางที่จะ เสียหายมีเยอะแยะ คุณป้าฝากคุณแก้วไว้กับพี่รัตนาเพราะคุณป้า ไม่มีเวลาดูแลคุณแก้ว พี่รัตนาเป็นเหมือนเพื่อนเหมือนที่ปรึกษา ได้ เพราะพี่รัตนาค้นชีวิตมาเยอะ สัญญาได้ไหมกะว่าต่อไปคุณ แก้วจะไม่ดื่มเหล้าอีก เพราะเหล้าทำให้คนขาดสติ”

แก้วมึนงงไปอึดใจหนึ่ง ก่อนจะขิดคิ้วตรงสีหน้าเยื่อหยิ่ง สายตาที่มองดูรัตนานั้นค่อนข้างเหยียดหยาม

“ขอบคุณกะพี่รัตนา แต่แก้วโศกแล้ว แก้วเรียนมาสูงถึงแก่นี้แล้ว คงไม่ลำบากให้พี่รัตนาต้องเดือนหροก ขอขอบคุณอีกครั้ง หนึ่ง อ้อ...แก้วไม่ชอบให้ใครเอาเรื่องหุยมหิมีไปกวนใจป้านะ กะ แก้วเองก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยวเรื่องส่วนตัวของพี่รัตนา”

รัตนาหน้าซาราวกับโดนกระแทกด้วยของแข็ง เป็นคำพูด

คัดรอนแบบผู้ดีที่คนพึงจับเล็กเข้าไปในใจ รัตนาอายุน้อยเกินกว่าจะรู้จักระงับอารมณ์ หล่อนเซิดหน้ายักไหล่อย่างโกรธ

“ตกลงค่ะคุณแก้ว ค่อไปนี้พี่รัตนาจะไม่ยุ่งเรื่องของคุณแก้ว และจะไม่เรียนคุณป้าด้วย ทางไครทางมันก็แล้วกัน พี่รัตนาขอโทษ”

แก้วฉีไม่ตอบ หล่อนเดินตัวตรงไปข้างหน้า ทว่าก็ยังอยู่ในลักษณะเซนิด ๆ รัตนาได้แต่มองตามและส่ายหน้าอย่างกลัดกลุ้ม

“ศรี...วันนี้แก้วไม่ไปเรียนนะ ลูกไม่ไหว ไม่สบายมาก”

ศรีก็ลยาได้รับโทรศัพท์จากแก้วฉีในตอนเช้าก่อนที่จะออกไปโรงเรียน เมื่อวานนี้แก้วฉีมาส่งถึงบ้านยังไม่ทันตะวันตกดิน ทำทางของเพื่อนรักไม่ได้มีอะไรบอกเลขสักนิดว่าป่วยไม่สบาย

“เป็นอะไรไปล่ะ เมื่อวานก็ยังดี ๆ”

“เมื่อคืนนี่ดิ๊ก...แล้วอุตุรกินเหล้าด้วย เช้านี้เลยปวดหัว ลูกไม่ขึ้น”

เสียงตอบราวกับเป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่คนฟังขมมือ ทานอกสีหน้าตกใจ

“ตายแล้วแก้ว ทำไมทำอย่างนี้ ไปกินทำไมล่ะ เหล้าเนอะ มันเป็นของไม่ดี เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ไม่ใช่เด็ก ๆ อย่างเรา แล้วไปกินที่ไหน กับทรงสองคนนะหรือ”

“นี่เรายังกับว่าฉันทำผิดออกจกรรจ์อย่างนั้นนะ คิม เหล้ามันผิดร้ายแรงนักหรือ สมัยนี้ใครเขาก็คิมกัน มีแต่หล่อน เท่านั้นแหละทำเป็นแม่ซี”

“แก้ว...ศรีเป็นห่วงแก้วนะ นี่ไปหาหมอหรือยัง”

“ไม่ต้องถึงหมอหรอก นอนสักครึ่งวันก็หาย จะโทรมา บอกศรีว่าให้ช่วยจัดงานให้ด้วย แล้วฝากสมุคมากับนางนะ เขาจะช่วยเอามาให้เย็นนี้”

“ที่บ้านทรงมีโทรศัพท์ด้วยหรือ”

“เปล่า เขาโทรมาปลุกนะ...โทรศัพท์เครื่องนี้ของแก้วโดยเฉพาะ เท่านั้นจะนอนต่อแล้ว”

ศรีก็ถลาวางโทรศัพท์ลงกับที่แล้วยังยืนนิ่งอย่างงง ๆ กิริยาเช่นนั้นทำให้อาจารย์พนมวันซึ่งเพิ่งจะก้าวเข้ามาหยุดชะงัก

“ใครโทรมาแต่เช้าละศรี”

“แก้วมณีค่ะคุณแม่ โทรมาให้ศรีจกรายงานให้ด้วย วันนี้เขาป่วย”

ศรีก็ถลาตอบไม่ค่อยเต็มเสียงเท่าไรนัก ห้วน ๆ ว่ามารดา จะซักถามถึงอาการป่วยของเพื่อน และอาจจะปิดบังความจริงไม่ได้

“ป่วยเป็นอะไร เมื่อวานมารับก็เห็นยังดีอยู่ เอ...แค่ตอน มาส่งทำไมมารดาเจ็บจังละ”

“รดกลับไปก่อนค่ะ แก้วคงเห็นว่ากลับกับศรีเลยมา กันเองได้...ตอนนี้เขาปวดศีรษะค่ะ”

“นี่ล่ะไม่ระวังสุขภาพ พอเจ็บป่วยก็ลำบาก เรียนไม่ทัน

เพื่อน ศรีระวังอย่าสนุกเสียจนไม่คิดถึงตัวเองนะลูก ตอนนี้เรียนหนักเท่าไร ต่อไปก็สอบายเท่านั้น ออมกำลังที่จะไปเหลวไหลสนุกชั่วคราวชั่วคราวไว้เรียนดีกว่า เรียนจบแล้วเวลาทั้งหมดเป็นของเรา ถึงเวลานั้นศรีจะจัดการอย่างไรกับตัวเองแม่จะไม่ทักท้วงเลย”

ดวงใจพ่อ

แก้วมณีหยุดยืนชั่งใจอยู่หน้าห้องของบิดาก่อนที่จะก้าวเข้าไป รู้สึกแปลก ๆ เหมือนกัน เพราะนับตั้งแต่นายกระวีแต่งงานกับรัตนาแล้ว แก้วมณีแทบจะไม่เคยเข้ามาในห้องนี้อีกเลย ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้หล่อนวิ่งเข้าวิ่งออกวันละไม่รู้กี่หน เพราะแม้จะไม่มีมารดาแต่บิดาก็เป็นเพื่อนคนเดียวในชีวิต

นายกระวีเอกเขนกอยู่บนที่นั่งด้วยขาวิมหานาค่าง เครื่องตกแต่งในห้องนี้ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง แม่ของแก้วมณีเป็นแม่บ้านแม่เรือนที่รักการตกแต่งเป็นชีวิตจิตใจ ประกอบกับฐานะเอื้อให้ทำอย่างที่ต้องการได้ เมื่อรัตนาได้เข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ทุกอย่างจึงเพียบพร้อมไม่ต้องขยับขยายอะไรอีก

“รัตนออกไปข้างนอกนะคะป้า พ่อลูกจะได้คุยกันสะดวก”

รัตนาลุกจากโต๊ะเครื่องแป้งเมื่อเห็นแก้วมณี นายกระวีพยักหน้า รอจนประตูปิดแล้วจึงหันมาทางลูกสาวที่ยังคงยืนรอรอยู่

“นั่งซิลูกแก้ว...ป้าไม่ค่อยมีเวลาคุยกับหนูเลยนะ”

น้ำเสียงยังแสดงถึงความรักความปรานีเหมือนเดิม แก้วมณีน้ำตาคลอ หล่อนเป็นคนด้นด้นอะไรง่าย ๆ ชิงกับบิดาด้วยแล้วแก้วมณีมีทั้งความรัก ความน้อยใจประดังอยู่ในหัวใจตลอดเวลา เมื่อหล่อนเข้าไปนั่งข้าง ๆ มือของพ่อเอื้อมมาลูบผมเบา ๆ น้ำตาของแก้วมณีจึงล่วงเฉาะ

“อ้าว...ป้าถามแค่นี้ร้องไห้แล้ว...เป็นอะไรไปหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ แก้วก็เป็นของแก้วอย่างนี้ ป้าไม่ค่อยมีเวลาให้แก้วเท่านั้นเอง”

“ป้างานยุ่ง อยู่กับงานตลอดลูกก็รู้ พี่รัตนเขาบอกกว่าหนู เหนงา ๆ แล้วก็ไม่ค่อยคุยกับเขา...มีอะไรหรือเปล่า เขาทำอะไรไม่ถูกใจหรือ”

แก้มฉี่ใจหาย ไม่รู้ว่ารัตนรายงานเรื่องที่หล่อนกลับบ้าน คำเป็นประจำด้วยหรือเปล่า

“พี่รัตนบอกอะไรแค่ไหนล่ะคะ...แก้มไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับพี่รัตน ถึงเวลาแก้มก็ไปโรงเรียน กลับมาบ้านแก้มก็อยู่ของแก้ม”

“ขยันเรียนนะดีแล้ว อ้อ...ซดมันบอกว่าเดี๋ยวนี้ลูกแก้มไม่ให้ไปรับคอนเล็กเรียนแล้วหนูกลับอย่างไรล่ะ”

สีหน้าของนายกระวีไม่ได้บอกเลยว่าระวางสงสัยอะไร แต่แก้มฉี่ร้อนคั่ว หล่อนไม่ได้ให้รดที่บ้านไปรับคอนเล็กเรียนมาเป็นเดือนแล้ว ก็น่าหรวอกที่นายซดจะต้องรายงาน

“แก้มมีคิวพิเศษกับเพื่อน ๆ ค่ะป้า พอเลิกเรียนก็มักจะแวะหาอะไรกินกัน แก้มโตแล้วจะให้รดคอยวิ่งตามรับส่งเพื่อน ๆ เขาหัวเราะกัน แล้วอีกอย่างหนึ่งแก้มก็ว่าไม่จำเป็นแล้ว แก้มไปไหนมาไหนเองสบายกว่า”

“ลูกเป็นผู้หญิงจะไม่ค่อยปลอดภัยนะลูก...เอาอย่างนี้ดีไหม ป้าจะให้ซดหัดขับรถให้หนู แล้วหนูก็ขับไปเรียนเอง จะได้ไม่ต้องคอยให้ซดไปรับส่ง... อย่างนี้ดีไหม”

“ดีที่สุดเลยค่ะป้า...แก้มรักป้าที่สุดในโลกเลยค่ะ”

หน้าเศร้าของแก้มเปลี่ยนเป็นแจ่มใสในพริบตา แม้จะรู้ว่านี่คืออีกสิ่งหนึ่งที่บิดาให้ทดแทนการให้ความรักความเอาใจใส่เหมือนเมื่อก่อน

“จำเอาไว้นะลูกแก้ม หนูเป็นดวงใจของป้า อะไรที่เป็น

ความสุขของหนูคือความสุขของป้าด้วย ป้าอยากเห็นความสำเร็จของลูก ป้าอาจจะใช้เวลาให้หนูน้อยกว่าคนอื่น ๆ แต่ไม่ได้หมายความว่าป้ารักหนูน้อยกว่ารักเมีย เรื่องเมียนะเลิกกันไปก็เหมือนคนอื่น แต่เรื่องลูกอย่างไร ๆ ก็ยังเป็นลูก ตัดกันไม่ขาด จำคำป้าเอาไว้นะ”

โลกที่ซึมเศร้าเหงาหงอยของแก้วมณีเปลี่ยนเป็นสดใสขึ้นฉับพลัน ความรู้สึกที่ว่าตนเองยังเป็นลูกรักของพ่อมันทำให้แก้วมณีเป็นสุขขึ้น หล่อนตั้งใจว่าจะทำในสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อไม่ให้พ่อผิดหวัง

“อู้...นี่รดของแก้วหรือ สวยจังเลย แล้วขับคล่องหรือยัง”

พร้อมเอื้อมมือไปลูบรดคันงานนั้นอย่างเบามือ แก้วมณีขับรดป้ายแดงราคาแพงคันนี้มาเรียนได้สองสามวันพร้อมจึงได้เห็น หล่อนออกปากชวนเขากับทรนงนั่งไปด้วยพร้อมกับศรีกัลยาเพื่อเป็นการฉลองรดคันใหม่

“ยังไม่ค่อยคล่องหรือค่ะ คอนนี้ทรนงช่วยขับให้ นางเขาเก่งกว่า เห็นว่าเขาช่วยพ่อขับรดสิบล้อมาก่อน แต่ตอนเช้าแก้วขับมาเอง”

ในโรงเรียนระดับอุดมศึกษาที่ค่อนข้างมีระดับแห่งนี้ การที่นักเรียนมีรดขับมาเองดูเป็นเรื่องปกติธรรมดานอกเสียจากจะมีใครขับรดราคาแพง ๆ ซึ่งมีไม่กี่คน และแก้วมณีเป็นหนึ่งในจำนวนน้อยนั้นด้วย

“ไม่กลัวหรือนง ชนเปรี้ยงก็หุ้อ้อละไอรดยี่ห่อนี้”

เขาหันไปสัพพอกเพื่อนชาย ทรนงดูจะวางเขื่องขึ้นอีกนิดหนึ่งตั้งแต่ได้เป็นคนขับรดประจำตัวแก้วมณี แต่กับเพื่อนรัก

อย่างพร้อมและศรีกัลยาเขายังเหมือนเดิม แม้จะเห็นชัดว่า ไม่ค่อยเต็มใจจะให้คนอื่นนั่งรถไปด้วยเท่าไรนัก

“ไม่เป็นไรหรอก...พร้อม รถคันนี้ประกันชั้นหนึ่งอยู่แล้ว ใบขับขี่ของแก้วป่าทำให้ตั้งแต่แก้วยังขับรถไม่เป็นเลย”

“ขับไม่เป็นแล้วมีใบขับขี่ได้ยังไง...แก้ว”

ศรีกัลยาห่างไกลจากความรู้ปลื้มข่อยเหล่านี้ มารดาของ หล่อนมีรถกลางเก่ากลางใหม่ สภาพดีใช้อยู่เพียงคันเดียว ศรีกัลยา ไม่เคยคิดที่จะขับมันด้วยซ้ำ อย่าว่าแต่จะคิดเป็นเจ้าของรถเอง อย่างแก้วมึนเลย พร้อมก็เหมือนกัน ที่บ้านเขามีรถสองคัน เพราะที่ทำงานของพ่อกับแม่แยกไปคนละทาง เขาขับรถได้ แต่ทั้ง พ่อและแม่ไม่ได้สนับสนุนให้พร้อมมีรถเป็นของตนเอง จนกว่า จะถึงเวลาคือเมื่อเรียนจบและหาเงินได้ด้วยตนเอง

“ศรีไม่รู้หรือว่าใบขับขี่นั้นะขอให้เงินเยอะ ขับให้เขาดูนิด ก็ได้มาแล้ว ง่ายจะตาย”

“เพราะอย่างนี้ไงครับศรี บนถนนถึงได้มีรถชนกันเป็นประจำ ช่างไม่รู้บ้างเลยว่ามีส่วนก่ออาชญากรรมบนท้องถนน”

“แต่ไม่ใช่แก้วนะ ดกหลงอย่างรักัน นั่งรถแก้วไปนะไป จลองกัน แล้วแก้วไปส่งไม่ดึกหรอกนะศรี”

ศรีกัลยาลังเลตามเลข ที่สุดก็พยักหน้าแต่ยังมีข้อต่อรอง

“ศรีขอโทรศัพท์บอกคุณแม่ก่อนว่าจะไปเลี้ยงจลองกับเพื่อน แต่ต้องส่งศรีไม่เกินสองทุ่มนะ หากดกหลงตามนี้ก็ไปได้”

“ดกหลง...พร้อมด้วยนะละ กำหนดเวลาด้วยหรือเปล่า”

พร้อมหัวเราะ เขาเห็นแก้วมึนเป็นเด็กกว่าใครเพื่อน เวลา ที่หล่อนโกรธ คีใจ สบายใจดูเปิดเผยไปหมด

“ไม่ต้องส่งผมหรือครับแก้ว ผมกลับเองได้ เพียงแต่อย่าติดนักก็แล้วกัน สักสองทุ่มดีแล้ว พรุ่งนี้ต้องเรียนหนังสือ”

“แหม...แต่ละคนนะ หายใจเป็นโรงเรียนเลย เอ้า...ขึ้นรถจ๊ะ เดี่ยวจะพาไปจิง”

แก้วมณีเป็นคนขับ ทรงนั่งคู่กับแก้วมณีเพื่อจะได้ช่วยแนะนำคนขับรถใหม่อย่างแก้วมณี พร้อมนั่งคอนหลังคู่กับศรีกัลยา แก้วมณียังขับรถไม่คล่องเท่าไร เวลาออกรถหรือเปลี่ยนเกียร์ทำให้คนโดยสารหน้าคะมำบ่อย ๆ แต่ก็หัวเราะกันเป็นที่สนุกสนาน

“แก้วเพิ่งรู้ว่าป้าแคร้แก้วเหมือนกัน ใจไม่ดีเท่าไรตอนที่เขาบอกให้พี่รัดนามาเรียกเข้าไปคุยในห้อง แต่พอบอกว่าจะซื้อรถให้...แก้วมองเห็นสวรรค์เลยนะ”

หล่อนพาเพื่อน ๆ มาเลี้ยงฉลองที่ร้านอาหารหรรตามรสนิคมเดิม ๆ ซึ่งไม่มีใครขัดข้องตามใจเจ้าภาพกันทุกคน เพราะรู้ว่าความพอใจของแก้วมณีคือความสุขของหล่อน

“ผมว่าแก้วยังขับรถไม่ค่อยคล่องนะครับ ยังต้องระวังให้มาก เรื่องรถชนนะเป็นของธรรมดาแต่หากระวังหน่อยเราก็ไม่เจ็บตัว รถเจ็บเราซ่อมรถอย่างเก่งก็เสียเงิน เสียเวลา แต่หากเราเจ็บนะถึงเลือดถึงเนื้อมันไม่คุ้มกันเลย”

พร้อมเตือนอย่างหวังดี แต่แก้วมณีขกไล่หล่อนไปทางทรง

“ตอนนี้แก้วไหนดขับให้กะ ตอนเช้าแก้วออกเช้าหน่อยไปแวะรับนงที่บ้านให้เขาขับมา คอนเข็นนงขับไปส่งแล้วค่อยรถกลับบ้านเอง”

“แล้วอย่างนี้เมื่อไรแก้วจะเก่งละจ๊ะ”

“แก้วเอาไว้ซ้อมมือวันหยุดเสาร์อาทิตย์ไงละ นี่เตรียม

โปรแกรมเอาไว้แล้ว เสารนี้จะไปให้ถึงพัทยา...ไปด้วยกันไหมล่ะศรี
พร้อมว่างหรือเปล่าคะ”

“ขอตัวครับ วันหยุดผมต้องอยู่ให้แม่เห็นหน้า เป็นกฎ
ของบ้านเรา ใครจะมีธุระจำเป็นไปไหนในวันหยุดต้องถูกปรับ
เพราะเป็นวันครอบครัว”

แก้วมึนหน้าเศร้า

“เมื่อก่อนที่บ้านแก้วก็เป็นอย่างนี้ แต่ทุกวันนี้ไม่ใช่แล้ว
ป้าไปกับพี่รัตนา แก้วไปกับเพื่อน...ยังดีนะที่แก้วมีทรนง ไม่งั้น
แก้วก็คงไม่มีใครเลย”

พร้อมมองหน้าทรนงนิดหนึ่ง เห็นความทรนงสมชื่ออยู่ใน
สีหน้านั้นจึงเลิกยิ้มความตั้งใจที่จะพูดบางสิ่งบางอย่างกับเพื่อน
บางทีทรนงเองก็อาจจะเป็นที่พึ่งที่ดีของแก้วมึนได้มากกว่าที่เขา
คิดก็ได้

นายทองอยู่มองตามแสงไฟท้ายรถคันนั้นจนลับตา นาง
ประนอมถอนใจดัง จนสามมีถามว่า

“แกถอนใจทำไม ไม่เห็นหรือว่านางกำลังโชคดีจะได้เป็น
เชยเสริมฐี”

“แต่ฉันไม่ชอบที่พี่สนับสนุนลูกผิวดำ อย่างนั้น มันยังไม่
ถึงเวลา กำลังเรียนกันอยู่แท้ ๆ อีกตั้งสามสี่ปีกว่าจะเรียนจบ
อนาคตมันไม่แน่หรอกพี่”

“เพราะอนาคตมันไม่แน่นอนะจ้ะ ฉันถึงอยากให้วันนี้มันแน่
รู้ไหมว่าทุกวันนี้ฉันอดทนกับงานแค่วันสองวันมันทรุดโทรมลง
ไปทุกวัน อีกไม่นานก็คงหมดแรงสู้ หากงนงมันไม่ฉกฉวยโอกาส

ที่ตีเอาไว้ตั้งแต่ตอนนี้ ถึงเวลาที่ฉันหมดแรงแล้วใครจะช่วยได้”

“ก็พี่ไม่เพลา ๆ ไฉนมาขายขันเสียมั่ง กินขาม้าแล้วก็ต้องกินเหล้าขาม้า มันเสียทั้งชิ้นทั้งล่อง คนได้ก็คือเค้าแก่”

“เราก็ได้...ได้เงินไงล่ะ...เขาไม่จ้อเราหรอกนะยอม ทำงานให้เขาไม่เต็มที่เขา ก็เลิกจ้างเรา ไปจ้างคนอื่น เขาไม่ได้บังคับให้เรากินขาม้า แต่เราต้องบังคับตัวเองเพื่อให้อยู่รอด...เกิดเป็นคนจนมันไม่มีอะไรดีหรอกยอมเอ๊ย กัดฟันสู้ไปจนกว่าจะถึงวันสุดท้ายเท่านั้น”

นางประนอมมองหน้าซิคของสามีอย่างทว่างโย นายทองอยู่อาศัยขาม้าเป็นปัจจัยสำคัญในการทำมาหาเลี้ยงชีพนานแล้ว ฤทธิ์ของขาม้ามันคงจะซึมซาบไปทั่วทุกเซลล์ของร่างกาย แต่จะอย่างไรได้ถ้าทราบใดที่ฐานะของครอบครัวยังไม่ดี มันก็ต้องทำไปอย่างนี้ รายได้จากการขายข้าวแกงนั้นพอสำหรับเลี้ยงครอบครัวไปวัน ๆ พอสำหรับลูกเรียน แต่ไม่พอที่จะเลี้ยงสามีคดงานได้อีกคนหนึ่ง

“เรายังไม่กลับวันนี้ได้ไหมครับแก้ว พรุ่งนี้วันอาทิตย์...นอกพักสักคืนหนึ่งดีกว่า พรุ่งนี้เช้าเราเที่ยวต่อแล้วค่อยกลับกรุงเทพฯ”

ทรงนพารดแล่นเลียบชายฝั่งไปเรื่อย ๆ แก้วมณีเปิดกระจกรับลมทะเลเต็มที่ เส้นผมของหล่อนปลิวตามแรงลม แก้มอ้มผ่องใส่นั้นเป็นสีจันทน์อำสน

“จะดีเธอ แก้วไม่ได้บอกป้า เคี้ยวป้าไว๊ววายแฮ่เลข”

“ก็ไม่เห็นต้องบอกก่อนนี่นา เพียงแต่โทรศัพท์ไปบอกว่า ขอค้างคืนที่จอมเทียนกับเพื่อน ๆ ป้าของแก้วคงมีเหตุผลพอที่จะไม่โกรธ เคี้ยวเราหาที่พักริมหาดกัน โรงแรมดี ๆ น่าพักออก”

“แต่แก้วไม่ได้เตรียมเสื้อผ้ามาค้างเลย”

แก้วมึนเสียงอ่อย หล่อนกำลังสนุกเพลิดเพลินเสียจนไม่
อยากกลับ แต่ก็ยังคิดถึงความสะดวกสบาย ทรนงทำหน้านิ่งไม่
พอใจขึ้นมาทันที เขาไม่มีโอกาสสัมผัสสถานที่ตากอากาศ
แห่งนี้บ่อยนัก หากมาก็จะเป็นแค่ประเดี๋ยวประด๋าวแล้วกลับ
ครั้งนี้เป็นโอกาสที่เขาจะได้พักที่นี่ และเชื่อแน่ว่าหากเขาตื่นค้น
แก้วมึนก็ไม่มีทางปฏิเสธ หล่อนจะกล้าขับรถกลับไปคนเดียวได้
อย่างไร

“ไม่เห็นเป็นไรเลย จองห้องพักก่อน เดี่ยวเราก่อยลงไป
เดินซื้อเสื้อผ้าสักชุดสองชุด แก้วมีเงินมาพอ สำหรับค่าห้องพัก
ไม่ใช่หรือ จองห้องเดียวให้ ننอนพึ้นก็ได้”

“ฮือไม่ได้หรอก จะให้ ننอนกับพึ้นได้อย่างไรเรื่องเงิน
ไม่เป็นไรหรอก แก้วมีบัตรเครดิต ...ตามใจจะพักก็พัก เปิดสอง
ห้องก็แล้วกัน”

ทรนงยิ้ม แก้วมึนไม่กล้าขัดใจเขาหรอก หลายวันมานี้เขา
กับหล่อนกลายเป็นเงาของกันและกันอย่างเปิดเผย

พนักงานต้อนรับในโรงแรมมองหน้าหนุ่มสาวที่เข้ามาขอ
จองห้องพัก เพราะสังเกตท่าทางเด็กเกินกว่าที่จะมาพักค้างกัน
ตามลำพัง ทรนงรีบอธิบายว่า

“พຼຽងนี้เราต้องเดินทางดอ່ครึบ วันนี้หมดแรงขับรดเสีย
แล้ว ไม่อยากเดินทางกลางคิน”

“จะไปไหนกันคะ”

“ไปจังหวัดตราดครึบ บ้านเพื่อนของผมอยู่ที่นี่ ผม
ขับรดไปส่งเขาแล้วจะต้องขับกลับ...เราขอห้องสองห้องนะครึบ”

แก้วมณีเป็นคนขำระเงินค่าห้องโดยใช้บัตรเครดิตชนิดบัตรทอง เพียงแค่เห็นพนักงานก็ยิ้มสวัสดีรับ เชื่อได้ว่าเด็กหนุ่มสาวทั้งสองคนนี้มีฐานะดีพอที่จะไม่ฉวยโอกาสพักฟรี

“บอกแล้วว่าไม่มีเงินเสียอย่างก็เหมือนพระเจ้า พวกนั้นคงกลัวเราชักดาบไม่จ่ายเงินค่าห้องนะสิครับแก้ว”

“อย่าไปว่าเขาเลยนง เขาเป็นแค่ลูกจ้าง เกิดอะไรขึ้นเขาก็ต้องรับผิดชอบ...ไปเดินซื้อเสื้อผ้ากันเถอะ ของนงด้วยนะ”

“ไม่ต้องหรอก นงเป็นผู้ชายยังงี้ก็ได้ แก้วซื้อคนเดียวเถอะ แก้วเป็นผู้หญิงต้องสะอาดสวยงาม”

แต่แก้วมณีก็ขัดเขียดเสื้อผ้าชุดล่างสองให้ทรงสองชุดเท่าๆ กับหล่อน รวมทั้งชุดว่ายน้ำที่ทรงไม่มีมาด้วย หัวใจของทรงเต็มไปด้วยความปิติ เขาอุบค้ำเสื้อผ้าราคาแพงไม่วางมือโดยที่แก้วมณีไม่ได้สังเกตเห็น ทรงนึกถึงกำพูคของพ่อ

“นง...คนฉลาดนะ เขาไม่ปฏิเสธโอกาสที่มาถึงตัวหรอก มีอะไรฉวยได้ก็ฉวยเอาไว้ก่อน เราคนจนหากขึ้นรถไฟอะไรมันเป็นไปตามวิถีทางเมื่อไรถึงจะรวย พ่อยังไม่รู้ว่าพ่อจะหมดแรงวันไหน หากเอ็งไม่ฉวยโอกาสไว้ก่อน ถ้าพลาดไปแล้วจะมีลูกเศรษฐีคนไหนมามองเอ็งอีก”

จริงของพ่อ โอกาสอยู่ในมือเขาแล้ว เคียวนี้ทรงมีเสื้อผ้าดี ๆ ใส่ มีเงินใช้ไม่เลขขาด กินอาหารในร้านดี ๆ ราคาแพงเป็นประจำ แถมยังมีรถคันดีขับอีกด้วย ไม่ใช่เพราะแก้วมณีหรอก หรือ หากเขาปล่อยให้แก้วมณีหลุดมือไปเขาจะได้พบโอกาสดี ๆ อย่างนี้ที่ไหนอีก

เสนาหา

แก้วมณีว่าข่าน้ำแก่งอย่างที่ทรงนาคไม่ถึง ขนาดเขาเป็น
ผู้ชายแท้ ๆ ยังยอมแพ้ขึ้นไปนั่งหอบอยู่บนเก้าอี้พลาสติกสาน
สี่สวบนชอบสระก่อน ยอมให้แก้วมณีหัวเราะเยาะ

“จะให้แก่งเท่าแก้วได้หรือ ที่บ้านแก้วมีสระว่ายนํ้า แก้ว
ว่าข่วันทั้งคืน แด่นงล่ะ...แค่จะไปเสียเงินว่าข่น้ำตามสระ
สาธารณะก็แทบไม่มีปัญญา ว่าขได้แค่นี้ก็คิดมไปแล้ว”

เขาทำเสียงน้อยออกน้อยใจจนแก้วมณีต้องขึ้นมาง้อใจ
รู้เหมือนกันว่าทำกิริยาไม่สมควรที่ไปหัวเราะเยาะทรงน ก็น่าขำ
จริง ๆ นี้นา ผู้ชายอะไรว่าข่น้ำเหมือนเด็กฝึกหัด แต่คนเราไม่
เหมือนกันด้วยฐานะความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันทำให้ความ
สามารถของคนเราไม่ทัดเทียมกันด้วย

“ขอโทษจ๊ะ...เราขึ้นไปอาบน้ำแฉ่งตัวไปเดินเล่นกันดีกว่า
ลมเย็นน่าเดินออก แก้วจะได้ไ้โทรไปหาป้าด้วย”

“เมื่อไรแก้วจะให้ป้าซื้อโทรศัพท์มือถือสักเครื่องละครับ
จะได้เลิกใช้โทรศัพท์สาธารณะเสียที กลัวเชื้โรคติดออก”

ทรงนสีหน้าดีขึ้นเมื่อเดินเคียงคู่กับแก้วมณีมาตามทาง
เดินกลับไปสู่อาคารของโรงแรม สายตาของใครต่อใครพากัน
เหลียวดูแก้วมณี เพราะเรือนร่างอวบอัดสมส่วนของสาวน้อย
ประกออบกับหน้าตาที่สวยงามเป็นที่สะดุดตา นั้นยิ่งทำให้ทรงนภูมิใจ
ที่ได้เป็นคนใกล้ชิดของหล่อนมากขึ้น

“ป้าคงจะเห็นว่าไม่จำเป็นกระมังง แต่อีกหน่อยหาก

แก้วขอ ป้าก็ต้องให้หรือจะให้ชื่อเองก็น่าจะแค่ใช้บัตรเครดิต ถ้าเขาเรียกเก็บเงินมาป้าก็ต้องจ่ายอยู่ดี”

ทรงนงกระหายที่จะได้เป็นเจ้าของบัตรसारพัดนี้กัน เขาเห็นแก้วมณีไข่มุนีชื่อของราวกับใช้เงินสดธรรมดา ราคาแพงแค่ไหนก็ไม่อัน หล่อนบอกเขาว่า

“บัตรนี้เป็นบัตรเสริมที่ป้าทำให้แก้ว เงินของป้ามีเท่าไรก็เท่ากับแก้วมีเท่านั้น”

“อย่างนี้แล้วทำไมป้าต้องจ่ายเงินรายเดือนให้แก้วอีกล่ะครับ”

“มันไม่เหมือนกัน แก้วต้องมีเงินสดไว้กับตัวเองบ้าง”

เขาแยกกับแก้วมณีที่หน้าห้องพัก แต่เมื่อเข้าไปในห้องแล้วทรงนงรีบอาบน้ำแต่งตัวใหม่เพื่อที่จะเดินสำรวจไปทั่วห้องด้วยความตื่นเต้น...ห้องพักราคาหลายพันบาทที่เขากำลังเป็นเจ้าของอยู่ขณะนี้มันช่างสวยงามราวเนรมิต ทุกชอกทุกมุมสะอาดหมดจด เติ่งนอนสะอาดสวยงาม เครื่องแต่งห้องดูผิดจากห้องนอนของเขาที่บ้านราวฟ้ากับดิน คนรวย ๆ เขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายอย่างนี้เองหรือ

“นง...เสร็จหรือยังจ๊ะ แก้วเสร็จแล้วนะ”

แก้วมณีติดคอเขาโดยการใช้โทรศัพท์ ทรงนงเกือบจะตอบรับ แต่แล้วก็สะกิดใจนึกถึงคำพูดของพ่อขึ้นมาได้ โอกาสอย่างนี้ไม่มีอีกแล้ว...

“แก้ว...ผมขอโทษทีเถอะ ไม่รู้เป็นอะไรเกิดปวดหัวจะ

แตกขึ้นมาเลย ๆ แก้วลงไปกินข้าวคนเดียวได้ไหมครับ”

“ตายจริง เป็นอะไรทำไมไม่บอก...นี่นั่งแต่งตัวเรียบร้อยหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วครับ แต่คงจะลงไปกับแก้วไม่ไหว”

“งั้นเปิดประตูห้องให้แก้วเข้าไปดุนงหน่อหอย หากไม่ไหวจริง ๆ เราก็สั่งอาหารขึ้นมากินกันข้างบนดีกว่า”

“จะลำบากแก้วซิคะครับ อยากมาเที่ยวเลยกลายเป็นไม่สนุกไป...ปล่อยนนนอนสักพักก็คงสบายขึ้น”

“ไม่ละ ให้แก้วเข้าไปดีกว่า”

หล่อนวางหู แล้วไม่นานทรนงก็ได้ยินเสียงเคาะประตูห้อง ทรนงยิ้มกับตนเองอย่างมึนมาด... เป็นโอกาสที่เขาจะไม่มีวันปล่อยให้หลุดลอยไปอีกแล้ว

แก้วมณีสั่งอาหารขึ้นมาในห้องของทรนงซึ่งอยู่ติดกับห้องของหล่อน ทรนงเก็บของบนโต๊ะจนเรียบร้อย เพื่อใช้วางอาหาร แต่เมื่ออาหารที่สั่งทั้งหมดมาถึง ปรากฏว่าโต๊ะตัวนั้นเล็กเกินไป จึงต้องย้ายอาหารทั้งหมดลงมาวางกับพื้นห้อง ก่อนที่พนักงานจะลงไป ทรนงก็สั่งให้พนักงานนำบรันดิขึ้นมาให้

“บรันดิเชียวหรือ เคี้ยวได้เมากันหรรอก...นง”

“แค่นิดหน่อยจะเมาได้ยังไงครับ”

แก้วมณีไม่สนใจที่จะคัดค้านอีก จัดแบ่งกับข้าวใส่จานส่งให้ทรนง

“ที่จริงนงน่าจะกินยามากกว่ากินเหล้านะ”

บรันดิที่ทรนงสั่งมาถึงแล้ว ทรนงจัดการรินใส่แก้วสองใบ

แก้วมณีเคยดื่มกับทรงสามสี่ครั้งเป็นเพียงเหล้าผสม แต่ครั้งนี้เป็นปรันดีเพียว ๆ เดิมขวด หล่อนจึงมองอย่างไม่สบายใจนัก แต่ทรงหัวเราะ

“เชื่อเถอะครับแก้ว ดื่มแล้วสบายใจ...แก้วกินเป็นเพื่อน ผมนะ นิดเดียว ไม่งั้นโกรธนะ”

เขาส่งแก้วเหล้ามาตรงหน้า ทำทางอ้อม ๆ ทำให้แก้วมณีเกรงใจ ตลอดเวลาทรงเป็นเพื่อนที่ดี เขาไม่เคยทำอะไรเสียหายกับแก้วมณี ทั้งแก้วมณียังค่อย ๆ ซึมซับความรู้สึกที่ดีของทรงไว้ในหัวใจมากขึ้นทุกวันจนอยากจะสรุปว่านั่นคือความรักที่มีต่อกัน

“หน้อยเดี๋ยวนะ...แก้วไม่ค่อยชอบกลิ่นเหล้า มันแรงกว่าเหล้าค็อกเทลที่นางเคยสั่งให้”

“ไม่แรงน่า ลองแล้วก็อร่อยเอง ลองนิดหนึ่ง...เพื่อมิตรภาพที่ดีของเราสองคน”

เขาไขว่แขนประสานกับหล่อนขณะที่ยกแก้วปรันดีขึ้นจรดริมฝีปาก แก้วมณีหลับตาทำหน้าเหยงขณะที่น้ำใส ๆ สีน้ำตาลนั้นสัมผัสลิ้น มันมีทั้งความเผื่อน ร้อน ขม ข่า หวาน ก่อนที่มันจะค่อย ๆ ซึมผ่านลงไปในลำคอทิ้งความร้อนช้านไว้ทุกจุดที่ไหลผ่าน

“แก้ว...ดื่มให้หมดสิครับ เรามาลองกันไม่ใช่หรือลองความเป็นเพื่อนที่ดีของเราสองคน แก้วมณีคนดี...ในชีวิตผม นายทรงคนนี้ไม่เคยมีเพื่อนที่ดีอย่างแก้วมาก่อนเลย ผมจะไม่มีวันลืมแก้ว”

แก้วมณีขี้มึนให้กับทรงง แข็งใจดื่มจนหมดเพื่อเอาใจเพื่อน
รสหวานซ่าที่เพื่อนชมเมื่อแรกนั้นเปลี่ยนไป แขนของทรงงโอบ
มารอบหลังรั้งร่างของแก้วมณีเข้ามาแนบอก ใบหน้าของทรงงก้ม
ต่ำจนสัมผัสกับใบหน้าของแก้วมณี

“ทรงง...นงกำลังเมาแล้วนะ”

แก้วมณียังพอมีสติที่จะขัดขึ้น แต่เรี่ยวแรงของผู้ชายมี
มากกว่า ดวงตาของทรงงเต็มไปด้วยประกายของความพิศواس
กิเลสค้นหาพาให้มึนเมา แก้วมณีถอนสะอื้นเมื่อรู้สึกว่เกินสติ
ปัญญาที่จะยับยั้งอารมณ์เปลี่ยวของทรงงเสียแล้ว

ใครจะคิดว่าทรงงที่เคยสุภาพ แสนดี เอาอกเอาใจหล่อน
มาตลอด จะเปลี่ยนเป็นหักโหมเอาแต่ใจตัวได้ถึงเพียงนี้ ทุกอย่าง
มันสายไปหมดแล้ว ไม่มีทางที่จะหวานกลับไปดังคนที่จดหมาย
เดิมได้อีก...ป้าจะว่าอย่างไรหากรู้เรื่องนี้ ลูกสาวคนเดียวที่ป้ารัก
หวังและทุ่มเททุกอย่างเพื่ออนาคตที่ดีที่สุดของแก้วมณี.. พี่ธนา
จะหัวเราะเยาะแค่ไหนหากรู้ว่าแก้วมณีประพฤติชั่วเหลวแหลกถึง
เพียงนี้ ยังเพื่อนที่โรงเรียนอีกหากได้ล่วงรู้พฤติกรรมของแก้วมณี
เข้าละ จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

“แก้ว...นอนกิดอะไรอยู่ครับ”

เสียงทรงงกระซิบอยู่ใกล้ริมหู แล้วปลายจมูกของเขาก็
สัมผัสที่แก้มนวลของแก้วมณีที่สะอื้นแรงขึ้น จนเนื้อตัวสั่น
ไปหมด

“ร้องให้ทำไมกัน...เรารักกันไม่ใช่หรือ ผมรับรองว่าจะรัก
แก้วตลอดไป จะไม่ทอดทิ้งแก้วเป็นอันขาด หรือแก้วกลัวอะไร”

เขาทอดกายลงเคียงข้างกอดแก้วมณีไว้กับอกอีก ทำไมจะไม่รู้ว่าเขารัก แต่มันเป็นความรักที่ยังไม่ถึงเวลา ยังไม่มีความพร้อมอะไรสักอย่าง แก้วมณียังเรียนหนังสือ ทรงเองก็เหมือนกัน

“แก้วไม่ได้เสียใจเรื่องนั้นหรอก... แก้วเสียใจที่แก้วไม่ดีเอง แก้วไม่ควรมากับนาง ไม่ควรปล่อยตัวปล่อยใจจนเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น แล้วแก้วจะกลับไปบ้านได้อย่างไร หากมีใครรู้ว่าแก้ว... แก้วเสียหายนี้อย่างนี้ แก้วจะมองหน้าใครได้”

“ไม่เอาなあ แก้ว เดี่ยวนี้ใคร ๆ ที่รักกันเขาก็เป็นเหมือนเรา ความรักไม่ใช่สิ่งเลวร้ายนะ ค่อยไปนี้แก้วจะไม่เหงาอีกแล้ว นางจะเป็นเพื่อนแก้วได้ตลอดเวลา จะปกป้องดูแลเอาใจใส่แก้ว ทำให้แก้วมีแต่ความสุข... เชื่อเถอะนะ”

แก้วมณียังสะอื้น

“ถ้าใครรู้...”

“รู้ก็ช่างเขา เรารักกันเสียอย่าง จะไม่มีใครมาแยกเราจากกันได้ใช่ไหมครับแก้ว”

แก้วมณีสับสนุ่นวായി นี่เราเป็นของเขาแล้วหรือ เป็นเมียของผู้ชายที่นอนกอดเรอยู่ข้าง ๆ นี้นะหรือ ป้าจะว่าอย่างไร ครูอาจารย์มากมาย แล้วยังเพื่อน ๆ อีก

อาจารย์นวลทองมองดูนักเรียนที่กำลังเดินแถวผ่านไป หลังจากการเคารพธงชาติประจำวันและรับฟังการอบรมเช่นเคย นักเรียนในห้องของเธอจะมีจำนวนไม่ครบ อาศัยความคุ้นเคย

ที่มีทุกวันทำให้เธอรู้ได้ในทันทีว่าวันนี้นักเรียนมาไม่ครบจำนวน

“ขาดสามคนค่ะ สุนันทา บัญชา และแก้วมณีค่ะ”

หัวหน้าห้องลุกขึ้นรายงานเมื่ออาจารย์वलทองถามหลังเข้ามาตรวจรายชื่อนักเรียน อาจารย์สาวโสดทำหน้านิ่งพ่งตามองทะเบี่ยนนักเรียนที่ยังว่างอยู่บนโต๊ะ

“พอจะรู้อย่างใหม่ว่าเป็นอะไรกัน สุนันทาเพิ่งขาดวันนี้ บัญชาไม่มาตั้งแต่เมื่อวาน แก้วมณีไม่มาสามวันแล้วหรือ วันนี้วันที่สี่ ศรีกัลยาเธอเป็นเพื่อนสนิทของแก้วมณีไม่ใช่หรือ รู้อย่างใหม่ว่าเป็นอะไรไป”

น้ำเสียงเข้มงวดของอาจารย์ทำให้ศรีกัลยาลุกขึ้นยืนใจเต้นตึกตัก อาจารย์वलทองเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่เอาใจใส่นักเรียนราวกับเป็นลูกของเธอ แม้ว่าจะดุ เคร่งเครียด แต่ก็เมตตาให้กับเด็กทุกคน

“เอ่อ... หนูไม่ได้โทรศัพท์ไปตามค่ะ คิดว่าวันนี้แก้วจะมาเรียน”

“ก็ช่วยไปดู ๆ เพื่อนบ้างก็แล้วกัน แก้วมณีน่ะคุณแม่ไม่มีคุณพ่อก็เดินทางต่างประเทศบ่อย ๆ เวลาเจ็บไข้ไม่สบายอาจจะไม่มีใครคอยดูแลก็ได้”

“ค่ะ วันนี้หนูจะแวะไปที่บ้านแก้วหลังเลิกเรียน”

“ส่วนสุนันทา และบัญชาใครเป็นเพื่อนสนิทก็ฝากดูแลเพื่อนด้วยนะ เพื่อนฝูงกันต้องเอาใจใส่ดูแลกันบ้าง อย่าปล่อยปละละเลยเพื่อน คนเราต้องพึ่งพาอาศัยเป็นห่วงเป็นใยกันบ้าง”

ศรีกัลยาลิดถึงทรงง สามสี่วันมานี้หล่อนไม่เห็นทรงง

เหมือนกัน ทรงน่าจะทราบได้ว่าแก้วมณีเป็นอะไร เพราะทั้งสองคนเปรียบเหมือนเงาตามตัวซึ่งกันและกัน

“ทรงไม่ได้มาเรียนเหมือนกัน ผมก็เป็นห่วงอยู่ว่าเขาไปไหน ไม่ทราบว่าแก้วมณีก็พลอยขาดเรียนไปด้วย”

“กะ ศรีโทรไปที่บ้านแก้ว...เบอร์เฉพาะของเขาก็ไม่มีคนรับ เลขหมายอื่นศรีไม่ทราบ”

พร้อมมองดูท่าทางทุกข์ร้อนของหล่อนอย่างพลอยเป็นทุกข์ไปด้วย

“งั้นเขื่อนนี้ผมจะไปเป็นเพื่อนศรี ไปเยี่ยมแก้วมณีที่บ้าน ดีไหมครับ”

ศรีก็ลังเลกำลังเป็นทุกข์ว่าหล่อนจะไปบ้านแก้วมณีตามลำพังได้อย่างไร พอดีพร้อมอาสาขึ้นมาก่อนทำให้โล่งใจ ไหนจะต้องกลับบ้านคำอีก เพราะการเดินทางโดยรถประจำทางในกรุงเทพฯ นั้นต้องใช้เวลานาน

“ดีจังค่ะ บ้านแก้วเขารอดติดมาก กว่าจะกลับถึงบ้านศรีคงจะค่ำเลย ศรีต้องโทรศัพท์ไปบอกคุณแม่ไว้ก่อน”

“ดีครับ ท่านจะได้ไม่เป็นห่วง”

พร้อมเรียกรถรับจ้างเป็นพาหนะสำหรับนำทางไปบ้านของแก้วมณี เขาให้เหตุผลว่า

“ผมไม่เคยพุ่มเฟือยกับสิ่งเหล่านี้ แคว้นนั้นมันจำเป็น บ้านของแก้วมณีกับโรงเรียนอยู่ห่างกันชนิดค้นทางปลายทาง หากใช้รถประจำทางเมื่อไรจะถึง เรายังต้องเดินทางกลับอีก”

“แต่ค่ารถมันแพงเกินไป เสียหายเงิน”

“ผมก็เสียดาย แต่เสียดายเวลาที่เราจะต้องเสียไปกับการเดินทางมากกว่า และผมขอรับผิดชอบรายจ่ายวันนี้เอง”

“ไม่ได้หรอกค่ะ ธุระของศรีเองแท้ ๆ ที่พร้อมไปเป็นเพื่อนก็เป็นพระคุณแล้ว ยังจะต้องมาเสียเงินกับศรีอีก”

“แก้วมณีก็เป็นเพื่อนผมเหมือนกันนี่ครับ เพื่อนไม่ช่วยเพื่อนแล้วจะช่วยใคร...อย่าคิดมากสิครับ ผมเองก็เป็นห่วงแก้วเหมือนกัน หน้าที่ของสุภาพบุรุษ ขึ้นให้ผู้หญิงจ่ายก็เสียหน้าแย่สิครับ”

“แต่เรายังเป็นนักเรียน ยังไม่มีรายได้นี่คะ ต้องขอพ่อแม่ด้วยกันทั้งนั้น มีอะไรต้องช่วยกันถึงจะถูกค่ะ”

พร้อมหัวเราะพลางส่ายหน้ากับความคืดดิ่งของศรีกล้าหาญ แต่ก็ต้องยอมรับเพื่อขุดข้อโต้แย้งนั้น

ปิยมิตร

“คุณแก้วยังไม่กลับจากโรงเรียนค่ะ”

หญิงรับใช้ที่บ้านออกมาบอกกล่าว ศรีภักขยาและพร้อมไม่ได้เข้าไปในบ้านเพียงได้ฟังคำบอกเล่า ก็ได้แต่เอ่ยปากขบใจและเดินกลับออกมาตามทางเดินที่รວິงเข้าไป บ้านของแก้วมณีอยู่ในซอยใหญ่ แต่เป็นซอยตัน ไม่มีรວິงเหมือนถนนข้างนอก แดดตอนเย็นไม่ร้อนนัก กระนั้นทั้งสองก็ยังเหงื่อซึ่มกว่าจะเดินออกมาถึงปากซอย ซึ่งเป็นระยะทางเกือบหนึ่งกิโลเมตร

“หาน้ำกินกันก่อนดีกว่าครับศรี...พักเหนื่อยเสียน้อยเดี๋ยวค่อยเรียกรถกลับบ้านผมจะไปส่งถึงบ้าน”

ศรีภักขยากำลังงุนงงต่อคำบอกเล่าของคนในบ้านแก้วมณี เป็นไปได้อย่างไรที่แก้วมณีจะไปโรงเรียนทุกวัน หล่อนไปไหนโดยที่คนในบ้านไม่รู้เลย แก้วมณีไม่น่าจะเหลวไหลขนาดนั้นได้

“ขอน้ำส้มคั้นสองแก้ว และชาลาเป่าไต้หมูสองลูกครับ”

พร้อมสั่งพนักงานเสิร์ฟแทนที่จะถามความเห็นของศรีภักขยา เพราะสังเกตเห็นความไม่สบายใจของเพื่อนหญิงได้ถนัด หล่อนหันมาถามเสียงเบาว่า

“แก้วเขาไปไหนคะพร้อม”

“ผมไม่ทราบ แต่คิดว่าทรงงน่าจะรู้เรื่องนี้ด้วย เพราะเขาหายไปเหมือนกัน เดี่ยวผมไปส่งศรีแล้วจะลองไปบ้านทรงงดูเผื่อจะรู้เรื่องบ้าง”

“พร้อม...ศรีว่าอย่าเพิ่งไปเลย รอให้เขาไปโรงเรียนพรงนี้

ก่อนดีกว่า”

ศรีกัลยายังไม่กล้าพอที่จะรู้ความจริงเรื่องนี้ หล่อนไม่เคยคิดว่าเพื่อนจะทำตัวเหลวไหลได้ถึงเพียงนั้น

“ก็ได้ครับ...ผมว่าศรีกังวลเรื่องแก้วฉวีเกินไปแล้ว...ทำให้สบายดีกว่า แก้วฉวีเขาโตแล้ว เขาน่าจะรับผิดชอบตัวเองได้”

“แต่...แก้วเขาไม่มีใครเอาใจใส่ไม่ใช่หรือคะพร้อม ศรีกลัวว่าแก้วจะเห็นผิดเป็นชอบเดลิคเปิดเปิงไปกันใหญ่”

“แต่ผมว่าไม่น่าจะมีอะไรมาก พ่อของแก้วก็เพิ่งจะซื้อรถให้ใหม่ ๆ ไม่ใช่หรือครับไม่น่าจะมีอะไรมากจนถึงกับแก้วฉวีจะหนีออกจากบ้าน...แต่เมื่อก่อนในบ้านบอกว่าแก้วฉวีไปโรงเรียน”

ศรีกัลยาก็ได้ยินอย่างนั้น...แล้วอย่างนี้จะให้เข้าใจอย่างไร...ซาลาเปาหนึ่งลูกตกถึงท้องทำให้รู้ว่าตัวเองต้องการอาหารมากกว่านั้น เพราะเมื่อตอนกลางวันหล่อนเพลินอยู่ในห้องสมุดเสียจนหมดเวลากินอาหาร ภารกิจของศรีกัลยาทำให้พร้อมถามว่า

“ต้องการอะไรอีกไหมครับ ผมก็หิวเหมือนกันเมื่อกลางวัน มัวแต่รอศรี ศรีไม่ลงมาเลยอดข้าว...ศรีก็คงยังไม่ได้กินเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“อ้าว แล้วรอศรีทำไมกันคะ ศรีมัวแต่ค้นหนังสือเพลิน”

“ผมเห็นแล้ว แต่ไม่ได้ตามขึ้นไปรบกวน คิดว่าเดี๋ยวเดียว ศรีก็ลงมา ที่ไหนได้รออนอดเข้าเรียน รู้ว่าศรีต้องหิวแน่ ๆ เลย...อาหารที่นี้พอใช้ได้ล่ะครับ ผมว่าเราสั่งอะไรกินกันอีกหน่อยดีกว่า กว่าจะถึงบ้านก็คงค่ำ ปล่อยให้ท้องว่างมาก ๆ เดียวจะไม่สบาย..ผมเป็นห่วง”

สาขาคู่นั้นบอกอะไรที่มากกว่าคำว่าเป็นห่วง ศรีกัลยาสบตา
เขาแล้วเมินหลบ ความอบอุ่นในใจค่อย ๆ แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย

“ขอบคุณค่ะ มันช่วยสั่งให้ศรีด้วยก็แล้วกัน อะไรก็ได้ที่
ง่าย ๆ และเร็ว”

พร้อมสั่งเกี่ยวกุ้งสองที่ และสั่งน้ำมาเพิ่มอีกคนละหนึ่ง
แก้ว อาหารที่สั่งนั้นได้เร็วอย่างใจ เพราะไม่ต้องเสียเวลาในการ
ปรุงมากนัก ทั้งสองคนกินไม่นานก็อิ่ม ท้องฟ้าเริ่มขมุกขมัวเมื่อ
หนุ่มสาวทั้งสองก้าวออกมาจากร้านอาหาร

“เดี๋ยวผมไปส่งศรีที่บ้านก่อน แล้วคิดว่าจะไปหาทรงที่
บ้าน เผื่อจะได้เรื่องบ้าง แล้วผมจะโทรไปบอกที่บ้าน”

“ถ้าอย่างนั้นศรีกลับเอง พร้อมจะได้ไปบ้านทรงเลข ไม่
ต้องเสียเวลาซ้อนไปซ้อนมา”

“ไม่ได้เด็ดขาด ผมจะปล่อยให้ศรีนั่งรถรับจ้างไปคนเดียว
ได้อย่างไรครับ”

“ศรีไม่ใช่เด็กนี่คะ ยังไงก็ระวังตัวได้ หรือจะให้ศรีนั่งรถ
ปรับอากาศไปก็ได้”

“ก็ไม่ได้อีกนั่นแหละ ระยะทางจากถนนใหญ่ไปถึงบ้านศรี
ไกลเหมือนกัน ถึงจะมีรถสองแถววิ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่า
ปลอดภัยนี่ครับ กลางคืนเปลี่ยว ๆ อย่างนี้เป็นอันตรายสำหรับ
ผู้หญิงที่เดินทางตามลำพัง ผมไม่กล้าเสี่ยงถึงเพียงนั้นหรอกครับ
รู้ไหมว่าหากศรีเป็นอะไรไปผมจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต”

น้ำเสียงของเขาทำให้เกิดความซาบซึ่งเข้าไปในใจได้อย่าง
ประหลาด ศรีกัลยาหลบดาดำรู้สึกถึงความชื้นที่มือทั้งสองข้าง

แต่พยายามรวบรวมกำลังใจทำสีหน้าให้เป็นปกติ...ไม่ได้หรอก
ให้เขารู้ไม่ได้ว่าศรีกัลยา กำลังเคลิบเคลิ้มไปกับคำพูดของเขา
หล่อนต้องพยายามทำทุกอย่างเพื่อตัดไฟเสียแต่ต้นลม ไม่ปล่อย
ให้คำพูดหวาน ๆ นั้นทำให้หัวใจหลงไหล เพราะมันคืออุปสรรค
ของการเรียน ศรีกัลยาต้องไม่ทำอะไรให้แม่เสียใจ เพราะศรีกัลยา
คือความหวัง ความฝันของแม่

“ขอบคุณค่ะ หากพร้อมเป็นห่วงถึงขนาดนั้นก็ไปส่งเถอะ
ค่ะ จะได้สบายใจ”

“ผมน่าจะมึนตึ๊งส่วนตัวสักคัน เพื่อศรีจะได้ไม่ต้องห้อยโหน
รถประจำทางให้เหน็ดเหนื่อย...แต่ผมสัญญาจะรีบศรี ว่าผมจะ
สร้างอนาคตที่ดีที่สุดสำหรับศรี...สำหรับวันข้างหน้าของเรา”

“เอ่อ... เรากลับกันเถอะ ทูกว่าแล้วเดี๋ยวแม่เป็นห่วง”

“ศรี...ศรีเข้าใจที่ผมพูดใช่ไหม”

พร้อมเอื้อมมือมาแตะที่ปลายนิ้วของศรีกัลยาอย่างขลาด ๆ
หล่อนเหลียวตาขึ้นสบตาเขา นิ่งนานอยู่เป็นครู่ก่อนจะหลบตาลงต่ำ

“ศรีจิตใจที่มีเพื่อนที่ดีอย่างพร้อมค่ะ เราจะช่วยเป็นกำลังใจ
ให้กันและกันพากันก้าวไปสู่อนาคตที่รุ่งเรืองสดใสในวันข้างหน้า”

“ถูกต้องครับ ผมกับศรีจะไปให้ถึงวันแห่งความสำเร็จนั้น
ให้ได้”

คืนนั้นศรีกัลยาเข้านอนอย่างเป็นสุข ใบหน้าของพร้อม
ลอยเด่นอยู่ในห้วงแห่งความคิด กระนั้นความกังวลเรื่องแถ้วมณี
ก็ยังไม่หมดไปจากหัวใจ

“มันเกิดอะไรขึ้นบอกหน่อยได้ไหมเพื่อน แก้วมณีหายหน้าไปจากโรงเรียนเกือบอาทิตย์แล้ว แต่บอกที่บ้านว่าไปโรงเรียนทุกวัน แล้วนายก็หายไปด้วย...ไปด้วยกันใช่ไหม”

ทรนงหัวเราะชอบใจกับท่าทางเอาเรื่องของพร้อม วันนั้นนายทองอยู่และนางประนอมยังไม่กลับเข้าบ้านทั้งคู่เพราะไปช่วยงานเพื่อนบ้าน การพูดจาของคนทั้งสองจึงไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครได้ยิน

“โว้ยวายอะไรกันพร้อม นายก็รู้นี่นาว่าแก้วมณีเป็นแฟนฉัน คนรักกันชอบกันก็ต้องอยากอยู่ด้วยกันเป็นธรรมดา ไม่ใช่เรื่องเสียหาย”

“ทรนง...นี่ไม่รู้หรือนายกำลังทำลายอนาคตของแก้วมณีและของตัวเองด้วย พวกเรากำลังอยู่ในวัยเรียน เรื่องมีแฟนมีความรักนั้นมันไม่ผิดหรอก แต่ต้องรู้จักเตือนตัวเองให้มีความยับยั้งชั่งใจบ้าง นายรู้ไหมว่าหากทุกอย่างมันเลยเถิดไปอะไรจะเกิดขึ้น...แก้วมณีจะต้องหมดอนาคต”

สีหน้าของพร้อมเคร่งเครียด แต่ทรนงไม่ได้เดือดร้อนเท่าที่ควร

“แก้วมณีนะเขารวยเสียจนไม่สนใจหรอกว่าจะเรียนต่อหรือไม่เรียน เขาอยากจะเป็นเมืองนอกเมื่อไรก็ได้...นายคงไม่คิดว่าฉันรวบรัดนะ ผู้หญิงอย่างแก้วมณีใครได้ไปก็เหมือนขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น เรื่องอะไรฉันจะปล่อยไป ฉันต้องการผูกมัดแก้วมณีไว้เป็นของฉันคนเดียว”

“นายทำอย่างนั้นก็เห็นแก่ตัวเกินไป”

“แต่มันก็สายไปแล้วละพร้อม...นายกลับไปดูแลศรีภรรยาให้

ดีเถอะ อย่าให้คนอื่นคาบไปเสีย ถึงศรีจะไม่มีแม่รวยเท่าแก้วมณี แต่ก็ไม่เลวนักหรอก เด็กดี ๆ อย่างศรีก็กล้าเหมาะกับนายแล้ว”

“พ่อว่าพร้อมกำลังมีเรื่องบางอย่างอยากจะเล่าให้ฟังแล้ว ไช้ไหม พร้อมมานั่งตรงนี้ซิ”

หมอพัฒนาตบตรงที่ว่างเบา ๆ พร้อมมองหน้ามารดา เห็นรอยยิ้มให้กำลังใจ เขาจึงเดินไปนั่งข้างบิดาตามคำชวน

“เล่าไปซิลูก...ทุกซอกทุกซอกเรื่องอะไร พร้อมกลับบ้านคิด เวลาขนาดนี้ไม่ใช่เรื่องธรรมดาแน่ ๆ ”

พร้อมพยักหน้า เขาไม่ได้คิดที่จะปิดบังพ่อแม่ แต่มีบางอย่างที่เขายังไม่อยากเปิดเผย มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับเกียรติยศของแก้วมณี

“พ่อครับ...ผู้ชายเรานี้หากเกิดความต้องการทางเพศ ขึ้นมา มีทางที่จะดับมันได้ด้วยตัวเองบ้างไหมครับ”

“พร้อม...”

พรวณีย์ทำเสียงตกใจ แล้วขกมืออุดปากมองหน้าลูกชายด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง พร้อมหันมามองหน้าแม่แล้วยิ้ม สายหน้าซำ ๆ

“ไม่ใช่ผมหรอกครับแม่ แต่ก็ไม่น่าเหมือนกัน พ่อบอกว่าธรรมชาติของผู้ชายเป็นอย่างนั้น”

“เมื่อถึงวัยอันสมควร...อย่างพร้อมเวลานี้ก็น่าจะอยู่ในวัยนี้ได้ ความรู้สึกทางเพศของผู้ชายจะเพิ่มมากขึ้น การช่วยตัวเองเป็นการแสดงออกที่ไม่ใช่สิ่งผิด...ภาษาวิชาการเขาเรียกว่า การทำมาสเตอร์เบท”

พรวณีย์พยักหน้าและสนับสนุนคำพูดของสามี

“จริงอย่างที่พ่อพูดนะพร้อม เมื่อถึงเวลาที่เกิดอารมณ์อย่างนั้นขึ้นมาหากเราสามารถช่วยตนเองได้อย่างที่พ่อพูดก็ดี เพราะวัยของลูกยังไม่ใช่วัยที่จะรับผิดชอบอะไรอื่นนอกเหนือไปจากการเรียน หากลูกไม่ช่วยตัวเองแต่ไปปรึกษากับผู้หญิงสักคน อาจจะเป็นคนที่พร้อมรัก หรือคนที่เขารักพร้อม พ่อใจที่จะทำในสิ่งที่พร้อมต้องการทุกอย่าง...แต่พร้อมก็ต้องคิดเหมือนกันว่า เราเอาเปรียบเขาไหม เขาอาจจะจำยอมเพราะความรักเรา แต่ปัญหาที่จะตามมาทีหลังอีกล่ะ...แม้ว่าพ่อลูกเป็นผู้ชายเหมือนกัน คุยกันเองดีกว่า แม่จะไปหาข้าวให้กิน”

หมอพัฒนามารอจนภรรยาเดินออกไปแล้วจึงเริ่มเรื่อง

“การช่วยตัวเองของผู้ชายไม่ใช่เรื่องของการทำผิด พร้อมจำได้ไหมลูกว่าแม่เคยเปิดประตูเข้าไปเห็นพร้อมทำอะไรประหลาด ๆ แล้วก็เก็บเอามาวิดกกังวล เลยเรียกกันไปหมดทั้งบ้าน แต่เมื่อพ่อกับแม่คุยกันเรื่องนี้ แม่เขาก็เข้าใจ เพียงแต่พ่ออยากจะแนะนำว่าการช่วยตัวเองหรือมาสเตอร์เบทของผู้ชายนั้นไม่ใช่วิธีนั้นเท่านั้น แต่ลูกอาจจะใช้วิธีออกกำลังกาย วิ่ง ว่ายน้ำ หรือหางานอะไรทำให้เปลืองเหงื่อแทนที่จะไปหมกมุ่นคิดเรื่องนั้น แต่เพียงอย่างเดียว...นี่พร้อมถามพ่อเพื่อตัวเองหรือเพื่อใคร”

พร้อมถอนใจเบา ๆ เกยหน้ามองดาบิดานิดหนึ่งก่อนจะหลบลงต่ำ

“พ่อครับ...หากเพื่อนของผมสองคน...ผู้หญิงกับผู้ชาย มีเพศสัมพันธ์ต่อกันพ่อว่ามันผิดไหมครับ”

“ถ้าเป็นพ่อ...ก่อนที่จะให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น พ่อจะ

ถามตัวเองก่อนว่าพ่อพร้อมที่จะรับปัญหาที่เกิดต่อจากเวลานั้นไหม ความสุขมันอาจจะมีเพียงชั่วครู่ชั่วยาม แต่ปัญหาความรับผิดชอบที่จะตามมามีมากกว่า”

“แต่เขารักกันนะครับพ่อ เขาคงจะมีคำตอบสำหรับอนาคตเตรียมไว้บ้างแล้ว”

“มันแล้วแต่กรณีนะ พ่ออยากจะถามว่าเขาอยู่ในวัยเรียนเหมือนลูกใช้ไหม เขามีงานทำหรือยัง เขาหาเลี้ยงตัวเองได้หรือยัง เขาปกครองตัวเองได้หรือยัง...ทั้งหมดนี้ก็คือที่มาของคำว่าพร้อมนั้นแหละ...เขาพร้อมแค่ไหนสำหรับการมีชีวิตคู่”

“ไม่พร้อมครับพ่อ เขายังเรียนหนังสืออยู่”

“เขามีปัญหามากใช้ไหมลูก”

“ผมกำลังห่วงเขารับพ่อ เราจะช่วยเขาได้อย่างไรครับ ผมอยากให้เขาเรียนให้จบ เขาจะได้มีอนาคตที่ดีกว่านี้”

หมอพัฒนาคบไหล่ลูกชายเบา ๆ สีน้าบอกถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

“พร้อม...เชื่อพ่อไหมลูก บางครั้งความหวังดีของเราต้องมีขอบเขตจำกัด เพราะไม่รู้ว่าผู้ที่เราหวังดีกับเขานั้นเขาต้องการให้เราช่วยหรือเปล่า พ่อเข้าใจพร้อม...พร้อมรักเพื่อนห่วงเพื่อน แต่เพื่อนของพร้อมต้องห่วงตัวเองด้วย เพื่อนของพร้อมอาจจะมีเหตุผลในการทำเช่นนั้นแต่อย่าบอกนะว่าเพราะความรัก พ่อเชื่อว่าคนที่รักกันจริงเขาต้องสนับสนุนส่งเสริมและสร้างหลักฐานอนาคตเพื่อกันและกัน ไม่ใช่ทำลาย”

พร้อมคิดถึงทรงง เขาจำเป็นต้องรวบรัดแก้มือเพื่อไม่ให้

แถมหนีหลุดมือไปเป็นของคนอื่น เพียงเพราะแถมหนีมีฐานะ
ร่ำรวยอย่างนั้นหรือ มันไม่จำเป็นเลย หากสองคนรักกัน ทะนุถนอม
ซึ่งกันและกัน...วันข้างหน้าความรักนั้นจะยิ่งทวีค่ามากขึ้น

“แล้วพ่อคิดว่า การที่ผู้หญิงผู้ชาย...ล่วงเกินกันทาง
เพศ...ผมพูดคำนี้ได้ใช่ไหมครับพ่อ เพราะทั้งสองฝ่ายต่างก็ยังไม่
มีความพร้อม ...เขาล่วงเกินกันแล้วเกิดฝ่ายหญิงตั้งครรภ์...จะทำ
อย่างไรครับ”

หมอฟันพัฒนาหัวเราะในกิริยาเจ้าความคิดของลูกชาย แต่
เห็นใจที่พร้อมจำเป็นต้องคิดมาก เพราะเป็นเรื่องที่เกิดกับเพื่อน
ทั้งสองคน

“เป็นไปได้นะพร้อม การมีเพศสัมพันธ์ไม่ได้กำหนดว่า
ต้องกี่ครั้งจึงจะท้องได้ บางคนครั้งเดียวก็ท้องได้แล้ว ปัจจัยในการ
ตั้งครรภ์มีหลายอย่าง สภาพจิตใจ สภาพวะของผู้ชายในเวลา
นั้น การเจริญเติบโตของรังไข่คือ ไข่สุกในเวลานั้นพอดี ลูกก็เคย
เรียนวิชาชีววิทยามาแล้วไม่ใช่หรือ... พร้อมพอจะบอกได้ไหมว่า
จะให้พ่อช่วยอะไรบ้าง”

พร้อมนิ่งอึ้ง เขาจะพูดได้อย่างไร ในเมื่อคนที่จะต้องรับ
ภาระนั้นยังไม่เดือดเนื้อร้อนใจเลยสักนิด เขายังอยู่ด้วยความสุข
ช่างไม่รู้บ้างเลยว่ามีเพื่อนที่รักเขา จริงใจต่อเขากำลังเป็นทุกข์เป็น
ร้อนเพราะเขาแค่ไหน ศรีกัลยาอีกคนหนึ่ง เขาจะบอกหล่อนให้
รับรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร ศรีกัลยาเปราะบางเกินกว่าที่จะมารับรู้เรื่อง
ร้ายแรงน่ากลัวอย่างนี้

รอยมลทิน

รถคันงามหฺรของแถ้วมฉีเลี้ยวเข้าประตูสถานที่แห่งนั้นด้วยความเคหชิน ภายในนั้นค่อนข้างมืด ด้วยมีม่านผ้าใบหนาสืเขียวทึบเรียงรายอยู่ทั้งสองฝั่ง พนักงานวิ่งเข้ามาบริการแสงไฟฉายจากมือของพนักงานเหล่านั้น ทำให้ทรนงเลี้ยวรถเข้าไปจอดระหว่างช่องผ้าใบได้แม่นยำ

“ลงมาเถอะแถ้ว”

เขาหันมาบอกเจ้าของรถที่นั่งสะสมสะสมอยู่ข้าง ๆ ที่นั่งคนขับ แถ้วมฉีก็ขยับวีรโอให้ทรนงเดินอ้อมมาเปิดประตูด้านหลัง และประคองให้เข้าไปภายใน

เกือบจะคุ้นเคยกับสภาพห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ นั้น ไม่ว่าที่ไหนสภาพของโรงแรมม่านรูดก็คงอยู่ในสภาพเดียวกัน เหมือนกันหมด ดวงไฟมากมายที่มีแสงเพิงริบหรี่ ผ่นังห้องที่เป็นกระจกเงาสูงตลอดถึงเพดาน เติงนอนปูเตียงเรียบที่นอนหนานุ่มกว้างสบาย

“กินข้าวก่อนนะ หิวจัง แถ้วจะสั่งไหมครับ หรือจะให้ผมสั่งแต่แถ้วเป็นคนเลือก”

ทรนงเอาอกเอาใจหล่อนเหมือนเดิม แถ้วมฉีหยุดคิดเหมือนทุกครั้งที่เข้ามาในสถานที่แห่งนี้...ทำไมหล่อนจะต้องเดินเข้ามาในห้องแบบนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า เพียงเพื่อปลดปล่อยอารมณ์ใคร่เท่านั้นเองหรือ มันได้อะไรจากการกระทำนี้บ้าง หัวใจที่เดือดด้านของแถ้วมฉีค้านว่า

หล่อนได้แน่นอน ทุกวันนี้แก้วฉนิมีทรนง ไม่มีความเหงาอีกแล้ว มีแต่ความผืนอันบรรเจิด มีแต่ความสุขที่ช่วยกันเติมให้เต็มอยู่ทุกเวลา มันสาแก่ใจที่แก้วฉนิไม่มีใครสนใจ บางครั้งหล่อนไม่ได้กลับบ้าน แต่ป้ายังไม่มีโอกาสรู้เพราะโลกของป้าคืองานกับพีรดา เมื่อไรที่ป้าคิดถึงลูก ป้าก็จะเรียกไปพบพร้อมกับโยนเงินให้เพื่อเป็นการไถ่บาปที่ปล่อยปละละเลยหล่อน

“แก้ว...หลับหรือเปล่า อย่าเพิ่งหลับนะ เคี้ยวอาหารมา”

ทรนงกอดหล่อนไว้หลวมๆ วันนี้แก้วฉนิมีอาการอ่อนเพลียอย่างประหลาด หล่อนมีความรู้สึกวิงเวียนเสียจนไม่อยากจะลุกขึ้นนั่งด้วยซ้ำ

“ไม่หลับหรอกนง...พรุ่งนี้เราต้องไปโรงเรียนแล้วนะ ชินหยุดอีกวันมีหวังอาจารย์ส่งจดหมายไปบ้านแน่”

“หือ...ต้องไปด้วยหรือ แล้วนางจะห่างแก้วได้ยังไงกัน ไม่มีแก้วเสียคนหนึ่งจะเรียนรู้เรื่องเธอ”

ทรนงกดปลายจมูกลงที่แก้มนวสของแก้วฉนิแผ่ว ๆ อย่างทะนุถนอม

“เราต้องเรียนก่อนจ๊ะนง แก้วไม่ไปไหนหรอก ยังไงแก้วก็เป็นของนางอยู่แล้ว”

“แน่นอน”

เขาจูบอีกครั้ง พอคีมีเสียงเคาะประตูห้อง แก้วฉนิขยับตัวเมื่อทรนงบอกว่า

“เขามาส่งอาหารแล้ว แก้วหลบไปก่อน”

เพียงไม่นานเสียงประตูห้องก็ปิดลงอีกครั้ง แก้วฉนิจึงออก

มาจากห้องน้ำที่เข้าไประหว่างที่บริการของโรงแรมเข้ามาส่งอาหาร
ทรงจัดเตรียมที่นั่งสำหรับกินอยู่ แต่กลิ่นอาหารบางอย่างทำให้
แ้วมฉีซึก หล่อนมีอาการคลื่นไส้เวียนศีรษะขึ้นมาทันทีจนต้อง
วิ่งกลับเข้าไปในห้องน้ำและกำหน้าอาเจียนอย่างรุนแรงลงในอ่าง
ล้างหน้า ทรงวิ่งตามมาช่วยลูบหลังด้วยความกังวล

“แ้วไม่สบายหรือครับ เมื่อเช้ายังดี ๆ อยู่เลย”

“ไม่รู้สิ...นั่งสั่งอะไรมากิน เหม็นเวียนหัวไปหมด”

“ก็ของที่แ้วเคยชอบทั้งนั้น...แ้วต้องไม่สบายแน่เลย
นอนพักไหม”

หล่อนอาเจียนเสียจนหมดแรงต้องให้ทรงประคองมาที่
เตียง น้ำตาไหลเอ่อไปทั่วใบหน้า...แ้วมฉีไม่เคยเป็นอย่างนี้มา
ก่อนเลย หล่อนเป็นอะไรไป

“แยัง...พอกินอะไรไหวไหม เคี้ยววันสั่งมาให้ไหม เอา
เป็นซูปร้อน ๆ ไหมจะแ้วจะได้ค่อยสบายขึ้น เมื่อเช้าแ้วยังไม่
ได้กินอะไรไม่ใช่หรือ”

หล่อนทบทวนแล้วพยักหน้ารับ เมื่อเช้าก่อนออกจาก
บ้านแ้วมฉียังไม่ได้กินอะไรรองท้องเลยสักนิด อาจจะเป็น
เพราะปล่อยให้ท้องว่างจึงได้มีอาการอย่างนี้ หรืออีกอย่างหนึ่ง
โรคกระเพาะอาจจะกำเริบขึ้นมากก็ได้

ทรงยกโทรศัพท์สั่งอาหารอ่อน ๆ สำหรับแ้วมฉี ทำ
ทางของเขามีแค่ความวิตกกังวล ขณะที่แ้วมฉีได้แต่นอนหลับ
ตานิ่ง ๆ อยู่คนเดียว เนื้อตัวเหนียวไปด้วยละอองเหงื่ออาการ
พะอืดพะอมที่เกิดขึ้นตลอดเวลาในันที่ทรมาณที่สุด แต่ก็ไม่รู้จะทำ

อย่างไรอาการดังกล่าวจึงจะทุเลาผ่อนคลายลงไป

จนกระทั่งได้กินจุปร็อน ๆ เข้าไปนั้นแหละแถมแถมจึงดีขึ้น
หล่อนขึ้นชั้นว่า

“แถมอยากไปหาหมอ นางทีหมอบอกได้ว่าเป็นอะไร
แถมเคยเป็นโรคกระเพาะมาก่อน มันอาจจะกลับมาอีกก็ได้”

“งั้นก็ตามใจ แถมงไม่อยากให้แถมกลับไปหาหมอเดิม เรา
ไปหาหมออื่นก่อนดีไหมให้แน่ใจว่าเป็นอะไรแล้วค่อยรักษากัน”

ทรงงไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเขาเกิดความระแวงอะไร
อาการของแถมหนีออกจะคุ้น ๆ ในความรู้สึก แต่มันไม่น่าจะเร็ว
อย่างนี้...เดือนกว่าที่เขากับแถมหนีมีเพศสัมพันธ์กัน หากหล่อน
ตั้งครรภ์...ทรงงใจหาขวบ...หากแถมหนีท้องเขาจะทำอย่างไรดี

พยาบาลสาวประจำสถานพยาบาลแห่งนั้นลอบมองหนุ่ม
สาวทั้งสองด้วยใบหน้าที่แสดงถึงความห่วงใย ผลการตรวจ
ปัสสาวะของแถมหนีบอกชัดเจนว่าหล่อนกำลังจะเป็นแม่คนใน
เวลาอันไม่ช้านี้ แต่จากสภาพของนักเรียนที่อายุยังน้อยทำให้เธอ
ไม่แน่ใจว่าเด็กทั้งสองจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร

“คุณแถมหนีค่ะ”

เสียงขานชื่อนั้นดังไปทั้งห้อง แถมหนีถูกข้อนอย่างระโหย
หล่อนผลัดบานประตูห้องตรวจเข้าไปพบกับสายตาของแพทย์ที่
นั่งคอยอยู่แล้ว

“หนูรู้ไหมว่าตัวเองเป็นอะไร”

น้ำเสียงที่ถามนั้นอ่อนโยนบอกถึงความปรานี แถมหนี

ถูกใจวบบขึ้นมาทันที เพราะนั่นไม่ใช่คำถามที่แพทย์ควรจะถาม
คนไข้ที่มาพึ่งพาเพราะไม่รู้อาการ

“แก้วเป็นอะไรคะคุณหมอ”

ทรงงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นภายในห้องตรวจนั้น เขาไม่ได้ยิน
แก้วมฉีพูดอะไรเลยสักคำได้แต่เดินนำหน้าลี้ว ๆ ออกมาจาก
สถานพยาบาลเอกชนนั้น แม้กระทั่งรดแล่นมาไกลแล้วแก้วมฉีก็
ยังไม่พูด

“แก้ว...หมอบอกว่าแก้วเป็นอะไรไปครับ...ทำไมไม่พูดกันบ้าง”

เขาจอดรดที่ข้างทาง หันมาเขย่าแขนแก้วมฉีเป็นนาน
กว่าที่หล่อนจะค่อย ๆ กลับมามองหน้าทรงงและโผเข้าชนหน้า
ร้องไห้อยู่กับอกของเขา

“แก้ว...แก้วเป็นอะไรไปครับ บอกผม”

ทรงงละล้าละลังไปหมดทำอะไรไม่ถูก เขาไม่เคยเห็นหล่อน
ร้องไห้มาก่อน เป็นการร้องไห้ของคนสูญเสียแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง

“นาง...แก้วท้อง หมอบอกว่าแก้วท้อง...ได้ยินไหม”

หล่อนตะโกนราวกับคนวิกลจริต ทรงงเองก็ตกตะลึง ทั้ง ๆ
ที่ระแวงอยู่แล้วว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น แต่พอได้ยินเข้าจริง ๆ
เขาเองก็มีอาการนิ่งไปชั่วขณะเหมือนกัน

“แก้ว...เป็นไปได้อย่างไร”

“ใช่...เป็นไปได้อย่างไร ทำไมนางต้องถามแก้วอย่างนี้”

หล่อนเหวี่ยงกำปั้นรัวใส่อกเขาด้วยอารมณ์บ้าคลั่ง ทั้งยัง
ร้องไห้ไม่หยุด ทรงงยึดข้อมือนั้นไว้มัน พยายามที่จะทำใจให้รับรู้
ในสิ่งที่เกิดขึ้น

“แก้ว...เราช่วยกันคิดดีกว่านะจ๊ะ อย่าเอาแต่อารมณ์ มันเกิดขึ้นแล้วเราต้องคิดแก้ไข...ให้เวลาผมบ้าง ผมจะไปปรึกษาแม่”

“อย่างนั้นง...อย่าให้ใครรู้นะ แก้วจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ยิ่งหากป้ารู้ป้าต้องฆ่าแก้วแน่ ๆ”

ทรนงนิ่งไปเหมือนกัน ชาวที่ได้รับความรู้มันกระตือรือร้นเสียจนสมองอื้ออึงไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหาได้อย่างไร แก้วเองก็ไม่อยู่ในภาวะที่จะช่วยตัวเองได้

“แก้ว...ผมจะส่งแก้วกลับบ้านก่อนนะ แล้วค่อยคิดกันผมไม่มีวันทิ้งแก้วหรอกไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม แต่ขอเวลาให้ผมคิดบ้าง”

“เพราะนางคนเดียว เวลาทำอะไรไม่คิดบ้าง พอเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นมาใครลำบาก ตัวเองลำบากหรือก็เปล่า แก้วลำบากผู้ชายไม่ต้องท้อนี้”

“ไม่เอาหน้าแก้ว เราจะทะเลาะกันไปทำไม ลูกในท้องแก้วก็ถูกนาง เราทำให้เขาเกิดได้ เราก็ต้องเลี้ยงเขาได้ไม่ใช่หรือ ป้าของแก้วคงไม่ใจดำกับหลานหรอก”

“หยุดพูดง่าย ๆ นะง...แค่นี้แก้วก็ทำให้ป้าอายจนไม่รู้จะอายยังไงแล้ว ป้าจะฆ่าแก้วหรือเปล่ายังไม่รู้ แล้วยังจะให้แก้วเอาหลานไปให้ป้าเลี้ยงอีก...เราสองคนก็ยังเรียนอยู่จะเอาอะไรเลี้ยงลูก แล้วหากที่โรงเรียนรู้ว่าแก้วท้อง แก้วก็ต้องถูกไล่ออก อับอายขายหน้า”

หล่อนเสียขวัญเสียจนควบคุมสติสัมปชัญญะของตนเองไม่ได้ ทรนงเองก็กำลังอยู่ในภาวะเดียวกัน จนทำให้เขาลืมที่จะเอาใจหล่อน

อาจารย์นวลทองรับไหว้สรีที่เดินเข้ามานั่งในห้องรับแขก ด้วยกิริยางดงามเหมือนเคย วันนี้เธอเชิญให้ผู้ปกครองของแก้วมณี มาพบ แต่นายกระวีติดธุระไม่สามารถมาได้จึงส่งรัตนามาเป็นตัวแทน หลังจากที่แก้วมณีมาโรงเรียนด้วยสภาพที่อิดโรยเหมือนดอกไม้จ้ะ แม้จะเป็นสาวโสดไม่เคยผ่านการแต่งงาน แต่อาจารย์นวลทองก็รู้ว่ามีเหตุไม่ปกติเกิดขึ้นกับลูกศิษย์เสียแล้ว

“ดิฉันอยากจะเรียนถามถึงความเป็นไปของแก้วมณีเมื่ออยู่บ้านคะ เธอไม่มาโรงเรียนหนึ่งอาทิตย์ได้ก็เลยเป็นห่วงว่าเกิดอะไรขึ้น”

คำถามของอาจารย์ทำให้รัตนาน้ำตาอดคลี

“คุณแก้วออกจากบ้านมาเรียนหนังสือทุกวันนี้จะคะอาจารย์กว่าจะถึงบ้านก็ค่ำเสมอ ตั้งแต่คุณกระวีซื้อรถให้ขับก็ไม่เคยถึงบ้านก่อนค่ำเลยคะ”

“นั่นสิคะ มีเรื่องขัดข้องขัดใจอะไรกันหรือเปล่าถึงไม่มาเรียนหนังสือ ปกติแก้วมณีเป็นเด็กดี ไม่เคยเหลวไหล แม้จะไม่ใช่วัยเด็กเรียนเก่ง”

“จะมีปัญหาบ้างก็ตรงน้อยใจที่คุณกระวีไม่ค่อยมีเวลาให้เท่านั้นเองคะ อย่างอื่นไม่มี เงินทองก็ไม่เคยขาดมือ คุณกระวีทำบัตรเครดิตให้ใช้จ่ายเงินได้เองด้วยนะคะ เรื่องในบ้านก็ไม่น่าจะมีดิฉันเองก็ไม่เคยไปก้าวก่ายเรื่องส่วนตัวของคุณแก้ว คนในบ้านก็ยกย่องให้เกียรติคุณแก้วมากกว่าดิฉัน”

“เอ...มันน่าจะมีอะไรสักอย่าง อย่างไรก็ตามดิฉันต้องฝากให้คุณรัตนาช่วยดูแลด้วยนะคะ เด็กวัยนี้กำลังอยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ อาจจะพลาดพลั้งได้ตลอดเวลา”

รัตนาได้แต่หน้าความหนักใจกลับมาบ้าน ทำไมหล่อนจะไม่รู้ว่าระชนีแค้นฉวีเทียวหนัก กลับบ้านมืด ๆ ค่ำ ๆ บางทีก็เลยเป็นดึก มีหนุ่มน้อยหน้าใสเป็นคนขับรถประจำ ทุกอย่างก็หล่อนรู้ก็ได้แต่เก็บไว้ในใจ ไม่รู้จะบอกเล่าสามีได้อย่างไร เพราะหากมีเรื่องกันขึ้นมา รัตนาก็จะมองหน้าแค้นฉวีไม่สนิท หล่อนรักความสงบ รักความสุขมากกว่าที่จะอยากรหาเรื่องยุ่ง ๆ มาใส่ตัว

“พี่รัตนาคะ...อาจารย์นวลทองเรียกไปพบเรื่องอะไรคะ”

แค้นฉวีเลียบ ๆ เคียง ๆ เข้ามาถามข่าว หล่อนมีชนักปักหลังที่ทำให้ไม่กล้าจะเข้าไปพบอาจารย์ด้วยตนเอง และรัตนาก็ลำบากใจที่จะเล่าเรื่องของแค้นฉวีให้สามีฟังได้ทั้งหมด

“อาจารย์ถามพี่ว่ามีปัญหาอะไรในบ้าน แล้วเรื่องคุณแก้วไม่ไปโรงเรียนหลายวันคุณแก้วพอจะเล่าให้พี่ฟังได้ไหมคะว่าเกิดอะไรขึ้น”

“พี่รัตนา...แก้วเมื่อโรงเรียน แก้วไม่ออกไปก็เลยขับรถไปเทียว แต่วันนี้แก้วไปนะ”

“ใช่ค่ะ แต่คุณแก้วรู้ไหมว่าหากคุณป้าทราบ คุณป้าจะเสียใจที่คุณแก้วทำแบบนี้”

“พี่รัตนาก็ไม่ต้องบอกจิกะ นะคะ... เรื่องของแก้ว แก้วดูแลตัวเองได้ เรื่องของพี่รัตนาก็มี อย่าก้าวก่ายซึ่งกันและกันเป็นดีที่สุด”

รัตนาก็ได้แต่นิ่ง จะว่าไปแล้วถึงหล่อนจะได้ชื่อว่าเป็นเมียของนายกระวี แต่ก็ไม่ได้มีการจดทะเบียนสมรสให้เป็นเรื่องเป็นราว เมื่อไรที่เลิกร่างกันไปรัตนาก็จะเหลือแต่ตัวไม่สามารถฟ้องร้องอะไรได้ ทางที่ดีที่สุดก็นิ่งเสียดีกว่า เรื่องของพ่อลูกให้เขาคัดสิน

ความกันเอง ระวังตัวไม่ให้เกิดเรื่องบาดหมางกันเป็นดีที่สุด

ศรีกัลยาเพิ่งจะเห็นหน้าตาของเพื่อนรักชัดเจนวันนี้เอง แก้วมณีซุบซิดลงไปจนผิดคา ใบหน้าที่เคยปลั่งปลั่งมีน้ำมีนวล นั้นแห้งโรย ดวงตาหมองเศร้า เพียงไม่นานเลขที่ศรีกัลยาไม่ได้ เอาใจใส่เพื่อน ต่างคนต่างไป ไม่คิดว่าพอถึงวันนี้เพื่อนจะเปลี่ยนแปลง ไปจนน่าใจหายอย่างนี้

“แก้ว...ได้ข่าวว่าอาจารย์นวลทองเรียกคุณพ่อมาพบหรือ”

ข่าวอะไรที่เกิดขึ้นในโรงเรียนย่อมรู้ถึงทุกคนได้ในเวลาอันรวดเร็ว แก้วมณีนั่งอึ้งมองหน้าเพื่อนรัก ชั่งใจว่าควรจะบอกเล่าอะไรดีหรือไม่ แต่ศรีกัลยาพูดเสียเองว่า

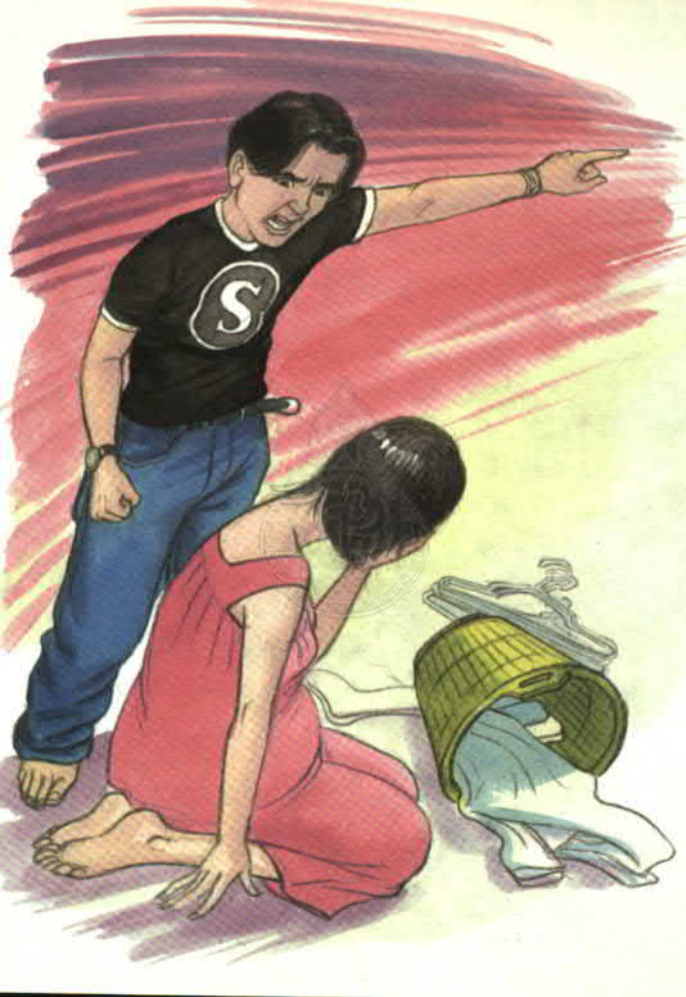
“รู้ไหมว่าเดี๋ยวนี้มีคนพูดถึงแก้วว่าอย่างไร”

แก้วมณีใจหายวาบ ไม่คิดว่าเรื่องเลวร้ายของตนเองจะมีคนรู้เร็วขนาดนั้น

“ใครพูดว่าอะไรแก้ว...”

ศรีกัลยาไม่ตอบในทันที หากมองเพื่อนรักอย่างสำรวจไปทั่วทั้งร่าง แล้วหยุดลงที่หน้าท้องของแก้วมณี ซึ่งแม้จะยังแบนราบ แต่อุปทานทำให้ดูเห็นผิปกด

“แก้ว...จริงหรือเปล่าที่เขาพูดกัน...เขาว่าแก้วท้องกับทรง...แก้วอย่าปิดศรีนะ เราเป็นเพื่อนกัน ต้องช่วยกัน มีอะไรช่วยได้บอกเถอะ ศรียินดี”

สะตูดใจ

“ศรี...ช่วยแก้วด้วย”

แก้วมึนงงยิ่งอยู่นานกว่าจะโผล่เข้าไปซบอยู่กับอ้อมอกของเพื่อนรัก น้ำตาพร่างพรูราวกับทำนบพังทลาย ศรีก็กลยาเองก็น้ำตาคลอได้แค่ลูบหลังเพื่อนเบา ๆ อย่างปลอบโยน

“แก้วเลวมากใช้ไหมศรี แก้วไม่น่าเป็นเพื่อนของศรีเลยใช่ไหม”

“แก้ว...ศรีรู้ว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นเจตนาของแก้ว แต่คนเราพลาดพลั้งกันได้ทั้งนั้นหากไม่รู้จักระวังตัว...มันยังไม่สายหรอก เราต้องช่วยกันคิด...ว่าแต่อาจารย์พลทอกรูเรื่องนี้หรือยัง”

“ไม่รู้ซิ แต่อาจารย์ให้ปามาพบ ปามาไม่ได้ ให้พี่รดนามาแทน แก้วไม่รู้หรอกว่าอาจารย์พูดอะไรกับพี่รดนาบ้าง ตามเขาก็บอกว่าไม่มีอะไรมาก...แก้วกำลังกลัวใจ”

“แล้วทรนงว่าอย่างไรบ้าง”

แก้วมึนหลบตา คำ ความสะอายฉาบไปทั่วหน้า คอบอ้อมแถมว่า

“ก็ไม่เห็นว่อย่างไร ได้แต่บอกว่าเขารักแก้ว และจะไม่ทิ้งแก้ว”

“แก้นั้นไม่พอหรอกแก้ว เวลานี้ทรนงเองก็อยู่ในสภาพที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แก้วจะลาออกไปอยู่กับทรนงหรือ แก้วไปอดตายแน่ ๆ แล้วยังมีลูกอีกคน ให้รักกันขนาดไหนก็ไปกันไม่รอด”

“แล้วแก้วจะต้องทำอย่างไร เวลานี้ปายังไม่รู้เรื่อง แต่หากรู้ขึ้นมาเมื่อไร...”

ศรีก็กลยาเองก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าจะหาวิธีช่วยเพื่อนได้

อย่างไร หล่อนยังเด็กนักสำหรับเรื่องอย่างนี้ สติปัญญาความคิด ความอ่านที่มีอยู่ก็นุ่มไปกับเรื่องการเรียนรู้จนไม่เคยได้คิดเรื่องอย่างอื่น คนที่จะเป็นทีปรีक्षाที่ดีที่สุดคือพร้อม เพราะพ่อของพร้อมเป็นจิตแพทย์ แม่เป็นนักสังคมสงเคราะห์

พร้อมพาศรีกัลยาไปปริksamารดาถึงบ้าน โดยปกปิดชื่อเพื่อนผู้เคียดรอน และพรรณาก็เข้าใจพอที่จะไม่ซักไซ้ เพราะแน่ใจว่าผู้มีปัญหาไม่ใช่ลูกชายกับศรีกัลยา

“หากเป็นใจแม่...แม่ก็คงจะแนะนำให้ยอมรับสภาพนี้ชั่วคราวจนกว่าจะคลอดและระหว่างนี้เพื่อนของหนูก็ควรจะไปพักที่ไหนชั่วคราว เพื่อจะได้ไม่ต้องพบกับใคร อาจจะเป็นบ้านพักฉุกเฉินก็ได้”

“บ้านพักฉุกเฉินเป็นอย่างไรคะคุณแม่”

“บ้านพักฉุกเฉินมีไว้สำหรับรองรับหญิงที่ประสบอุบัติเหตุที่ไม่ได้ตั้งใจในชีวิต บางคนอาจจะตั้งครรภ์โดยถูกข่มขืน บางคนอาจจะตั้งครรภ์แล้วพ่อเด็กไม่รับเลี้ยงดู กับเหตุอื่น ๆ อีกมากมาย หลังคลอดแล้วหากไม่ต้องการลูกก็แจ้งความประสงคิให้เจ้าหน้าที่ทราบ เขาก็จะเลี้ยงเด็กเอาไว้ ปล่อยให้แม่กลับบ้าน”

“อย่างนั้นทุกคนก็ทิ้งลูกหมดสิครับแม่ แล้วยังเป็นการะของรัฐบาลที่จะต้องเลี้ยงดูเด็กพวกนั้น”

“ก็นี่แหละลูก บ้านเมืองเราถึงมีเด็กด้อยโอกาสมากมาย เพราะความผิดพลาดของคนเรา ลูกลองไปถามเพื่อนดูก็แล้วกัน ว่าพอใจจะให้แม่ช่วยหรือเปล่า หากพอใจแม่ก็จะติดต่อบ้านพัก

ถูกเงินให้ไปอยู่จนคลอดแล้วค่อยกลับมาเรียน”

พร้อมพาสรีกัลยามาพบแก้วมณีกับทรง และเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง ทรงยืนยันว่า

“ขอบใจเพื่อนที่คิดช่วย แต่ฉันแน่ใจว่าเสี่ยงดูแล้วได้ไม่ต้องห่วง”

โดนเข้าไม้นี้คนที่หวังดีกับเพื่อนอย่างจริงใจก็เลวร้ายสักผิดพลาดและน้อยใจนิดหน่อย

ทรงนำเรื่องนี้ไปปรึกษาอาจารย์ระทึก โดยยกตัวอย่างอ้อมก้อมเป็นเรื่องของคนอื่นที่ไกลตัวแต่เรื่องราวของทรงและแก้วมณีเป็นที่โจษขานกันในหมู่อาจารย์อยู่แล้วอาจารย์ระทึกจึงเตือนตรงๆ

“หากแน่ใจว่ายังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็ระวังตัวหน่อยนะทรง ที่จริงเรื่องรักวัยรุ่นนี่มันมีมาทุกยุคทุกสมัยแล้ว หากเราทนไม่ได้ หักห้ามใจตัวเองไม่ได้ก็น่าจะรู้วิธีคุมกำเนิดบ้าง”

“คุณยังเียงรับอาจารย์”

“โอ๊ะเอ๊ย...แค่นี้ก็ 모르 ไม่ศึกษาแล้วยังอยากจะมิเมียให้เด็กร้อนผู้หญิงเขา...ตามร้านขายยามีถุงยางอนามัยคุมกำเนิดขายทั้งนั้นแหละ ทั้งของผู้หญิงทั้งของผู้ชาย หรือจะกินยาคุมก็ได้ หากสมัครใจที่จะมีเพศสัมพันธ์กันจริง ๆ”

“ใช้ถุงยางจะเป็นอย่างไรรับอาจารย์ มันไม่เหมือนของจริง”

“แต่มันก็ต้องเลือก ผู้ชายสมัยนี้จะมีเพศสัมพันธ์กับใครต้องเตือนตัวเองเรื่องความปลอดภัยให้มาก เธอรู้หรือไม่ว่าก้อนอนของเธอไปติดเชื้อโรคเอดส์จากใครมาหรือเปล่า หากเธอไม่ระมัดระวัง ไม่ป้องกันไว้ก่อน เธอก็เสี่ยงกับการเป็นเอดส์มากแล้วรู้ไหม”

“ในกรณีที่ยุ่งกันจนท้องแล้ว อาจารย์คิดว่าผม..เอ๊ย..เขาควรจะทำอย่างไรดีล่ะครับ”

อาจารย์ยิ้มอย่างใจเย็น กิดดิษฐ์พท์ของทรงกระถ่อนไปทั่วโรงเรียนเขายังไม่รู้ตัวเองอีก

“มีสองอย่าง...อย่างแรกขอรับสภาพเลี้ยงเอาไว้ ยังไงก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเรา อย่างที่สองทำแท้งเอาลูกออก ไว้ถึงเวลาค่อยมีใหม่ได้ แต่เธอต้องไปคิดเองว่าจะเลือกอย่างไร อย่างแรกหมดอนาคต ผู้ชายนั้นไม่สำคัญหรอก เธอมีลูกสักโหล่งก็ไม่มีใครรู้ว่าเธอมี เพราะผู้ชายไม่ต้องท้อง ภาระมันเป็นของผู้หญิงพอท้องป้องกันคนก็รู้แล้ว กับอย่างหลังมันบาปอาจจะรู้สึกผิดไปตลอดชีวิต กับเสี่ยงอันตรายหน่อย หากไปเจอหมอเถื่อนที่หวังเพียงแค่งเงิน...ไปคิดดูทรงง แล้วกลับมาหาครู บางทีครูอาจจะช่วยเธอได้”

แต่ในครอบครัวของเขา..นายทองอยู่ดบพื้นกระดานลั่นด้วยความยินดี ขณะที่นางประนอมมีอาการตกใจ คิดไม่ถึงว่าลูกชายวัยสิบเจ็ดจะไวไฟขนาดนี้

“ดีวะไฉน นี่แสดงว่าเอ็งจดจำคำสอนของพ่อได้แน่นขำท้องแล้วก็ขี้ดี จะไปเอาออกให้ไฉหรือ เอ็งชวนเขามาอยู่บ้านเราเสียเลยชิวะไฉน ดีกว่าที่เขาจะเคล็ดไปไหน”

นายทองอยู่ป่วยกระเสาะกระแสะมาเป็นเดือนแล้ว รายได้จากการขับรถก็พลอยขาดหายไปด้วย แต่ระยะนี้ทรงงได้เงินจากแก้วมณีมาจนเจือครอบครัวโดยตลอด ทำให้แก้วมณีเป็นความหวังที่ยิ่งใหญ่ของนายทองอยู่ ขณะที่นางประนอมไม่เห็นด้วย

“แกทำให้ลูกเขาเสียอนาคตนะเนี่ย พ่อแม่เขารู้เข้าจะทำอย่างไร นี่ก็ไปโรงเรียนไม่ได้แล้วใช่ไหม เพราะคนที่โรงเรียนรู้จักหมดแล้ว”

ทรงนึ่ง เป็นความจริงที่ว่านับตั้งแต่วันที่ศรีกัลยาเล่าให้ แก้วมณีฟังเรื่องที่มีเสียงซุบซิบนินทาในหมู่นักเรียนและครู อาจารย์ทั้งโรงเรียนเรื่องแก้วมณีท้อง หล่อนก็ไม่กล้าไปโรงเรียน อีก ได้แต่ขับรดอกออกจากบ้านและมาขลุกอยู่กับทรงนึ่งเท่านั้น

“ไม่รู้ว่แก้วเขาจะยอมมาหรือเปล่านะพ่อ เขาไม่เคยอยู่ บ้านอย่างเรา ห้องหับก็คับแคบ”

“มันจำเป็นต้องทนละวะ ดึกว่าอยู่บ้านจนพ่อรู้เรื่องแล้ว ไล่ออกจากบ้านไม่ใช่หรือ พ่อจะจัดห้องให้ใหม่ให้เขาอยู่สบาย.. เอาใจเขาหน่อยนะแม่นอม ตัวเงินตัวทองเชียวแหละ”

“พี่...อย่างไรหนูแก้วก็เป็นผู้หญิง เป็นเด็กนะพี่ อย่าคิดอะไรไม่ดึกกับเด็กมันเลย”

“แม่นอมเฉย ๆ เอะ นงรับเป็นพ่อก็ดีแคไหนแล้ว ไปบอกแม่แก้วนะเนงว่าให้มาอยู่บ้านเราซึ่งเิงเด็กก็ลูกเอ็ง หลานพ่อ จะทั้งได้ยังงี้ หรือหากอยากเอาเด็กออกจริงพ่อจะจัดการให้”

แก้วมณีอยู่ในฐานะอึดอัดเป็นที่สุด หล่อนคิดฆ่าตัวตาย เพื่อให้พ้นความอับอาย ท้องใหญ่ขึ้นทุกวัน รัตนากูอาจารย์เรียก ไปพบอีกครั้งหนึ่งจึงรู้เรื่องนี้ หล่อนแสดงความตกอกตกใจไม่คาดคิดว่าแก้วมณีจะพลาดพลั้งถึงเพียงนั้นได้

“ให้พี่รัตนาช่วยอะไรไหมละคุณแก้ว...เอาเด็กออกเสีย ก่อนที่คุณป้าจะรู้เรื่อง”

แก้วมณีหมดพิษสงได้แต่ร้องไห้ ทำอะไรไม่ถูก

“พี่รตนา...แก้วอยากตาย”

“อย่าคิดสั้นล่ะ คนเราพลาดกันได้ พี่รตนา ก็ผิดด้วยที่ไม่ดูแลคุณแก้วเลย ไม่เป็นเพื่อนที่ดีของคุณแก้ว”

“แก้วจะทำอย่างไรดีล่ะ”

รตนา นั่งคิดแล้วสรุปว่า

“เอาเด็กออกน่ะละ พี่รตนา จะหาเงินให้คุณแก้วเอง หรือจะกดจากบัตรเครดิตของคุณแก้ว”

“ป้าก็รู้ซิคะ เพราะต้องใช้เงินมาก พี่รตนา หาเงินให้แก้วได้ไหม พ่อของเพื่อนเขาจะพาแก้วไปทำแท้งเหมือนกัน แต่พี่รตนา ต้องไม่บอกให้ป้ารู้ ไม่งั้นป้าเอาตาย”

“ได้ล่ะ พี่รตนา จะช่วย แต่คุณแก้วต้องไม่ทำเหลวไหลอย่างนี้อีก สัญญานะคะ”

“แก้วสัญญาค่ะ”

นายทองอยู่รับเงินจำนวนหลายหมื่นมาถือไว้ในมือด้วยกิริยากระหึ่มขี้นข้อย่ง เงินจำนวนมากนั้น แก้วมณี ได้มาจาก รตนา และมั่นใจว่าหลังจากการทำแท้งแล้ว แก้วมณี จะกลับไปเรียนหนังสือได้อีก

“หนูแก้ว...พ่อมาคิด ๆ คุณนะ...ลูกหนูมันก็หลานพ่อ ลูกไฉนงออย่าไปทำบาปเลยลูก หลานคนเดียวพ่อเลี้ยงได้ไม่มีปัญหา มาอยู่เสียดกับพ่อ พ่อรับรองว่าจะเลี้ยงหนูให้มีความสุขไม่แพ้คุณพ่อของหนูเลย...ลูกทั้งคนจะฆ่าจะแกงกันได้อย่างไร นี่หากกลับไปบ้านพ่อหนูก็คงจะโกรธถึงกับตัดเป็นตัดตาย คิดให้ดีนะลูก

อย่าไปเร่ร่อนให้พ่อเป็นห่วงเลย”

นายทองอยู่พูดในสิ่งที่แก้วมณีกำลังหวาดหวั่นอยู่พอดี ว่าหากป้าได้รับรู้เรื่องนี้จะรู้สึกอย่างไร...หล่อนทนกับความโกรธของป้าไม่ได้แน่นอน แก้วมณีเพิ่งจะคิดได้ว่าป้าคือทุกอย่างในชีวิตของแก้วมณี แต่ดูเหมือนจะคิดได้ก็เมื่อสายไปเสียแล้ว

“ตกลงกะพ่อ แก้วจะมาอยู่กับพ่อ”

ความที่ขวัญเสียจนกระเจิดกระเจิง ทำให้แก้วมณีรับคำอย่างง่าย ๆ ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่านั้น ที่ไหนก็ได้ที่แก้วมณีสามารถซุกซ่อนตัวเองจากสังคมเพื่อนฝูง จากป้าได้แก้วมณีพร้อมที่จะทำทุกอย่าง

“อะไรนะ...ยายแก้วหายไปอย่างนั้นหรือรัตน...นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

นายกระวีทั้งตกใจทั้งโกรธที่ได้รู้ข่าวลูกรักจากภรรยาคนใหม่ รัตนเองก็ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องร้ายเช่นนี้ขึ้น หล่อนคิดว่าเมื่อแก้วมณีได้เงินไปทำแท้งแล้วทุกอย่างคงจะดีขึ้น หล่อนคงจะกลับมาเรียนหนังสือต่อ และไม่ทำผิดพลาดเช่นนี้อีก บทเรียนราคาแพงที่ได้รับคงทำให้แก้วมณีขยาดกับความพลั้งเผลอไปจนวันตาย

“รัตนไม่คิดหรอกว่าจะเกิดเรื่องร้ายอย่างนี้ รัตนพยายามช่วยคุณแก้วทุกอย่างเพื่อให้อะไรมันดีขึ้น แต่มันก็เป็นเรื่องอย่างนี้ขึ้นจนได้”

นายกระวีเกือบเป็นลมเมื่อได้รู้เรื่องทั้งหมดจากรัตนา เขานิ่งอึ้งอยู่นานสัปดาห์เครียดครุ่น

“ช่างมัน เมื่อไม่รักดีก็ปล่อยมันไป เลือดชั่ว ๆ อย่างนี้ฉัน

“ไม่ต้องการ สั่งทุกคนนะว่าหากแกวกลับมาบ้านให้โล่มันออกไป”

คนทั้งบ้านเงิบกริบ ไม่มีใครกล้าต่อปากต่อคำแม้แต่วัฒนา นายกระวีลึ้มคิดไปว่าเขาเองก็มีความผิดด้วยที่ปล่อยปละละเลยความเป็นอยู่ของลูก เงินตัวเดียวไม่สามารถทดแทนได้ในทุกสิ่ง...เขามีเวลาคิดอีกครั้งเมื่ออยู่คนเดียว

แก้วมณีลูกรัก...ป้าก็ผิดด้วย ผิดที่ไม่ได้ให้ความอบอุ่นแก่ลูกเท่าที่ควรเลย ลูกยังเด็กอายุแค่นี้ ขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดการไตร่ตรองให้ถ่องแท้ ที่ลูกพลาดเพราะลูกขาดที่ปรึกษา ขาดผู้นำที่ดี ขาดแม่...แก้วมณีดวงใจของพ่อ

“แก้วมณีหายไปจากบ้านหรือคะคุณลุง”

ศรีภักดิ์มารับรู้เรื่องนี้ด้วยอาการตื่นตระหนก หล่อนไม่คิดว่าแก้วมณีจะกล้าตัดสินใจหนีออกจากบ้านไปกับทรนง ใคร ๆ ก็รู้ว่าฐานะความเป็นอยู่ของทรนงกับแก้วมณีนั่นห่างไกลกันลิบลิ้น แก้วมณีจะไปทนอยู่กับความลำบากนั้นได้อย่างไร

“ลุงก็เพิ่งรู้จากรัศนา...หนูศรี...หนูรู้เรื่องอะไรบ้าง เล่าให้ลุงฟังได้ไหม...ลุงจะไปหาหนูเดี๋ยวนี้..ว่าแต่แก้วไม่ได้มาอยู่กับหนูที่นี้นะลูก”

“ไม่มีคะคุณลุง แต่หากแก้วมาหาหนู หนูจะให้เขาคอยอยู่ค่ะ จะไม่ให้เขาไปไหนค่ะ”

“บอกเขาว่าป้ารู้เรื่องแล้วอย่าไปไหนเลย ป้าจะช่วยเขาทุกอย่าง”

น้ำเสียงของนายกระวีเจือด้วยเสียงสะอื้น ศรีภักดิ์วางหูโทรศัพท์ลง พร้อมกับถอนใจยาว น้ำตายังค้างอยู่ในดวงตาคู่สวย

แแก้วมณีเพื่อนรัก หวังว่าเธอคงไม่คิดสั้นนะ

“ใครโทรมาลูก แล้วทำไมทำหน้าเหมือนจะร้องไห้อย่างนั้น”

ศรีกัลยาไม่เคยมีอะไรปิดบังแม่ แม่น้ำเสียงที่ถามจะเข้มงวด แต่ไหนก็มีแววปรานีเจืออยู่ หล่อนหันมากอดเอวแม่พลางสะอื้น

“คุณแม่ขา...แแก้วหายไปแล้ว ไม่รู้ว่าไปไหน”

“ตายจริง เกิดอะไรขึ้นลูก หนูแแก้วเป็นผู้หญิงไม่มีเพื่อน พี่น้องที่ไหนจะไปกับใครกัน”

“คุณแม่....”

ศรีกัลยาจำเป็นต้องเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้มารดาฟัง อาจารย์พนมวันฟังอย่างสงบเธอคิดตามคำบอกเล่านั้นอย่างช้าๆ ศรีกัลยาคิดว่าจะได้ยินเสียงติเตียนจากมารดาเมื่อเล่าจบ กลับได้ยินแค่เสียงถอนใจอย่างเหน็ดเหนื่อยแทน

“เห็นไหมลูก เกิดเป็นผู้หญิงมันยากอย่างนี้แหละ การที่จะประทับประครองพาตัวให้รอดปลอดภัยจากอันตรายได้นั้นยากเย็นเชียวใจ หนูแแก้วเกิดมาอาภัพที่ไม่มีแม่คอยดูแลสั่งสอนซ้ำยังมีเพื่อนที่ไม่หวังดี ขย่งให้เห็นผิดเป็นชอบ เมื่อมีเรื่องผิดพลาดขึ้นก็ต้องเสียใจด้วยกันทุกคนอย่างนี้”

“แม่ไม่คิดว่าแแก้วมณีทำผิดหรือคะ”

“แม่ไม่รู้ว่าที่บ้านหนูแแก้วเขาอบรมแแก้วได้อย่างไรแม่อบรมศรีหรือเปล่า หากศรีทำผิดแม่จะโกรธมาก เพราะแม่ถือว่าแม่อบรมสั่งสอนศรีมาดีที่สุดแล้ว แต่ศรีไม่เชื่อฟัง สำหรับแแก้วมณี การที่จะโทษว่าเป็นความผิดของใครคนใดคนหนึ่งนั้นเราต้องดูสิ่งแวดล้อมด้วย...”

ชีวิตใหม่

“ขอพูดกับหนูศรีกัลยาละ”

เสียงที่ไม่คุ้นหูนั้นทำให้ศรีกัลยาต้องหยุดทบทวน เสียงใครนะที่ดูเป็นผู้ใหญ่แถมยังมีอาการบนอบขำเกรงอีกด้วย หรือจะเป็นรศนาแม่ใหม่ของแก้วมณี

“ศรีกัลยากำลังพูดละ ขอประทานโทษใครจะพูดด้วยละ”

“เอ่อ...น่าเป็นแม่ของทรงงะ...น่าจะอยากบอกหนูเรื่องหนูแก้ว...จะโทรไปที่บ้านหนูแก้วก็ไม่กล้าละ”

ศรีกัลยาหัวใจสว่างขึ้นด้วยความยินดี อย่างน้อยหล่อนก็คงจะได้ข่าวคราวของแก้วมณีบ้าง เพราะทรงงคือผู้ร่วมประกอบกรรมครั้งนี้

“แล้วคุณน้าได้เบอร์โทรศัพท์หนูจากใครละ”

“น้าได้มาจากหนูแก้วละ ตอนนี้อนุแก้วอยู่ที่บ้านน้า... นงชวนหนูแก้วไปอยู่ด้วย ทั้งพ่อทั้งลูกช่วยกันหลอกหนูแก้ว... ตอนนี้อนุพ่อของหนูแก้วยกเลิกการจ้างบัตรเครดิตรื้อ ไม่มีให้ลูกชายกับสามีน้ารีดไถ่อีก เจ้าทรงงมันออกไปติดผู้หญิงคนใหม่เพราะหนูแก้วกำลังท้อง ป่วยออกแอดสามวันตีสี่วันไข้ สามีน้าก็เจ็บไข้อยู่อาศัยเงินของหนูแก้วรักษาตัว ตอนนี้อนุแก้วไม่มีให้พ่อลูกก็รังเกียจ จะไล่หนูแก้วออกจากบ้าน”

คำบอกเล่านั้นทำให้ศรีกัลยาสลดใจที่สุด แต่ก็ยังมีปัญหาข้องใจ

“คุณน้าเป็นแม่ของทรงงแท้ๆ ทำไมมาบอกเรื่องนี้กับศรีคะ”

“เพราะน้ำเวทนาถูกผู้หญิงด้วยกันคะหนูศรี หนูแก้วเป็นเด็กดี รักจริงตั้งใจจริงแต่ถูกน้ำมันไม่ดี มันอยากจะเป็นลูกเขยเสริมฐิเท่านั้นเอง นี่มันก็ไปติดผู้หญิงอีกไม่ได้ไปเรียนแล้ว หนูศรีช่วยมารับหนูแก้วกลับไปเถอะค่ะ ถึงพ่อแม่หนูแก้วจะรังเกียจแต่ก็ยังดีกว่าที่จะให้หนูแก้วมาตกนรกอยู่กับลูกชาน้ำ”

“แล้วตอนที่พร้อมไปหาแก้วที่บ้านคุณน้ำทำไมไม่พบล่ะคะ”

“นงกับพ่อเขาช่วยกันปิดชึคะ ตอนนั้นหนูแก้วก็กลัวว่าพ่อจะตามมาเอาตัวกลับไป เขากำลังรักกันหน้ามิดตามัว แต่ตอนนี้รู้แล้วละว่าเป็นยังไง หนูรีบมานะคะ”

พร้อมทำสีหน้าเคร่งขรึมเมื่อได้รับคำบอกเล่านั้น พรรณีกับหมอพัฒนามทั้งอาจารย์พนมวันพลอยมาเป็นผู้ร่วมในเหตุการณ์ไปด้วย ทุกคนมีแต่ความหวังดีให้แก้วมณี ขาดก็แค่นายกระวีพ่อของแก้วมณีเท่านั้นที่ยังไม่มีใครคาดเดาจิตใจได้ เขาอาจจะโกรธเกลียดและแค้นมากจนกล้าพอที่จะตัดขาดลูกสาวดังที่รตนาบอก

“ไปรับเพื่อนกลับมาเถอะหนูศรี แล้วพามาอยู่กับแม่ที่นี่ก็ได้ หากหนูแก้วไม่อยากไปที่บ้านพักลูกเงิน”

พรรณีพูดอย่างคนมีน้ำใจ แต่อาจารย์พนมวันกัศค้าน

“อยู่ที่บ้านดิฉันดีกว่าคะคุณพรรณี พร้อมนะเป็นผู้ชาย อีกทั้งคงไม่คุ้นเคยกับการมีลูกสาวในบ้าน แต่ดิฉันมีลูกผู้หญิงอยู่แล้ว อีกอย่างศรีก็เป็นเพื่อนกับหนูแก้ว ให้แกไปอยู่กับดิฉันเถอะค่ะ”

ศรีภักษ์ไม่เคยภูมิใจในตัวมารดาเท่าวันนี้เลย ตลอดเวลาที่อาจารย์พนมวันเข้มงวดกวาดขันทั้งการเรียนความประพฤติของหล่อนโดยไม่มีคำว่ายืดหยุ่นนั้น แท้จริงแล้วนั้นคือความปรารถนาดีสูงสุดที่ไม่พึงมีให้ลูก ทั้งยังเอื้อเฟื้อไปถึงเพื่อนผู้หลงผิดของลูกอีกด้วย

“แต่ผมคิดว่าเราต้องหาทางทำให้คุณกระวียอมรับตัวหนู แก้วมณีกลับไปดีกว่าครับอาจารย์ ขึ้นแรกเราอาจรับตัวแกไปไว้ในที่ที่เหมาะสม อาจจะเป็นที่บ้านพักฉุกเฉิน บ้านผม หรือบ้านอาจารย์ แล้วแต่ความเต็มใจของหนูแก้ว ผมไม่อยากจะเด็กขาดความอบอุ่นแล้วเคล็ดเปิดโปงไปอีก เท่าที่ผ่านมาจิตใจแกก็บอบช้ำแย่แล้ว”

หมอพัฒนาให้ความเห็น ทุกคนต่างเห็นพ้องกันตามนั้น ศรีภักษ์ากอดเอวมารดาไว้ หล่อนเป็นสุขที่ได้ทำตัวอยู่ในโอวาทมาตลอด แต่ก็เกือบไปหลายครั้งที่ความไม่เข้าใจ ทำให้เกือบที่จะเคล็ดไปจากอ้อมอกที่แสนจะอบอุ่นนี้

“เอาไปเลยครับคุณ ไม่ใช่จะอยากให้อยู่เมื่อไร ผมก็จนจะตายอยู่แล้ว ใ้ลูกไม่รักดีมันเสียอกพาเด็กใจง่ายคนนี้มาเป็นภาระอีก แค่มีกันสามคนพ่อแม่ลูกก็อดมือกินมือจะแยอยู่แล้ว นี่เจ้านงมันก็หายหัวไปนานแล้ว ได้ข่าวว่ามันไปมีเมียเป็นหมอนวดดีเหมือนกันมีคนหาเลี้ยงตลอดชีวิต มันทำบุญมาดี”

แก้วมณีได้แต่ร้องไห้อย่างหมดอาหย หล่อนไม่คิดเลยว่านายทองอยู่จะกล้าพูดขับไล่ได้ถึงขนาดนี้ ระยะเวลาที่แก้วมณีไม่กล้าถอนเงินจากบัตรเครดิตของพ่อ ทำให้เห็นความเปลี่ยนแปลง

ในตัวทรงและนายทองอยู่ได้ชัดเจน ทรงหาขี้น้ำไปจากบ้าน ไม่สนใจว่าแก้วมณีจะเป็นอยู่อย่างไร นายทองอยู่เอาแต่ คืบเหล้าทั้ง ๆ ที่เจ็บป่วยอยู่ ทั้งยังแสดงท่าทางรังเกียจต่าง ๆ นานาอีกด้วย จะมีก็แต่นางประนอมที่ยังเมตตาเอื้อเฟื้อเสมอต้น เสมอปลาย

“ไปอยู่กับศรีก่อนเถอะแก้ว ศรีไม่ทิ้งแก้วหรอก คุณแม่ศรีเองก็เต็มใจ”

“เราทุกคนเต็มใจจะหนูแก้ว...ไปเสียจากที่นี่ ไปตั้งต้นชีวิตกันใหม่”

พระณีกอดแก้วมณีอย่างปราศจากความเคียดแค้นที่ เวทนาเด็กสาวที่หน้าตาสะสวยเมื่อไม่นานนี้ต้องเปลี่ยนมาเป็น คนเจ้าทุกข์ซบผอมจนเห็นได้ชัด กรรมของแก้วมณีใหญ่ขึ้นจน สังเกตเห็นแล้ว เป็นวิบากกรรมโดยแท้

“ขอบพระคุณแม่มากนะคะที่กรุณาแก้วมาโดยตลอด แก้วจะไม่ลืมพระคุณเลย”

แก้วมณียกมือไหว้ลานางประนอมด้วยความเต็มใจ นายทองอยู่หลบหน้าอยู่ในห้องไม่สนใจใยดี แก้วมณีได้แต่กลักริน ความปวดร้าวไว้ในอก...

“ลูกแก้วของป้า”

“ป้า...ป้าขา...แก้วผิดไปแล้วค่ะ”

ภาพที่สองพ่อลูกโผเข้ากอดรัดกันด้วยความยินดีนั้น ทำให้ทุกคนเบือนหน้าไปกลัมน้ำตา เป็นนิมิตหมายที่ดีสำหรับ

ชีวิตของแก้วมณี ความผิดพลาดนั้นมิขึ้นได้กับทุกคน แต่หาก
เจ้าด้วยยอมรับที่จะแก้ไขตัวเอง ก็ไม่มีใครใจดำพอที่จะไม่ให้ภัย
เหมือนภาพเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้าขณะนี้

“ลืมเสียลูก เรื่องที่ผ่านมาปามีส่วนผิดด้วยที่ไม่เอาใจใส่
ลูกเลย...ยกโทษให้ป้าด้วย”

“ไม่ค่ะ ป้าไม่ผิดหรอกค่ะ แก้วไม่ดีเอง แก้วไม่รักดี แก้ว
ทำชั่วทำผิด แก้วทำให้ป้าเสียใจ”

“ช่วงมันเถอะลูก แก้วเป็นแก้วตาดวงใจของป้า ถึงแก้ว
จะทำผิดร้ายแรงกว่านี้ป้าก็ยังรักแก้ว...ลืมมันเสียลูก รักษาเนื้อ
รักษาตัวให้ดี ถอดลูกเมื่อไรแก้วก็ยังมีโอกาสกลับไปเรียน กลับ
ไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ดียิ่งได้ที่แล่วมานั้นเป็นเพียงฝันร้ายของเรา
เท่านั้นเอง”

หัวใจของนายกระวีปวดร้าวยิ่งไปกว่าลูก แก้วมณีที่มีค่า
ของเขาถูกทำลายให้แหลกสลายไปต่อหน้าต่อตา แต่อาจจะมี
เวลาที่จะเลี้ยงผลึกแก้วมณีดวงนี้ให้ประสานกันด้วยดีดังเดิมได้
กาลเวลาเท่านั้นที่จะเป็นเครื่องรักษาเยียวยาให้แก้วมณีดวงนี้จรัส
แสงได้ดังเดิม

บริเวณสนามหน้ามหาวิทยาลัยแห่งนั้นคราคร่ำไปด้วย
บรรดานักเรียนที่ต่างก็มาดูรายชื่อของตนเองอย่างใจจดใจจ่อ
ความหมายของการได้ผ่านเข้าไปเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยนั้น
มากมายนัก เป็นความหวังของเด็กหนุ่มสาวทุกคนที่จะได้ผ่าน
เข้าไปในรั้วของมหาวิทยาลัย

พร้อมกับศรีภักธยามาถึงแต่เช้า ทั้งสองคนพากันเบียดเสียดเข้าไปดูรายชื่อของตนเอง ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้จะถูกห้ามจากพ่อแม่แล้ว

“เดี๋ยวเขาก็ประกาศทางหนังสือพิมพ์ จะต้องไปแย่งกันดูให้เหนื่อยทำไมกันลูก”

“ไม่เหมือนกันครับพ่อ แม่ ขอให้ได้เห็นชื่อตัวเองบนแผ่นป้ายประกาศมันชื่นใจกว่า”

“ไม่ต้องไปดูหรอกนะ แม้ว่าไม่มีชื่อหรอก ไปให้เสียใจเปล่า”
พรหมเกราะเข้า แต่ถูกชายทำหน้าที่ขัง

“ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มครับแม่ เพียงแต่จะติดคณะที่พร้อมอยากได้หรือเปล่าเท่านั้น”

“แล้วหนูศรีล่ะ ไปด้วยหรือเปล่า ระวังนะ อย่างหนูศรีภักธยานะ สอบได้แน่ ๆ หากพร้อมสอบไม่ติดจะต้องเสียใจหลายชั้นนะลูก”

“พ่ออย่าพูดให้ใจเสียสิครับ”

พร้อมออกจากบ้านด้วยอารมณ์ชื่นมื่น อนาคตที่หวังไว้นั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อม

“พร้อม...นี่ไงชื่อศรี”

เสียงศรีภักธยาอุทานอย่างตื่นตะลึง พร้อมเองก็เพ่งหาชื่อของตัวเองพบเหมือนกันเขาจับมือศรีภักธยาบีบกระชับ สีหน้ายินดีสุดขีด

“ขอแสดงความยินดีด้วยครับ คุณศรีภักธยา”

“ขอบคุณค่ะ ศรีภักธยาก็ต้องขอแสดงความยินดีกับพร้อมเหมือนกัน ขอขอบคุณที่ช่วยเป็นกำลังใจให้ศรีมาโดยตลอดจนถึงวันนี้”

“ผมค้างหากที่ต้องขอบคุณศรีที่ช่วยเป็นกำลังใจให้ผม แต่ต้องสัญญาว่าจะเป็นกำลังใจให้ผมไปอีกสี่ปี อย่าเพิ่งทิ้งกันเสียก่อน”

“รับรองจะตราบไคที่พร้อมยังต้องการ ศรียินดีจะเป็นกำลังใจให้ตลอดไป”

“อย่ากลับค่านะ...แข่งด้วย”

เสียงหัวเราะที่ดังประสานกันนั้นเป็นเสียงแห่งความสุขความสำเร็จนั้นไม่ใช่สิ่งยาก แต่หากต้องเพียรพยายามให้ถึงที่สุด เพราะหนทางแห่งความสำเร็จนั้นมักจะเต็มไปด้วยขวากหนามและอุปสรรคเสมอ

แก้วฉีพลิกคว้นอนตะแคง สายตาจับอยู่ที่ร่างเล็ก ๆ ของทารกน้อยที่นอนอยู่แนบอกแม่หนูหน้าดากระจุ่มกระจิมน่ารักจนทำให้ใคร ๆ พวกกันลืมความผิดพลาดแต่หนหลังของหล่อน แต่แก้วฉีไม่มีวันลืมหากไม่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น ปานนี้แก้วฉีก็คงจะมีชื่อเข้าไปเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกับเขาด้วย หล่อนได้ถูกน่ารักคนนั้นวันเดียวกับที่เพื่อนหลายคนได้เหยียบย่างเข้าไปในรั้วมหาวิทยาลัย

“แก้วจำ เรามาเยี่ยม”

พร้อมกับศรีก็ถายามาด้วยกันมีกระเช้าเครื่องใช้สำหรับเด็กอ่อนใบเขื่อง และมีดอกไม้อีกหนึ่งแจกัน

“นี่ของพ่อกับแม่ฝากมาเยี่ยมแก้วครับ นี่ของเราสองคนหลานน่ารักจัง รู้จักลุงหรือยัง”

“ชอบใจมากศรี...พร้อม...สอบติดแล้วใช่ไหม แก้วยินดีด้วยนะ”

แก้วมึนน้ำตาคลอเมื่อคิดถึงตัวเอง ศรีกล้าขำก้มมือของเพื่อนรักไว้และบิ๊บเบา ๆ อย่างปลอบโยน

“แก้วยังมีโอกาสนะจะ อย่าเพิ่งเสียใจ การเรียนนะไม่มีวัย ไม่มีเวลา เมื่อไรที่เราพร้อมก็เรียนได้อะคิดอะไรให้มาก ศรีกับพร้อมเอาใจช่วยเสมอ”

“แก้วโชคดีที่มีพร้อมกับศรีเป็นเพื่อนแท้...มีคุณพ่อคุณแม่ของพร้อม คุณแม่ของศรี พี่ตนา และป้า...ทุกคนเป็นปียมิตรที่ดีที่สุดของแก้ว...แก้วจะไม่ยอมให้ความผิดอย่างที่แล้ว ๆ มาเกิดขึ้นอีก แก้วจะเดินทางไปให้ถึงฝั่งที่ตั้งงามให้ได้”

“ผมกับศรีขอเป็นกำลังใจให้แก้วไปถึงจุดหมายปลายทางในวันนี้ให้ดีที่สุดแล้วพบกันตรงที่หมายของเรา”

มือสามมือที่ประสานกันนั้นเหมือนหัวใจสามดวงที่ผูกพันกันสนิทแนบแน่น แก้วมึนคลายความเสียใจลงแม้ตนเองต้องประสบเคราะห์กรรมนี้ เพราะมันทำให้หล่อ่นมีเพื่อนแท้เกิดขึ้นในชีวิตมากมาย และมีมานะ มีกำลังใจที่จะเดินไปข้างหน้า ลบล้างความผิดพลาดแต่หนหลัง....

เจ็ดปีต่อมา...

“ฮัลโหล...แก้วอย่าลืมนะจะว่าพรุ่งนี้แก้วต้องไปเป็นเพื่อนเจ้าสาวให้ศรี”

แก้วมึนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู หล่อนกำลังจะออกไปข้าง

นอก เสื้อผ้าสีดำนั้นทำให้แก้วมณีดูงดงามล้ำลึกอย่างประหลาด ใบหน้าของสาวน้อยที่แจ่มใสเมื่อวันวานไม่มีแล้ว มีแต่ใบหน้าที่งอกรสชาติที่งามสง่า เขือกเย็น อดีตที่ผ่านมาทำให้แก้วมณีรู้จักคุณค่าของชีวิตดีขึ้น ไม่สายเกินไปสำหรับการเรียนตามหลังเพื่อน เพราะที่สุดแล้วแก้วมณีก็บรรลุถึงจุดหมายปลายทางที่ฝันไว้

เสียงเด็กร้องไห้งอแงอยู่นอกห้อง พี่เลี้ยงอุ้มหนูน้อยเข้ามารายงานว่า

“สงสัยคุณหนูปวดท้องคะคุณแก้ว”

“คอยเดี๋ยวนะจ๊ะศรี อย่าเพิ่งวางหู...พาคุณหนูไปหาคุณรัตนนะ บอกว่าฉันจะออกไปงานศพ ช่วยดูด้วยก็แล้วกัน”

“ไปงานศพใครกันแก้ว...ถูกแต่งอแงอย่างนั้น คิดถึงยายหนูจัง พร้อมกับว่าไม่ได้เห็นหน้าหลานหลายวันแล้ว ายนั่นเขาดังใจจะให้ศรีมีลูกทีเดียวตัวโตเท่ายายหนู”

เสียงศรีก็ลยารำเริงแจ่มใจตามประสานกที่จะเป็นเจ้าสาวในวันรุ่งขึ้น แก้วมณีถอนใจสีหน้าสลดลงเมื่อพูดเสียงเบาว่า

“งานศพทรงงจะ..เขารคน้ำบายนี้....”

ขณะที่พูดนั้นความหลังพรั่งขึ้นมาเต็มหัวใจ...ดวงตาของแก้วมณีหม่นมัวเป็นละอองเพราะหยาดน้ำตาที่เอ่อออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ เสียงทางศรีก็ลยารำเริงไปเป็นกู่

“ทรงนงตายแล้วหรือ เขาเป็นอะไรตาย”

“โรคเอดส์...แก้วรู้แต่ว่าเขาไปมีเมียเป็นหมอนวด เป็นหญิงเสิร์ฟ...อะไรคืออะไรมากมายไม่เป็นไรเป็นพยาย แต่ไม่คิดว่าเขาจะโชคร้ายอย่างนี้ น้ำประนอมโทรศัพท์มาขอให้แก้วไปอโหสิ

ให้แก่เขา...แก่วัดใจจะไปอยู่แล้ว...ไปดูหน้าเขาเป็นครั้งสุดท้าย
ชายหนุ่มแกล้งรู้เหมือนกันว่าพ่อแก่ตาย เลยโยเยอย่างนี้ตั้งแต่
เมื่อคืนแล้ว...จบสิ้นกันเสียทีนะศรี...แก่วอโหสิให้เขานานแล้ว”

เสียงของแก้วมณีขาดหายไปเพราะก้อนสะอื้นแล่นขึ้นมา
จุกคอหอย...

แก้วมณีบรรจงวางดอกไม้เพลิง มองภาพถ่ายที่ประดับ
ประดาอย่างสวยงามหน้าศพนั้นอย่างพิจารณา ผู้ชายคนนี้หรือที่
เคยรัก เคยหลง เป็นที่รักยิ่งของแก้วมณี บัดนี้บทบาทของทรง
ได้จบสิ้นลงแล้ว สิ่งที่เหลือก็มีแต่ความดีความชั่วเท่านั้นเอง
สำหรับแก้วมณีแล้วเขายังทิ้งอนุสรณ์ไว้ให้หล่อน...ลูกน้อยที่กำลัง
เติบโต หล่อนสัญญากับตนเองว่าจะเลี้ยงลูกให้ดีที่สุด ให้ความรัก
ความอบอุ่น และปลูกฝังให้เขาเป็นคนดีต่อไปในวันข้างหน้า

“ไม่ต้องห่วงอะไรหรอกทรง แก้วโหสิให้หมดทุกอย่าง
แล้ว ขอให้วิญญาณของเธอจงไปสู่สุคติเถิด สิ่งใดที่แก้วเคยทำ
มาและเป็นความดี แก้วขออุทิศให้เธอ”

“ไปกันเถอะแก้ว...อย่าคิดมากเลย เขาจากไปแล้วละ ไม่
ต้องเวียนว่ายอยู่ในโลกนี้เหมือนเรา ภพหน้าของเขาจะต้องดีกว่านี้”

แก้วมณีแหงนหน้ามองดูวันสี่เหล็องปันทาที่พวยพุ่งขึ้น
สู่ท้องฟ้า...ที่สุดร่างกายก็เหลือเพียงเถ้าถ่านกับกลุ่มควันเท่านั้น
เอง...ความดีความงามต่างหากที่ตัวเองเป็นผู้กำหนดเพื่อให้คน
อยู่ข้างหลังคิดถึง...ลาก่อนทรง...

ปริศนาชวนคิด

1. ทำไมพร้อมและศรีกัลยาจึงประสบความสำเร็จในเรื่องการเรียน และเริ่มต้นชีวิตสมรสได้อย่างราบรื่น
2. เพราะเหตุใด แก้วมณีและทรงเงิศจึงดำเนินชีวิตผิดพลาด
3. การมีความรักในวัยเรียนถือเป็นความผิดหรือไม่
4. นักเรียนมีใครรักหรือยัง ถ้ามี นักเรียนและคนรักมีแนวทางในการสร้างความพร้อมในชีวิตครอบครัวอย่างไร

คณะกรรมการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมด้านครอบครัวศึกษา ระดับมัธยมศึกษา

๑. อธิปไตยกรมวิชาการ	ที่ปรึกษา
(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)	
๒. รองอธิบดีกรมวิชาการ	ที่ปรึกษา
(นายสมาน ขาดีชานนท์)	
๓. ผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาสื่อการเรียนการสอน	ที่ปรึกษา
(นางสุกฤษฎี สภาพงศ์)	
๔. ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ	ที่ปรึกษา
(นางสาวเอิบบุญ สุทธิประภา)	
๕. นายแพทย์ชงอุทธร วงศ์ภิรมย์ศักดิ์	ที่ปรึกษา
๖. พ.ศ.อ. (พญ.) นพมาศ ชูวรเวช	ประธานกรรมการ
๗. นางปราณี รอดโพธิ์ทอง	กรรมการ
๘. นายประจักษ์ อองกุลณะ	กรรมการ
๙. นางสาวนงนุช บุญยเกียรติ	กรรมการ
๑๐. นางสาวลัดดา จิตรวิวัฒนแพทย์	กรรมการ
๑๑. นางสาวประภาศรี เทียนประเสริฐ	กรรมการ
๑๒. นายรุ่งโรจน์ ตรงสกุล	กรรมการ
๑๓. นางสุภาวดี หาญเมธี	กรรมการ
๑๔. นายวินัย รอดจำย	กรรมการ
๑๕. นางสุกัญญา งามบรรจง	กรรมการ
๑๖. นางสาวเพ็ญศิริ กัลยาณมิตร	กรรมการและเลขานุการ

ผู้เขียน

นางวรางคณา สุเมธวัน

บรรณาธิการ

นางสาวเพ็ญศิริ กัลยาณมิตร

ผู้วาดภาพประกอบ

นายอิทธิพล รัชเวทย์

